

Kčs 11,90 / Sv. 002
Něm. DM 1,90 / Švýc. Fr. 1,90

BASTEI

MOBA

G.FUNGER

JEHO VELKÉ WESTERNY

Pastvina snů

Rakousko S 15 / Francie F 8,50 / Itálie L 2000 / Holandsko f 2,40 / Španělsko P 160

BASTE! MOBA **G.F. FUNGER** JEHO VELKÉ WESTERNY

Pastvina snů

(Skupina přátel se domnívá, že ve slunném údolí Sunshine Valley našla svou vysněnou pastvinu. Obraz klidu a míru je však pouhý klam – v údolí ve skutečnosti vládne Dábel...)

Za občanské války ve Spojených státech se v Texasu neobyčejně rozmnožil dlouhorohý skot. Protože přitom ani po válce nebyly hned k dispozici trhy, kam by bylo možno prodávat toto skoro nezměrné požehnání texaské dobytčácké oblasti, nemohli si tamní rančeři dovolit držet si k práci s dobytkem kovboje. Stáda bez dozoru člověka. Neměla totiž cenu ani svých kůží. Nikdo si už nedával tu námahu, aby jako majitel své rok staré kusy označoval už nedával tu námahu, aby jako majitel své rok staré kusy označoval. A tak bylo v Texasu obrovské množství, celé statisíce dobytčat bez vypálené vlastnické značky.

Pro takový volný dobytek se ujalo anglické slovo „maverick“. Jistý pan Maverick, jeden z největších texaských rančérů, totiž jako první přestal svoje kusy značkovat. A protože se krávy, nenesoucí žádnou značku, časem velmi rozmnožily a rozšířily na území o rozloze jednoho evropského království, bylo je později možno potkat všude.

Předpokládalo se, že pocházejí z chovu pana Mavericka, a všichni v Texasu jim proto říkali po něm.

A tak se brzy začalo říkat „maverick“ každému neoznačovanému hovězímu kusu, který se už živil sám bez mateřské pomoci a jehož majitele nebylo možno stanovit.

V Texasu tou dobou žilo mnoho zájemců o tyto volné kusy. Nejedna později velký a významný chovatel dobytka v té zemi začínal tehdy jako honák „mavericků“ a svoje základní stádo si opatřil s lasem v ruce. Náš příběh popisuje cestu tří kovbojů, kteří si také pochytili stádo volných dobytčat a vydali se s ním hledat pastvinu svých snů.

Dick Hilliary přikročil rychle a klouzavým pohybem k býku, který se zoufale vzpíral napjatému lasu a brzy by na něm začal odtahovat jeho koně. Možná by i laso přerval, s ranou jako když práskne bičem.

Dick Hilliary byl ale rychlejší. Je to hezky silný chlapík, ne moc vysoký, ale postavy širokého založení a těžkopádné vytrvalosti. Už mnoho lidí se divilo jak jsou jeho pohyby přitom lehké a klouzavé.

Uchopil mocné býkovy rohy. Ty se v jeho rukou proměnily v páky. A podle fyzikálního zákona o páce platilo i zde, že síla, kterou je nutno vynaložit na zvládnutí břemene, je nepřímo úměrná délce ramene.

Nu a paže Dicka Hilliaryho jsou právě taková dlouhá ramena. Otáčí býkovi hlavu stranou, kroutí mu krkem a jeho silný soupeř se nakonec vzdává a padá na stranu. Old Mooshorn, ten čtyřnohý chlapík s rohy připomínajícími starého losa, nemá proti Dickově síle, znásobené ještě pákami jeho paží, žádnou naději. Proto padá dříve než by strhl koně nebo než by s třeskotem přerval laso.

Dick Hilliary teď klečí zvířeti na hlavě a těžce oddychuje. Jeden z dlouhých rohů se hluboko zaryl do země. Druhý roh trčí šikmo proti nebi. Dick jej drží pevně jako nějaké páčidlo.

„Hó!“ volá ostrým hlasem a oddychuje.

Johnny Christie přibíhá od hořícího ohně s vypalovacím železem. Přesněji jsou to želízka dvě. Kovář, u kterého značku objednali, nedokázal spojit tři písmena do jednoho kusu. Johnny Christie tedy napřed vtiskne želízko s písmeny CC a potom na zvířecí stehno přidá písmeno H. Teď je možno přečíst značku celou, písmena CCH. Co znamenají?

C představuje Morga Clevelanda.

Druhé C znamená jméno Johnnyho Christie.

H označuje Richarda Hilliaryho, kterému říkají Dick.

Johnny Christie pozoruje značku, dosud páchnoucí po spálené srsti a spečené kůži, ze které ještě stoupá obláček dýmu. Vteřinu podrží vtisknutý na to místo kus hadru napuštěný tukem.

Potom upře oči na Dicka a široce se rozšklebí. „Tady to,“ zaskřehotal, „je Starý Los, praotec našeho stáda. Co myslíš, že udělá, když jej hned pustíš?“

„Tak to ví jen dobrej Pámbu na nebesích“, zafuněl Dick a sfoukl si kapku potu ze svého malého, tlustého nosu. Potom se ze své výše podíval býkovi do oka, které k němu vzhlíželo. Bylo plné zloby a bylo podlité krví.

„Ten se postará o mnoho skvělých potomků v našem stádu,“ pronesl Johnny Christie a vyskočil.

Spěchal ke svému koni, který čekal se svěšenými otěžemi vedle ohniště, vskočil do sedla a sejmul s jeho výstupku laso.

I Dick Hilliary si pospíšil. Přiběhl ke koni, který patřil jemu, a jedním zhoupnutím dopravil svých dvěstětřicet liber na hřbet mohutného zvířete.

Morg Cleveland, který mezitím uvolnil laso, jím už zase mává.

Takový býk na nohách je totiž jako kočka a žene se v tom případě za Dickem. Jistě by do něj a do jeho statného hnědáka najel jako nosorožec, kdyby nebyl Morg Cleveland hodil laso.

Vrhl je pozoruhodným pohybem ruky a paže. Jeho nevelká smyčka proletěla těsně nad zemí jako když dítě hodí obručí.

Byl to mistrovský kousek obratnosti, který i tady v Texasu byl v takové podobě neobvyklý. Útočící a vztekem soptící býk se tak dostal právě do nízko letící smyčky.

Morgův kůň se nato vzepřel a udržel škubnutí lasa. Býk

spadl, chvíli ležel tiše, potom hbitě vyskočil a znovu napadl jezdce.

Ted' ale hodil laso Johnny Christie, a to skoro přesně a tak znalecky a jistě jako ten vysoký, svalnatý a šedooký Morg Cleveland. Smyčka se sevřela na býkově zadní noze. Jak se laso napjalo a rozezvučelo jako chvějící se struna, padl býk přímo a doslova na nosí

„Ten se to naučí brzy! Ten se učí rychle!“ volal. Dick Hilliary, držící své laso připravené a snažící se zaujmout co nejvýhodnější pozici.

Býkovi to ale stačilo. Nebo je to snad zvíře tak mimořádně chytré? Leží tu úplně bez hnutí, jakoby přesně vědělo, že tak se mu nic nestane. I ta prudká bolest vypálené rány už jistě trochu pominula. Tuk, který se vetřel dovnitř, asi už způsobil, že trochu polevila.

Oba jezdci uvolnili lasa, pomocí několika pohybů rukou. Po délce lasa proběhlo několik hadích vlnovek, smyčka se uvolnila a jako zázrakem sklouzla dolů. Byla to prvotřídní ukázka zacházení s tímto vrhacím nástrojem, jaké jsou schopni jen nejlepší kovbojové.

Býk zase vyskočil na nohy jako kočka. Tentokrát už ale nezaútočil. Poučil se, že potom vždycky upadne na nos.

Je přitom ale jisté, že by se v té situaci vrhl na každého chodce.

Morg Cleveland stočil laso. Vzal ze sedla bič na dobytek, přijel zezadu šikmo k býkovi a začal jej nahánět do malé ohrady korralu.

Jeho partneři otevřeli mříž a zahnali dozadu ty kusy, které v korralu byly už od dřívějšíka. Býk docela rozumně a poslušně vkrácel dovnitř. Muži mříž zase zavřeli. A potom si se zřetelným uspokojením Johnny Christie ulevil svým pronikavým hlasem: „To je ono, hoši! To je přesně ono! Tady máme stopadesát vybraných kusů, půl tuctu býků a

ted' tohoto Starého losa, jejich krále. Většina krav bude mít za pár týdnů tele. První část svého úmyslu jsme dokončili. Stádo už máme! Vytahali jsme je z toho prokletého křoví, jako když se jde na divoké kočky, poschovávané kdesi v trní. S každým z těch zvířat jsme svedli boj a vypálili mu pak naši značku. Stádo patří nám, a my se už postaráme, aby zkrotlo!“

Hlasitě si pleskl dlaní na stehno. Je to světlolasý hoch, modrooký a jaksi zvláštním způsobem hezký. V jedné z kapes jeho kožených nohavic, navlečených na kalhoty, aby je při jízdě chránily, vězel starý kolt.

Dick Hilliary se na něj za jeho pronesený projev široce zašklebil a souhlasně přikývl. A od Morga Clevelanda uslyšel klidná a jakoby nedbale vyřčená slova: „Ano, možná je už načase, abychom tady z těch zatracených končin odešli. Už je tady moc takových honáckých tlup, co honí mavericky. A jistě tady vypuknou hádky, až se prosadí zákon o zákazu jejich odchytu. My jsme to stihli snad právě ještě než se dveře zavřely.“

Po těch slovech obrátil koně a zamířil s ním do tábora.. Je to vysoký, svalnatý muž úzký v pase, s širokými rameny a klidným, úzkým tmavým obličejem, s šedýma očima a vlasy černými jako havran.

Dick Hilliary má vlasy hnědé a jeho obličej je kulatý. Koukají z něho dvě žabí očka a malý nos, vypadající jako kus korku. Dick má pořád dobrou náladu a stále doufá, že zažije příjemné věci. Je dobré myslí a působí možná poněkud tupým dojmem, přesně jako jeden z oněch nadutých svalnateců, kteří mají trochu zatemněný rozum. O něm se toto ale zcela určitě říct nedá.

Odjel za svými druhy do tábora, sesedl a pak si hned klekl před velký plochý kámen. Rukojetí revolveru rozklepal poslední zrnka kávy na prášek a ten nasypal do hrnku.

„Pane Bože,“ řekl potom, „jak bych si práh aby tu s námi byla moje nebožka teta Rozálie-Beáta! Ta uměla vyčíst z kávové sedliny budoucnost. A protože s takovou budeme mít pořádnou kávu dnes naposled, byla by to poslední příležitost se dozvědět jaké štěstí na nás v budoucnu čeká, ne?

Morg Cleveland a Johnny jej zamyšleně pozorovali.

„Někdy je lepší,“ řekl Johnny stále ve stejném rozpoložení mysli, „když člověk neví, co mu budoucnost přinese.“ Morgu Clevelandovi, zírajícímu do dálky, se ale zúžily oči. Pronesl suše a tvrdě: „Pane Dicku, já nejsem žádná teta Rozálie-Beáta. Ani neumím číst budoucnost z usazené kávy. Ale mohu tu prohlásit už teď, že za chvíliku tady budeme mít pěknou šlamastyku. Vezměte si pušky a ustupte mezi stromy. A jestli náhodou vytáhnu revolver, tak proto, že jsem už neviděl žádnou jinou možnost než co nejrychleji a nejpresněji střílet.“

Dick a Johnny pohlédli stejným směrem. A pak to uviděli i oni. Bylo to šest jezdců, ale v těch dobách tady v křovinatém kraji na řece Brazos uprostřed Texasu žili jen samí ostří hoši. Lidé jiného ražení neměli nejmenšího důvodu se tím krajem potulovat. Tehdy tu bylo možno potkat jen otrlé lupiče za noční tmy, ty, kdo chytají volně se pasoucí krávy, zloděje dobytka, dále nejružnější desperados, lidi pro ostatní ztracené a jimi pohrdané, kteří válečnými osudy ztratili své kořeny a jinou, lepší příležitost si nechali ujít. Ti všichni skončili v této zemi nikoho na pomezí civilizace.

Ne všichni si dávali tu práci celé týdny a s velkým rizikem vyhánět z křovisek zdivočelý dobytek, chytat krávy a býky a pak jim vypalovat značku. Mnozí z těch více než podezřelých lidí neuměli ani dost dobře zacházet s lasem, protože to je druh umění, kterému se musí člověk

učit už když je malým chlapcem.

Dick a Johnny hned poslechli. Klidný Morg Cleveland byl totiž jejich vůdcem.

Morg Cleveland stál klidně u ohniště, nad kterým visel kotlík s kávou. Pohled na šest jezdců se jej nezdál nijak vyvést z míry. Jeho kouřově šedé oči hleděly pevně a beze strachu, jen úplně vzadu v nich bylo někdy možno zahlédnout studený záblesk.

Cizinci se bezstarostně přiblížili. Jak jeli kolem korralu, prohlíželo si všech šest jezdců zvířata v něm zavřená. Potom se před tábořištěm roztoupili, vytvořili nepravidelný a polokruhový řetěz a zastavili. Jeden opovážlivý hoch s červenou hlavou, na které měl polní čepici někdejšího jezdeckta jižanské konfederace, se svým koněm popojel kousek dopředu. Hbitě sklouzl ze sedla a postavil se ledabyly vedle svého koně. Levou rukou si pohrával s koncem otěží, pravice mu ale visela hned za revolverem, jehož pažba byla natočena směrem ven, protože chlapík zbraň nosil zcela vpředu na stehně, pevně upnutou.

„Jsem jeden z Flynnových,“ řekl jakoby na okraj. „Jsem Jesse Flynn, mladší bratr Bringhama Flyna.“

„Už jsem o vás slyšel,“ přikývl Morg Cleveland. „A už pár dní cítím, že nás někdo pozoruje. O co se ti jedná, Jesse Flyne?“

Rudohlavec se zašklebil, a byl to úšklebek divoký, nedávající tušit nic dobrého.

„Tak vy jste už o nás Flynnech slyšeli,“ pronesl. „Budeme to tu tedy mít snadnější. Přijel jsem totiž proto, abych od vás vybral daň. Budete nám muset polovinu stáda přenechat.“

Trochu si posunul starou vojenskou čepici dozadu a šklebil se teď ostře a vyzývavě.

„Prohlásili jsme totiž tady ten kraj sto mil kolem na všechny strany za naše území a vznášíme požadavek na základě práva, které máme na všechnen neoznačovaný dobytek, co na tom území žije. Ti, kdo tu chytají mavericky, nám musí odevzdat padesát procent svého úlovku. Přijel jsem za vámi, abych si ty kusy odvedl. A vy za to dostanete dokonce skutečné potvrzení.“ Zvedl levou ruku, která držela konec uzdy. Palcem ukázal dozadu za své rameno. „Odhaduji stádo v ohradě na sto osmdesát zvířat. Vezmeme si tedy devadesát.... A ti dva tam mezi stromy ať odloží pušky a přijdou sem k ohni. Snad nejste tak nerozumní, abyste nám kladli odpor, ne? Jistě dobře víte, že my Flynnové máme víc než sto jezdců a kdybychom chtěli, stáhli bychom z vás kůži jako nic. Tak tedy raději uzavřeme dohodu napolovinu, fifty-fifty. Od nás je to dokonce ohleduplnost. Mohli bychom vás totiž odtud vyhnat a nechat si stádo celé. Tak co?“

Morg Cleveland se na něj díval klidně. Ve tváři nedal znát vůbec nic. Odpověděl ale:

„Rudá hlavo, mně je úplně jedno, jak se jmenuješ a jakého máš bratra velikána. Mně na tom vůbec nezáleží! Co tady chcete udělat, je jasná krádež. Nepatří vám v tomto kraji nic. Je to křovinatá země nikoho. Krávy tady nemají žádnou vlastnickou značku a ani ony nemohou říct, komu patřily generace jejich předků. Je to dobytek v zemi nikoho a nikomu nepatřil až do doby, kdy jsme si jej označovali pro sebe. A teď jsou naše, jen naše! A nevydáme ani jeden kravský ocas žádné bandě lupičů, žádným darebákům, kteří jsou podle zákona pronásledováni a kteří žijí od ostatních v opovržení. Bez boje si na nás nepřijde žádný z těch, co jsou příliš pohodlní a líní na to, aby sami tvrdě zapracovali v sedle a s lasem. Jasný?“

Jesse Flynn je hoch popudlivý. Není sice tak obávaný jako jeho velký bratr Bringham, ale i on byl za války vůdcem malého oddílu v týlu nepřítele a z jeho dobrovolníků se stále zřetelněji stávala lupičská banda. Po válce loupil a plnil se svými lidmi dál. Protože byla na jeho hlavu vysána vysoká odměna v penězích stejně jako na hlavu jeho bratra a mnoha jejich jezdců, stáhli se do divoké pustiny na řece Brazos.

A teď by rádi obchodovali s dobyt看m stejným způsobem jako poctiví pracovití kovbojové. Nutí všechny, kdo chytají volná dobytčata a shánějí si tady dohromady svá budoucí stáda, aby se s nimi dělili.

Jesse Flynn je divoký chlapík, ničeho se nebojí a pevně důvěřuje svému štěstí a své obratnosti v zacházení s revolverem. Když Morg Cleveland domluvil, neřekl bandita už ani slovo. Jeho pravá ruka se pohnula rychle, bystře jako myšlenka.

Jesse Flynn tasil bleskově rychle a bez jakéhokoliv varování.

Morg Cleveland patří ale mezi ty tři nebo čtyři, kteří by si to s ním mohli rozdat. Když Jesse Flynn zvedal hlaveň revolveru a zamířil na Morga Clevelanda jeho ústí, zrovna když chtěl stisknout, tak právě v té chvíli zahlédl, jak z hlavně naproti vyšlehl oheň a ucítil, jak mu kulka zasáhla rameno. Napolo jej to otočilo a jeho vlastní výstřel šel kamsi do prázdna. Zakymácel se a znovu namířil na Morga Clevelanda. Stiskl, a kulka prolétla jako kus žhavého železa podél Morgova žebra pod ramenem a roztrhla mu košili. Nechala za sebou pruh jako po ráně bičem. Morg sebou lehce škubl.

Nemohl dále čekat a nechat se příštím výstřelem od Jesse Flynnna třeba zastřelit.

Znovu stiskl a znovu jej trefil.

Pod stromy zaštekaly obě pušky. Koně se vyděšeně vzpínali a řehtali. Dva nebo tři muži na koních předtím sáhli po revolverech, ale ucouvli, když se ozvaly pušky a kolem hlavy jim zasvištěly kulky.

Ozval se ostrý hlas Johnnyho Christie. Pod stromy zazněla jeho divoká slova: „Jen hoši pokračujte, jestli je chcete dostat za kůži! Jen tak dál, vy troubové ! Tak dobří zase nejste, jak si o sobě myslíte!“

A to oni opravdu nebyli, když bylo potřeba odvahy a rozhodnosti, když měli skutečně nasadit život.

Bojují jen neradi v situaci, která jim nedává jednoznačně naprostou převahu. A tady byly vyhlídky přibližně stejné. Bylo jich sice ještě stále o dva víc, ale ti dva kovbojové tam vzadu se kryjí za stromy a navíc mají pušky už v ruce.

Nejvíc je přesvědčil Morg Cleveland, který právě zvítězil nad jedním z obávaných a nejnebezpečnějších revolverových hrdinů celého Texasu.

Drží teď stále v ruce revolver připravený k výstřelu a jistě by dva z hochů Flynnovy tlupy zabil.

K takovému utkání na život a na smrt nebyli ochotni.

A tak Flynnovi muži své již napolo vytažené zbraně zase pomalu zasunuli do pouzder. Všichni si oddechli.

Potom se zahleděli na Morga Clevelanda.

*

„Tak dobrá,“ zavrčel jeden z lupičů. „Tak dobrá! Byl to nápad Jesse Flynna, vytáhnout revolver tak překvapivě rychle. V tom jej těžko někdo překonal. Jeho velký bratr ale nad něj o hodně vyniká, a ten se ti jistě vydá po stopě a odnese si tvůj skalp, Černá hlavo.“

Muž se vyzývavě díval na Morga Clevelanda svým

nepříjemným pohledem.

„Bringham Flynn svého bratra Jesse velmi miluje. Bringham Flynn nechá v tom případě stranou všechno, na čem mu na světě záleží. Přilepí se ti na paty, příteli. Vezme si sebou dost jezdců na to, aby tě dostal, a myslím, že nemáte naději mu utéct ani kdybyste to stádo tady nechali stát a dali se na útěk okamžitě. Jeho ruce sahají daleko. Má styky až k severní hranici. Protože i když teď musí žít jako psanec, má stále ještě vlivné přátele, lidi, kteří s ním dříve obchodovali, když ještě byl velkým velitelem oddílu bojujícího v týlu armády, a kteří dnes mají moc a vliv, protože zastávají významná místa.“

Muž domluvil a chtěl se otočit.

Morg Cleveland ale řekl: „Vždyť vy nejste žádní hlupáci, ne? Když teď pojedete za Bringhamem Flynnem a ohlásíte mu, že mu zahynul bratr, bude se vás ptát proč já jsem ještě naživu. A ještě na jednu věc se zeptá, totiž proč musel Jesse bojovat sám a vy jste mu nepomohli. Bringham Flynn o vás řekne, že jste bídní zbabělci, kteří v tom jeho bratra nechali. A třeba stáhne kůži i vám. Na vašem místě bych za nim ani za nic nejel a tu zprávu bych mu nenesl. Být vámi, tak bych odtud ujel a snažil se už nikdy nepřijít Bringhamovi Flynnovi na oči. Přemýšlejte o tom. Neskončí to jen tím, že se na vás Bringham Flynn rozzlobí!“

Koukali na něho a přemýšleli o jeho slovech.

Byli už teď napůl přesvědčeni o tom, že by pro ně bylo jistě lepší a hlavně zdravější, kdyby už Bringhamu Flynnu nikdy nepotkali. Znají jeho chladný, krutý a tak ničující vztek. Dostali strach.

„Máte na vybranou,“ řekl jim Morg Cleveland.

Hleděli na něj upřeně. Potom se otočili, šli ke koním, nasedli a odjeli. Muže, který je vedl, tam nechali ležet.

To nejsou pořádní chlapi.

Morg Cleveland zvedl ruku a přešel si jí po obličeji. Ruka se mu trochu třásla. Cítil najednou prázdno, jako by byl hluchý, jakoby jej něco uvnitř stravovalo. Otočil se stranou a zamířil k pařezu. Posadil se na něj a ukroutil si cigaretu. Dělal to úplně mechanicky. Hlavou se mu honily hořké myšlenky: Když chce člověk jít svou cestou, když se nepřipouští, aby se jej zmocnil někdo jiný, když se nechce sklonit před banditou, tak si svou cestu musí prostrílet. Musí se umět prosadit, a někdy musí i zabít.... Není to děsné? Ale přece se nemohu vzdát!

Pohlédl na Johnnyho a Dicka, když k němu přistoupili. Zračila se na nich vážnost situace.

„Je to tady hezky tvrdý kraj,“ řekl trpce Johnny. „Člověk tu musí někdy bojovat. Úplně jako divoká kočka, která spadne se stromu doprostřed smečky psů. Tak se tu někdy musí zápasit. Tentokrát to dopadlo ještě dobře. Morgu, kdyby ses nebyl vypořádal tady s tím .chlapíkem, tak bychom po sobě stříleli všichni, kdo jsme tu byli. A to by nezůstalo jen u jednoho mrtvého. To by...“

Prerušil svá slova a udělal rukou pohyb, který říkal vše.

Dick Hilliary tomu důrazně přitakával. „Přece jsme si nemohli nechat odvést půl stáda,“ pronesl poněkud těžkopádně. „To jsme přece nemohli dovolit. Jak bychom jednou začali tímto způsobem a bez boje si nechali brát co nám patří, tak bychom svou vysněnou louku pro naše stádo nenašli nikdy, a nikdy bychom na ní nemohli chovat dobytek!“

„Tak, tak,“ zabručel Morg. „Tihleti hoši, ti lupiči tady v pustině, ti toho moc nedokážou. Přijeli s Jessem Flynnem. Jak je ale jednou mrtvý, hned na něho zapomněli. Nemyslím, že teď jedou za Bringhamem Flynnem. Tím možná získáme potřebný náskok. Třeba budeme už dost daleko, když

Bringham Flynn zjistí, co se stalo s jeho bratrem. ... Zítra za prvního ranního rozbřesku pošleme stádo na sever. Vyrazíme hledat pastvinu našich snů, tu nejlepší a nejkrásnější louku, jaká existuje, tu překrásnou prérii, o které se nám zdálo už za války. Udělejte mi jednu laskavost! Vykopte mu hrob! Nechci toho hlupáka, kvůli kterému jsem musel vytasit zbraň, už ani vidět. Co ho to jen napadlo, že nade mnou vyhraje?“

Nedali mu na to hned odpověď. Napřed na něj hleděli velice bratrsky. Jsou to jeho přátelé.

„Každý si o sobě myslí co všechno dokáže... a tak si to myslel i tady Jesse Flynn,“ zamumlal Dick a odešel. Přistoupil k Jessovu koni a odvázal sedlo. Sňal se sedla příkrývku a mrtvého do ní zahalil. Johnny mu při tom pomáhal.

Morg Cleveland se ale zvedl a zamířil ke korralu. Bokem se opřel o strom, který v něm tvořil přirozený sloup, a pozoroval uzavřený dobytek.

„Jistě,“ pronesl pak uvolněně, „kdykoliv znovu půjdu do boje za toto stádo a za náš cíl. Jinak to v této zemi prostě nejde.“

*

Druhého dne zrána vyrazili, vybavení pro ten účel jen zcela nedostatečně. Mají sice dva koně na nesení nákladu, ale moc toho k naložení na ně nebylo. Jejich remudu, jak v Mexiku a Texasu říkají jezdeckým koním v doprovodu kovbojů, tvořilo šest vyzábělých honáckých koní. Dohromady je to tedy jen devět koní k osedláni a ti dva soumaři.

To není moc.

Dick, který má dnes službu jako kuchař, převzal záložní

koně a oba nákladní.

Počkal s námi až všechn dobytek vyšel z ohrady. Potom zahnal obojí koně dovnitř a zavřel za nimi mříž.

Když se pak vydal za stádem, dorazil k němu na poslední chvíli.

Těchto sto padesát býků a krav s dlouhými rohy, divokých jako bizoni, celá ta léta odkázaných v divočině kolem řeky Brazos zcela na sebe a žijících dosud jen volně, ty nebude samozřejmě snadné udržet pohromadě a jako stádo hnát.

Je slyšet práskat biče. Tři jezdci je používají nemilosrdně, jinak to ani nejde. Pokud totiž stádo v příštích minutách nezvládnou, tak všechno už na začátku prohráli. V takovém případě by přišli o všechna svá zvířata, která tak obtížně kus po kuse pochytali mezi křovím.

Počínají si tedy velmi rozhodně. Mají k tomu i revolver. Dva ze svých cenných býků museli při tom zastřelit, protože by jinak neudrželi krávy pod kontrolou.

Potom ale postupně získali převahu. Už nebylo třeba honit zvířata jiným směrem než dopředu. Bude to stampede, masový útěk stáda, směřující na sever. Jejich krávy a býci běží teď jediným směrem, který jim nechali volný.

S tím ovšem tito tři začínající dobytkáři počítali. Cesta na sever vede přes jednu dlouhou říčku a za ní nahoru po svahu kopce.

Dick Hilliary jel s nimi tři míle. Potom se vrátil pro koně v ohradě a následoval s nimi stádo. Asi za tři hodiny je dohonil. Jeho přátelé rychle koně vyměnili. Stádo bylo sice ještě stále vzpurné a vzrušené a dalo se ovládat jen s vynaložením veškerého kovbojského umění, ale už ze svého úprku přešlo v rychlý klus. Stále ještě by nejraději jezdcům uteklo. Pořád se z něho oddělují na všechny

strany skupinky. Johnny Christie se jednou objevil u Dicka a zařval na něho v tom hluku: „S těmi si nakonec pěkně poradíme, hezky pohodlně! Ty budou jednoho dne pít ze šálků a jíst s vidličkou a nožem!“ A potom zase zmizel v mračnu prachu.

Tak to pokračovalo po celý den, míli za míli a až do večera.

Zásluhou prvotního úprku stáda pokročili o hodně dopředu. Když zvířata zastavili v hluboké kotlině mezi pahorky, měli za sebou už víc než pětadvacet mil.

Tři jezdci se stále potili až se z nich kouřilo a tváře měli pokryty mazlavou vrstvou, takže vypadali jako v maskách. Pokrytí prachem a zmožení únavou až do morku kostí, byli přesto spokojení a veselí.

Ted' už totiž bylo jasné, že stádo uhlídají.

Morg a Johnny se náhle zadívali na Dicka. „Milý Pane Bože na nebesích,“ řekl Johnny, jakoby velice překvapen a celý užaslý a vnitřně otřesený. „Ty můj milý Pane Bože na nebesích,“ opakoval a pak pokračoval: „Proč jsi dal našemu příteli Dickovi jen tak málo rozumu? Ted' sedí ta zaprášená vlasatá opice přece tady opravdu vedle mě na koni a rozhlíží se po zaprášeném dobytku, místo aby klečela u ohniště a pekla nám v pánvi vaječný koláč. Už je dost na tom, že nemáme žádnou další kávu, ale že nám tu ted' bude kručet v břicho jakoby nás do něj kousali vlci, to už je trochu moc, nemyslíš, ty bizone?“

„Moje nebohá teta Rozálie-Beáta vždycky říkala, že touha naplnit si břicho je ústupek nejprimitivnějším instinktům, který by byl sice pochopitelný u lidí doby kamenné, který ale neznamená, že se lidé dnešní doby mají chovat stejně jako jejich tehdejší předkové.“

Dick Hilliary pronesl ta slova velice zvolna.

„Chceš ted' udělat oheň a uvařit něco k jídlu?“ zeptal se

Johnny a zaprskal. „Ta tvoje teta Rozálie-Beáta byla opravdu zvláštní stará osoba, a měla dlouhé vedení. Už o ní nechci slyšet. Teď se mi chce něco pojit! Pochopil jsi to konečně, mistře Richarde Abraháme Bonifáci Hilliary?“

„Ty jsi dnes asi spolykal víc prachu než sneseš,“ poznamenal Dick a začal sbírat suché dříví.

Po nějaké chvíli pak volal od ohně přes kotlinu oba společníky kteří objížděli stádo.

„Tak pojďte! Přijďte si pro to! Už to mám hotovo!“

Morg a Johnny přijeli k táborovému ohništi. Na krátko se mohli odvážit se vzdálit. Zvířata jsou totiž velmi unavena. Usadila se kolem místa, kde mohla pít.

Oheň osvětlil obličejе tří kovbojů. Morg a Johnny zavětrili nosem.

„Ty bys měl vařit pokaždé, Dicku,“ navrhl Johnny a dělal si naději, protože je zítra na řadě jako kuchař a poháněč záložních a nákladních koní on. „Ty bys měl, hrdino, být pořád kuchařem! Protože jestli budu muset zítra něco uvařit z našich chudých zásob, tak z toho nebudu mít žádnou radost.“

„Aťsi,“ odsekl Dick a stočil medem pomazaný vaječný koláč do rolády. „Moje milá tetička Rozálie-Beáta říkala, že láska prochází žaludkem. A jestli zítra budeš muset spolykat co sám uvaříš, budeš mít toho dobrého, starého, a skvělého Dicka obzvláště rád. Moji tetu Rozálii-Beátu zbožňovalo víc než tucet mužů. Snad právě proto zůstala svobodná. Všichni ti muži by se navzájem pozabíjeli, kdyby se k nim všem nechovala tetička stejně.“

„To ona byla tak pěkná?“ zeptal se Johnny a žvýkal dál.

„Pěkná?“ zatočil Dick Hilliary svýma žabíma očkama. „Při vůni posvátného kadidla, na tom přece tetě Rozálii-Beátě vůbec nezáleželo! Uměla tak dobře vařit, že ti

mužští při jídle zavírali blahem oči. A když už muž zavírá oči při jídle, tak přece tu ženu nevidí.“

Johnny se zašklebil, nacpal si ještě jednou ústa naplno, zvedl se, vzal klobouk a zakroužil s ním před sebou jako španělský grand.

„Bylo mi opravdu potěšením, vznešená Rozálie-Beáto,“ zaševelil. „Vaše kuchyně, to je tedy něco. Jen víno jste neměla úplně správně odražené. Váš sklepník by za to měl dostat co proto. Poroučím se, lady Rozálie-Beáto!“

Hluboce se uklonil. Potom se vyhoupl na koně a odjel ke stádu.

Dick Hilliary seděl v údivu s otevřenými ústy u ohně.

„Oslovil mě jako tetu Rozálii-Beátu?“ zeptal se pak sám sebe.

„Z té tvé tety už mě bolí hlava,“ řekl Morg a zvedl se.

Dick na něj odspodu vzhlédl. A vypadal při tom velmi vážně.

„Morgu, neměl bys pořád myslet na to, že jsi byl nucen v sebeobraně zastřelit jednoho banditu a revolverového hrdinu. Nic jiného ti nezbývalo. A udělal jsi to pro nás a pro naši budoucnost.

Myslím, že to nebylo naposled, co jsme museli bojovat. Koneckonců jsi přece kapitán Black Morgan Cleveland, ne?“

„To už je pryč,“ odvětil Morg. „To bylo za té zatracené války.“

A s tou poznámkou odejel ke stádu.

*

Měli štěstí, ovšem v jejich situaci má štěstí jistě jen ten, kdo si je svými schopnostmi zaslouží. A toto jsou tři

prvotřídní kovbojové a chovatelé dobytka. Každým dnem dovedou stádo beze ztrát o kus dopředu. Dobytek ovládají stále lépe a ty časté souboje mezi býkem a jezdcem jsou teď už stále vzácnější. Jejich zvířata si už na honce zvykla.

17. července 1868 se svým stádem vyrazili.

27. července se dostali do blízkosti pevnosti Fort Worth. Nemají teď dokonce už ani sůl. Jsou dokonale sluncem opálení a poslední dva dny se živili už jen králíky.

Když kolem poledne našli dobré tábořiště, losovali o to, kdo z nich pojede do Fort Worth. Morg a Dick vyhráli nad Johnnym, který se ale lhostejně zašklebil a řekl ledabyle: „Aspoň si ušetřím to rozčilování. Nemáme v kapsách už ani dolar. A tak bych si nemohl dát ani jednu whisky. To se raději vzdám potěšení uvidět i nějaké jiné lidi. Však vy taky na to přijdete, že jste tou výhrou ve skutečnosti neměli žádné štěstí. Už vidím, jak teď budeme muset mnoho týdnů žít jen ze samých králíků, až nám narostou ty jejich uši jako lžíce. Ach, jen si jeďte!“

A tak Morg a Dick odjeli.

Neměli moc velkou naději, že by někde sehnali nějaké peníze. Morg ale ještě má zlaté hodinky. Za ty by možná v nějakém obchodě dostali proviant.

Fort Worth je samozřejmě především město, právě texaské město s mnoha bloky obytných domů, protože jeho obyvatelstvo se velmi přísně dělí na bílé Američany, Mexičany, Indiány a míšence. Jsou tam domy ze dřeva i z kamene, a samozřejmě i z nepálených cihel adobe jako ve španělské Americe i chýše z větví stromů nebo dokonce se stěnami z hlíny.

Morg a Dick vjeli na hlavní ulici a brzy narazili na dost velký obchod. Sesedli s koní a vešli dovnitř. Když za pultem uviděli hezké děvče, velmi zrozačíteli a nejraději

by se byli hned otočili a odešli. To ale už nešlo, protože dívka se zeptala velmi melodickým hlasem, který muže, co už celé měsíce žili v divočině na řece Brazos, přímo okouzлил: „Co si budou pánové přát?“ I když byli tak zmateni, dodal jim ten hlas odvahy. Stejně tak je povzbudil její úsměv. Děvče mělo tmavé narudlé vlasy a zelené oči. Bylo středně vysoké, štíhlé a svižné.

„Rádi bychom slečno mluvili s tím, komu to tady patří,“ zamumlal Morg. Teď vyšlo najevo, že dívka není v krámě sama. Zezadu vystoupil muž, z oddělené místnosti, která asi sloužila jako kancelář. Byl vysoký, hubený a ostře řezaných rysů. Měl na očích nasazený skřípec a temeno hlavy mu vybíhalo do špice. Byla z něj cítit šeříková voňavka. Bylo mu ale už jistě přes padesát. „Co to bude?“ zeptal se. Morg položil na stůl zlaté hodinky. „Ženeme kolem stádo,“ vysvětloval. „A nemáme žádné zásoby jídla. Ty hodinky jsou velmi cenné.. Mohl byste nám za ně dát dva koňské náklady proviantu a munice ...“

Muž vzal do ruky hodinky a prohlížel si je.

„Dal bych vám za ně proviant v hodnotě dvaceti dolarů,“ řekl. „A kdo mi za to ručí, že jste ty hodinky neukradli? Jak tak o tom přemýšlím, tak bych ty hodinky přece jen neměl brát. Je mi líto!“

Poslední slova ze sebe ostře vyrazil s úmyslem své zákaznický odradit. Znělo to jako:

„Táhněte k čertu, tuláci!“ Ano, tak to znělo.

„Ty hodinky jednou stály přes tři sta dolarů,“ řekl Morg klidně, zase si je vzal a zastrčil je do kapsy.

„A skutečně patří mému příteli,“ ozval se Dick nevraživě. „Dostal je tehdy od občanů jednoho města, které osvobodil od bandy ozbrojených lupičů. Jsou to ctihodné hodinky od ctihodného muže!“

„Drž hubu a pojď,“ zavrčel Morg Cleveland a obrátil se

ke dveřím. Dick šel za ním. A dívka za stolem najednou řekla poněkud dotčeně: „Nebud' přece tak umíněný, strýčku. Přece jsi slyšel, že ženou kolem stádo dobytka. Tak tedy...”

„Pochytali v křoví stádo mavericků a teď nemají ani dost jídla na to, aby s nimi mohli táhnout na sever,“ řekl pohrdavě. „Hodinky nebo šperky mi tady někdo nabídne každý den.“ Odešel zase do své kanceláře. Dívka tam stála tiše a tvářila se za svým pultem velmi vážně.

Oba kovbojové se k ní ode dveří otočili.

„Děkuji, slečno,“ řekl Dick. „Musí to být pro vás těžké, takové lidi znám. Jako chlapec jsem žil taky u takového strýčka. Nakonec jsem mu prostě utekl, a ...“

„Ven!“ Ostrý hlas prořízl místnost. Muž se znovu objevil ve vchodu přepážky, oddělující kancelář.

„Táhni, ty cikáne,“ zavrčel nazlobeně. „Řeknu šerifovi, aby vás vyhnal z města, jestli nezmizíte sami. Pat, ty se starej o svou práci!“

Zatím se ještě nepohnula. Pohlédla na Morga, který před ní smekl. Usmál se na ni a řekl: „Děkuji, slečno!“

Potom šli. Venku řekl Dick: „To byla holka! Pane Bože, dobře, že takové jsou na světě. Měla červené vlasy a zelené oči. Určitě se mi o ní teď bude zdát; na to se vsadím.“

„Proč jsi ji chtěl popudit proti jejímu strýčkovi?“ zeptal se Morg. „Ten je jistě zlostnatělý, krkoun a sobec. Texas je ale chudý. Nikým nechráněná mladá žena tady nemá moc nadějí. Musí být ráda, že smí bydlet u strýčka.“

„Pojď, pokusíme se o štěstí jinde. Ale říkám ti, ty hodinky dám jen tam, kde za ně dostaneme aspoň padesát dolarů v protihodnotě. Dostat méně by nám také nebylo nic platné, když chceme jít až do Kansasu. To

můžeme zrovna tak už od zítřka zase jíst samé králíky.“

Bylo už pozdě večer, když Johnny Christie uslyšel přicházet své přátele. Musel objet půl stáda, aby se s nimi mohl setkat.

Potkali se asi sto kroků před tábořištěm a jeho ohništěm.

„Tak co, jaképak to bylo ve Fort Worth?“ zeptal se Johnny s nadějí v hlase.

„Dnes už mají v kapsách peníze tak leda banditi,“ řekl Dick nasupeně. „Ve Fort Worth se nikdo nezajímá o hodinky, které bývalí kapitáni armády Konfederace dostali darem od vděčných občanů. Jeden nám tam za ně chtěl dát pytel soli a plátek slaniny. A to nám, Johnny, nestačilo. Tak budeme žít jako Indiáni, jenom z divoké zvěře a vody.“

Johnny vydal ze sebe takový divný zvuk, který zněl jakoby si hlučně čistil nos.

Pak se zeptal suše: „A čím budeme lovit? Já mám ještě sedm nábojů do revolveru a tři do pušky. Vy na tom nejste lépe, to vím. Budeme lovit lukem a šípem? A čím se budeme cestou bránit proti Indiánům a lupičům? Budeme po nich snad házet kamením? Pane Bože, měli jste ty hodinky vyměnit aspoň za střelivo!“

Po těchto slovech otočil koně a zajel zase ke stádu. Morg a Dick ale jeli do tábora, sesedli a usadili se u ohně. Vedle stáli jejich osedlaní koně a také hleděli do plamenů.

Morg vytáhl svůj váček na tabák a z toho, co v něm ještě zbývalo, si ukroutil poslední cigaretu. Rozdělil se o ni s Dickem. A když dokouřili, slyšeli, jak Johnny volal na nějakého jezdce. Odpověděl mu ženský hlas.

Dick vyskočil jako zelektrizovaný. „To je to zelenooké děvče,“ řekl. „To se na to podívejme, jede za námi jako

dobrý anděl a pomůže nám v naší bídě. Pane Bože, to je opravdu ona!“

Johnny a žena na koni se právě vynořili ve světle ohně. Děvče mělo na sobě kalhoty jako muž a svižně sklouzlo ze sedla, jakoby to byl kovboj.

Obrátila se k Morgu a Dickovi.

„Ta dáma mi tvrdí, že vás zná,“ mručel Johnny trochu rozrušený. Zíral na Dicka a pronesl suše: „Ale to jistě není tvoje teta Rozálie-Beáta.“

„Ne,“ řekl Dick a smekl klobouk. „Mohu vám nabídnout toto nákladní sedlo?“ zeptal se.

Přikývla a posadila se. Měla skvělou schopnost se pohybovat lehce a přirozeně.

„Přijela jsem za vámi,“ řekla, „abych s vámi uzavřela obchod. Mohu do něj vložit asi tak dvě stě padesát dolarů.“

Na to sesedl i Johnny a pustil z hlavy stádo. Tři muži se teď seskupili kolem dívky. Dřepěli a seděli kolem ní na bobku na podpatcích svých kovbojských bot, jak je tomu u těchto lidí zvykem.

S otevřeností a přímostí opětovala jejich pohledy.

Potom se zeptal Morg měkkým a klidným hlasem: „Jaký obchod by to měl být, slečno...“

„Jmenuji se Patricia Moore,“ řekla pevným hlasem. „Majitel obchodu není mým skutečným strýcem. Už u něj nechci zůstat. Vzal mě k sobě, když mi bylo patnáct. Včera jsem se stala plnoletou. A dnes se mi chce pryč. Už nemohu u toho člověka dál být.“

Pronesla ta slova s rozhodností a tak vážně, že tři muži ani v nejmenším nezapochybovali, jak pevně je rozhodnuta.

Sáhla do kapsy svého starého lněného kabátku, vytáhla

z něj váček a položila jej na pařez, který tu byl vedle ohně a sloužil za stůl.

„To je můj podíl,“ řekla. „Jsou to pravé zlaté dolary. Odkázala mi je matka. Chtěla se za toho majitele obchodu podruhé vdát. Už k tomu ale nedošlo – stalo se neštěstí. Ty peníze jsem si před hodinou vytáhla z pokladny a nechala tam na ně potvrzení. A teď bych se o ně chtěla rozdělit. To je můj vklad.“

Odmlčela se, a její oči sledovaly tři muže vážně a zpytavě.

„Jak to myslíte, a co si pod tím představujete?“ zeptal se jí užaslý Morg. „Jsme tři do černá opálení kovbojové, a kromě sto padesáti kusů dobytka máme už jenom sedla, revolvery a několik koní. Není to od vás trochu lehkomyšlnost uzavřít takovou dohodu s námi, které vůbec neznáte? Jak si to představujete?“

*

Neodpověděla jim hned. Kousala se do svého plného dolního rtu a hleděla do ohně. Rudá záře plamenů vykouzila na jejím obličeji světla a stíny a podivuhodně mu dodala na kráse.

A tři muži, kteří pohlíželi na tento obličej jako očarování, byli přesvědčeni, že sledují, jak se na něm zračila změna pocitů. Pochopili, že v této dívce právě víří v pestré směsici nejružnější myšlenky a vzpomínky. Přemýšlí jistě ještě jednou o mnoha věcech a prožívá je.

Potom ale jako výraz svého rozhodnutí zvedla bradu, a její pohled byl od všeho osvobozený a přímý. Je to hezká, trochu zatrpklá a odhodlaná žena. „Musím pryč,“ řekla. „Ten muž, kterému říkám strýčku a který si chtěl vzít mou

matku, byl mým poručníkem. Od včerejška jím už není. A myslím, že jsem si dobře všimla, jak si dělá naděje si jednoho dne vzít mne. Po všechny ty roky jsem pro něj pracovala jen za jídlo, oblečení a za tu střechu nad hlavou. Musela jsem. A asi by mu ta levná pracovní síla už vždycky chyběla. Možná ale taky ...“

Odmlčela se a učinila výrazný pohyb rukou. Potom zamířila pohled k nebi, a pak do širé dálky, tam na sever, kde se nad temnotou noci klenula hvězdná obloha.

„Nechci strávit život na malém městě v obchodě a vzít si třeba muže, který by mi mohl být otcem. Jsem mladá! Chci uvidět svět! Chci si v něm sama najít místo! Jednou se člověk přece musí odhodlat, ne? Kdo si na kalhoty nenatáhne kožené nohavice, ten přece nemůže vyjet do divočiny!“

Pozorovala muže, a bylo to jako u poslední zkoušky.

„Mám pro to cit,“ řekla. „Cítila jsem v tom obchodě, že právě vešli dva gentlemani, dva rytíři bez brnění. A slyšela jsem od vás, že ženete kolem stádo, že už nemáte žádné zásoby, žádné střelivo a žádnou ze všech těch věcí, které jsou na takovou cestu tolik potřeba. Pomyslela jsem si, že chcete dobytek hnát do Kansasu, tam do těch měst na železnici. Za dlouhorohého býka se tam platí dnes už až třináct dolarů. A třeba budou ceny ještě dále stoupat. Chtěla bych si za svůj podíl koupit část tamtoho stáda. Doufám přitom, že se mi v Kansasu můj vklad třeba zdvojnásobí. To není špatný výdělek. Tak si tedy kupme vůz a spřežení – v Kansasu je jistě prodáme se ziskem. A naložíme vůz plně proviantem a vším potřebným na cestu. Budu řídit ten vůz a budu taky vařit. A to já umím. Než jsem bydlela u toho obchodníka, vyrůstala jsem na malém ranči. Nemohli jsme si držet kovboje. A protože jsem nebyla chlapec a můj otec by tak rád byl nějakého chlapce

měl, snažila jsem se už ještě jako malá mu syna nahradit. Indiáni Komančové jej pak zabili... Tak je to tedy, pánové! A vy nemáte vůbec na vybranou! Nabízím se vám jako společník i účastník. A mám to, co ve vaší situaci potřebujete.“

Se vzrušením se odmlčela. V zelených očích jí šlehal oheň. Mužům teď bylo jasné, že je to dívka odhodlaná a nebojácná, plná ohně, tužeb, chytrá a cílevědomá. Celá věc ale měla aspoň jeden háček, ne-li hned dva.

Morg Cleveland jí to řekl zpříma a suše těmito slovy:

„Mýlíte se, slečno Patricie Moorová. Necestujeme se svým malým stádem, abychom je prodali. Neženeme je k železničním stanicím v Kansasu. Táhneme s těmi zvířaty proto, abychom jim našli kus pastvy, skutečné pastviny. Hledáme si krásné údolí se zalesněnými svahy, s bublajícími potůčky a s nádhernou trávou, co je stále šťavnatá a čerstvá. Hledáme louku svých snů – kus země, překrásný, se spoustou zvěře, a ... Ach, hledáme také jedno nádherné místo pro sebe, a na tom si chceme postavit ranč.“

Dick a Johnny mu k těm slovům přikývli.

Johnny řekl: „Každý člověk má nějaká přání. Ano, my hledáme nejkrásnější místo na světě. Vysnili jsme si je. Hledáme údolí, které je na světě nejkrásnější, někde na severu, kde ještě je hodně volné půdy, kam je potřeba jenom dojet, aby člověku patřila. Hledáme svou louku snů. Dobytek ženeme sebou, abychom jej tam mohli chovat, aby se nám rozmnožil. Za deset let chceme mít aspoň patnáct tisíc kusů. A tisíc koní!“

„Tak je to,“ podával Dick měkce. „Nejste tady na správné adrese, slečno.“

Dívka sklonila hlavu. Rovná čára jejích ramen tak unaveně poklesla. Rychle ale toto zklamání překonala.

Znovu pozvedla hlavu a zeptala se: „Jakpak to chcete dokázat? V Texasu by vám nikdo nepůjčil peníze. Já chci na sever s takovým stádem, které ženou honci. Právě u takového stáda mě můj dosavadní poručník jistě nebude hledat. Až ráno zjistí, že jsem zmizela, rozešle několik mužů. Ti budou po mně pátrat na všech cestách, ať vedou na jih, na východ, na sever nebo na západ. A ti by mě přivedli zpět. Ten muž není jen obchodníkem s vlastním krámem. Je i přechovávačem kradených věcí pro bandity. Kupuje kradené věci. A vaše hodinky nekoupil jen proto, že vás nezná. Je nedůvěřivý a možná si myslel, že je to na něj léčka. Ten mě nenechá utéct tak snadno. Rozešle své přátele a kumpány. Víم toho totiž příliš moc. Jistě, těžko bych mohla něco dokázat, přece jen ale toho dost víم. Už chápete, proč bych raději odtud zmizela s pomalým stádem hnaným kovboji? Tam mě jeho prodloužené ruce jistě nebudou hledat. Pánové, prosím vás o ochranu a pomoc! Chci vám dát možnost se správně na cestu vybavit. A třeba v Kansasu potom přece jen prodáte něco ze svého stáda. To mi budete peníze moc zase ...“

Dál nemluvila, protože jí selhal hlas. Už se nebyla schopna tolik ovládat a skrývat svou nouzi a strach.

Tři muži na ni ale hleděli a při tom si třídili v hlavě, co právě uslyšeli. Brzy jim bylo jasné, že tato dívka je opravdu v těžkém postavení.

„Musíme jí pomoci,“ řekl Johnny Christie.

„Mohl bych jet do města a tomu člověku, který byl jejím poručníkem, třeba zpřerážet všechny kosti... nebo ...“, začal Dick Hilliary. „Jak se ten chlapík vlastně jmenuje?“

„Tobias Hunter,“ odpověděla dívka prostě. Nato se všichni podívali na Morga Clevelanda. I dívka vycítila, že on je jim vůdcem, největším v tomto trojlístku jetele, nejlepším z nich.

Pohlédla do šedých očí Morgana Clevelanda a nenašla tam nic, co by jí mělo dělat starosti. To, co v nich viděla, bylo dobré a správné. To ale vycítila už v krámu.

Dodal k tomu: „Není pro dívku lehké jít s honáky dobytka. Samozřejmě bychom vám rádi pomohli. A přiznávám, že vaše peníze jsou pro nás ta velká šance, ne-li dokonce přímo záchrana. Jenže...”

Zmlkl a sklonil hlavu. Když ji zase zvedal a vzhlédl k ní přes oheň, byl jeho obličej tuhý a napjatý.

„Ani my nemáme na vybranou,“ pronesl pomalu. „Za Wichitou a Rudou řekou, za řekami Canadian, Cimarron a Arkansas je širá divočina, až na bizony, Indiány a bandity ještě prázdná. Rozhodně potřebujeme na tu cestu aspoň trochu dobrou výbavu a dostatečné množství jídla a střeliva. Vsadili jsme na mé zlaté hodinky. Mysleli jsme, že za ně dostaneme aspoň sto dolarů. Snažili jsme se o to několik hodin. Víc než dvacet dolarů nebo odpovídající hodnotu v proviantu nám > ale nikde nenabídli.“

Opět Udělal přestávku. A upřeně pohlédl na dívku.

„Vezmeme-li od vás peníze, tak vám bude patřit čtvrtina našeho stáda. Můžete svůj podíl v Kansasu prodat, a jistě na tom vyděláte. Cesta tam s dobyt看kem bude ale jistě tvrdá. Budete jako náš společník...”

„Nebudu o nic horší než kterýkoliv jiný mladý kovboj,“ přerušila jej rozhodně. „A umím i bojovat. Když mi tehdy zabili otce Komančové, podařilo se mi s matkou zachránit se do našeho srubu. Několik hodin jsme vydržely a pár těch rudých ďáblů zabily, až je nakonec zahnali naši sousedé. Nebudete si mít na co stěžovat, pánové.“

„To je v pořádku,“ řekl Morgan Cleveland ujišťujícím tónem. „Umíme si představit, co muselo snášet takové děvče v domě takového lotra tvářícího se jako svatoušek. Vezmeme vás sebou. Já jsem Morgan Cleveland. Toto je

Johnny Christie a to je Richard Hilliary. Protože jsme teď společníky, říkejme si křestními jmény a budeme si tykat. A tobě, děvče, budeme říkat prostě Pat. Poroučím tady já. Až dojedeme do Kansasu a rozejdeme se, Pat, potom budeš zase slečnou Patricií Moore. Je to tak správně?“

„Ano!“ řekla odhodlaně a vážně. Potom si podali ruce. A nakonec vzal Morg Cleveland váček s penězi a řekl:

„Dicku, ty budeš hlídat stádo. Tentokrát pojede do města se mnou Johnny. Ještě není pozdě. Ještě tam budou obchody otevřené. A u kovárny hned u vstupu do města jsou již použité vozy a spřežení. Neztrácejme čas.“

*

Patricia Moore se probudila u ohně a shodila ze sebe přikrývku právě když kolem půlnoci vjížděl na tábořiště vůz. Nebyl příliš velký, byl ale velice pevně postavený, s červenými koly a napnutou plachtou. Protože nebyl příliš velký ani těžký, budou oba nákladní koně stačit na to, aby jej táhli hrbolatým terénem nebo do táhlých svahů.

Vůz je přitom dost velký na to, aby v něm mohla dívka spát. Nemusí proto mít stan a má přesto všechno to, co ženské stvoření potřebuje: kus místa sama pro sebe.

„Tak máme všechno, co nám scházelo,“ oznámil hlas Morga Clevelanda. „Pat, tady je ten váček! Padesát dolarů v něm ještě zbylo!“

„A já teď hned tady uvařím pořádné jídlo,“ řekl Dick Hilliary. „Ani kdybych tuto noc už neměl vůbec spát, uvařím něco dobrého k snědku!“

Hned se taky pustil do práce.

Morg si přiklekl k dívce.

„Od zítřka budeš řídit vůz a budeš v něm i bydlet, Pat!“

„Provedu, Morgu,“ odpověděla klidně.

Pozorovali se v záři ohně, a náhle se usmáli.

Potom vzal Morg svoji stočenou příkrývku a odešel s ní od ohně mezi skupinku keřů. Klidným hlasem pravil: „Dicku, až budeš to slavnostní jídlo mít hotovo, tak jen jednou lehce zahvízdej. Já pak hned přijdu.“

„Budou zelené fazole jako salát, pečené skopové a k tomu pořádně rýže, dále jablkový koláč a skutečná káva,“ řekl na to Dick. A k tomu radostně dodal: „Protože teď máme vůz, máme konečně i sud kvasu. Ach, však vy už brzy poznáte, jak je to prima, mít sebou takový sud. Však já to děvče naučím, jak se má s takovým kvasem zacházet, a jak nejlepší suchary na světě...“

„Od zítřka vařím já, a nikdo mi do toho nebude mluvit,“ ozval se hlas zpod Patriciiny příkrývky. „A nikdo mi nemusí vysvětlovat, co se dělá s kvasem a jak se z něj dělají suchary.“

Dick byl pár vteřin potichu. Pak řekl:

„Pane Bože! Už tady převzala velení. Je jako moje nebožka teta Rozálie-Beáta! Od mužů si nenechá nic říct.“

„Třeba umí vařit tak dobře jako tvoje teta, a my ji pak už nikdy nepustíme a zůstaneme až do konce života svobodní stejně jako hosté tetičky Rozálie-Beáty,“ pronesl k němu svou zlověstnou předtuchu Johnny. Mezitím vypráhl oba tažné koně a zavedl je do ohrady zbudované z provazů. Pak se posadil na svého jízdního koně a odcválal zase ke stádu.

Potom už bylo ticho. Jenom Dick kutil u ohně a rachotil s nádobím.

Dívka ležela zabalená do příkrývek a dívala se na hvězdy. Myslela na svůj dosavadní život. Tentokrát to ale v ní nevyvolávalo pocity hořkosti. A už se také ničeho nebála.

Pořád myslela na to, jak je teď volná. A s těmi myšlenkami zdřímala.

Brzy nato byla ale zase vzhůru. Tři muži seděli u ohně a večereli.

Poslední dobou jistě hodně hladověli a strádali, pomyslela si a znovu usnula.

Za ranního šera bylo pak slyšet nad ležením Morgův hlas:

„Vstávat! Slunce bude brzy už vysoko! A to nás nesmí přistihnout ještě v táboře!“

Pat se zvedla. Johnny už přivedl oba tažné koně z provazového korralu. „Zapřáhám,“ řekl.

„Ne,“ řekla. „To se teď musím naučit já. Potom na to nebudu mít čas. Musím se naučit hned teď v prvních dnech, kde všude má koňský postroj své přezky a háčky, a poznat ta naše dvě zvířata, co mne budou táhnout. Mohlo by se stát, že byste mi jednou nemohli pomoci. Jistě se to někdy stane. Vůz řídím já a musím se v tom vyznat. ... Ty mně smíš první dva nebo tři dny jen pomáhat, Johnny.“

*

Potom o hodinu později už byli na cestě. Slunce se na východě vyhoupllo nad kopce a obloha už byla plná jasu.

Patricii Moorové se chtělo hlasitě zajásat. Řídila vůz, a oba koně byla dobrá a ochotná zvířata. Nechala se snadno řídit, a poslušně se přizpůsobovala.

Byl v ní pocit, jako by začátek cesty s vozem byl nějak symbolický. Stejně jako tento povoz, řídí teď na cestě do neznámého světa i svůj vlastní život.

Jede s vozem vedle stáda. Johnny Christie žene před ní remundu záložních koní, posílenou teď o oba soumary,

kterí už nemusí nosit žádný náklad.

Johnny se často otáčí a dívá se, jak Pat řídí vůz, mžouravě se usmívá a stále znovu uznale pokyvuje hlavou.

Stádo ženou Morg Cleveland a Dick Hilliary. Silný Starý los už dávno zná směr. Ví, že musí pořád vést své kroky na sever. A tento úkol plní stále spolehlivěji.

Dnes je 28. července 1868 a nacházejí se asi tři míle severozápadně od města Fort Worth. Každou hodinou se vzdalují dobrou míli na sever.

Nikde není ani stopy po nějakých mužích, které asi Tob Hunter poslal pátrat po své svěřence. Nikoho není ani vidět, ani slyšet. Jen občas zahlédli jezdce na vozové cestě, několik vysoko naložených povozů a poštovního dostavníka z Kansasu.

Protože se drží asi půl míle od vozové cesty – a samozřejmě se nejedná o žádnou skutečnou silnici, ale jen o mnoha vozy vyjetou stopu – žádný z jezdců nebo mužů na povozech na ně ani nezavolá. Dívku sedící na voze vpředu jistě na tu dálku považují za nějakého mladíka.

Tak jim uběhl den, a pro Patricii Moorovou to byl den překrásný, nádherný, skvělý. Je to den její svobody a začátek samostatného života.

Urazili asi dvanáct mil a našli vhodné místo k odpočinku na břehu potoka.

Johnny s remundou stádo předjel a našel tábořiště. Po něm přijela Patricie s vozem. A nad ohněm se už vařila večeře, když ostatní dva zastavili nedaleko stáda a když k nim přijel Dick.

Sesedl a pozoroval, jak dívka zpracovává kvas. Nenechal si ujít jediný její pohyb.

Potom se zeptal: „Rekl ti Johnny, jak to dělám já? Zatím jsem nenašel ani jednu chybu. To Johnny ti...“

„Zeptala se ducha tvé tety Rozálie-Beáty,“ řekl Johnny, který právě zbudoval z provazů korral a vrátil se k ohni. „Jak tak oheň dýmal,“ šklebil se a mluvil dál, „vznesla se nad něj uprostřed kouře vznešená dáma. Říkala, že je teta Rozálie-Beáta. A že prý za námi přišla jen kvůli tomu, aby si ten milý malý Dicky nemusel na nic stěžovat.“

Johnny se zašklebil a domluvil. Dick na něj hleděl vyvalenýma očima a v obličeji tmavě zrudl.

„Poslouchej,“ řekl pak nasupeně, „dobře mě poslouchej, Johnny Christie. Ty nemáš právo mluvit o mé dobré tetičce. Však uvidím, jestli umí Pat vařit tak dobře jako já!“

„Co proti mně, Dicku, máš?“ zeptala se dívka.

Ten byl tou otázkou zaskočen a položil si ruku na srdce. „Jáá? Já že proti tobě něco mám? Pane Bože, já že bych...“

Nedomluvil, celá hlava mu zrudla a otočil se. „Slunce ještě nezapadlo,“ řekl. „Chytím v potoku pár ryb.“

Přehraboval se ve svém vaku, vytáhl z něj udici a s bručením odešel.

Johnny zvážněl. On a dívka na sebe pohlédli. „Ten dobrák Dick,“ řekl Johnny mírně, „se rád dělá nenahraditelným. A moc rád by ti při vaření radil. Líbilo by se mu, kdybys nad ním žasla, jaký je skvělý kuchař. Ne, jistě proti tobě nic nemá. Ale nechci ho nechat začít ti vyprávět příhody jeho tety Rozálie-Beáty. To už je takový jeho vrtoch, a on jde se svou tetou každému trpělivému člověku na nervy. No jó ... Já sem nanosím ještě hodně dříví.“

Odešel a nechal dívku při její práci. Patricie je velice praktická a zdatná. Její matka byla jednou z těch průkopnic osídlování Západu, která se naučila dobře vařit nad ohněm. A Pat to teď mužům pěkně ukáže.

Všechno pak rozložila na sklopenou zadní stěnu vozu a

zavolala hlasitě do večerního ticha: „Pojďte si pro večeři, kovbojové! Pojďte a berte si! Nebo všechno nahážu do potoka!“

První přišel Johnny a hlasitě začmuchar. „Ach, to příjemně voní! Děvče, myslím, že jsi už napoprvé vyhrála nad naším nejlepším kuchařem!“

Ochutnal čerstvý chleba a zakoulel očima. „Ach, to koření ve chlebě,“ liboval si. Potom ochutnal salát. „Ten je kouzelný!“ zvolal. „Takový jistě neuměla ani Dickova tetička Rozálie-Beáta!“

A potom se vrhl na řízky. Obložil si je hnědými plátky cibule, dobrými osolenými bramborami a šťávou, ze které radostí škytnul.

Když se tam potom objevil se dvěma v potoce chycenými rybičkami Dick, byl už Johnny se svým stolováním v nejlepším. Dick se postavil ke druhé straně vozového prkna a začal ze všeho kriticky ochutnávat. „No jó,“ pobrukoval si, „vždyť jsem přece nikdy nepochyboval, že umíš, Pat, dobře vařit. Chtěl jsem ti jen trochu přispět radou a pomocí. Ale rozhodně umím vařit lip než oba ostatní hoši z našeho mužstva.“

Potom se pořádně pustil do jídla. Jedl ještě stále, když Johnny už byl u stáda a do tábora přišel Morg. A jedl ještě pořád, když Morg už měl dost a s výrazem díky kývnul na děvče.

„S takovou kuchařkou,“ řekl, „se nám teď bude snadno hnát dál. Jen náš Dick se bude muset mít na pozoru.“

„Co už zase máš?“ zeptal se Dick.

Morg se na něj zadíval. „Jestli si, člověče, v jídle neuložíš střídmost, tak budeš brzy vážit víc než půl druhého metráku a hřbet každého koně se pod tebou prohne. Pat, ten ztloustne rychleji než obrovská ropucha, co se nafukuje. A to nám pak jako honák nebude k

ničemu. To bys pak nesměla vařit, Pat, ani ty. Museli bychom to svěřit Johnnymu.“

„Jste proti mně všichni,“ řekl Dick. „Pat, chytl jsem v potoce dvě ryby. Smím si je usmažit na pánvi? Já ...“

„Na ryby žádnou pánev nemám,“ přerušila jej dívka. „Rybí chuť a rybí zápach potom z pánve dlouho nedostanu. Vezmi si listy tam z toho stromu. Zabal do nich vykuchané ryby a nezapomeň trochu osolit. Potom naber hlíny v potoce. Do té ty svitky zabalíš a dáš je na rozžhavené místo. Řeknu ti pak, kdy je musíš vytáhnout. Budeš mít jako zákusek výbornou rybí pečinku.“

„Vzdávám se,“ vzdychl Dick. „Ona všechno ví a zná všechny triky. Uznávám svou porážku.“

„Máš půlnoční hlídku,“ řekl Morg. „Já tě vystřídám tri hodiny, po půlnoci. Tam z těch kopců je slyšet vytí vlků. Stádo je dnes nervózní.“

Pokynul děvčeti, vzal si svou stočenou přikrývku a odešel. Dick se ale zeptal, jestli jí má pomáhat při umývání nádobí.

„Já všechnu svou práci zvládnou,“ řekla mu Patricie přívětivě. „Až budu potřebovat pomoc, přihlásím se.“

Dick se vzdálil v dost smutné náladě. Mohla za ním něco milého zavolat, ale pomyslela si: Bylo přece domluveno, že budu jejich společníkem. Říkají mi Pat, a já tady odvádím svou práci. Nenechám si od nikoho pomáhat. Nejsem tady služka.“

Když pak byla s prací hotova a ležela ve voze na svém lůžku, slyšela, jak si Johnny Christie zpíval u svého stáda: „Všechny hvězdy, co vidíme, všechny cesty, jimiž jdeme, všechno má své proč. Když dobré přátele máme, když jen pěkné si přejeme, i to má své proč.“

Usmála se a usnula. Líbí se jí tady mezi nimi, v tom malém kovbojském týmu.

15. srpna přeplavalo jejich stádo Wichitu. 12. srpna došli k Rudé řece.

Tam, na druhém břehu Red River, začíná oklahomské teritorium.

Ted', roku 1868, je to území ještě zemí Indiánů, přes kterou jezdí jen řady vozů bílých lidí, kudy ženou honáci svá stáda a projíždějí vojenské patroly.

V řece je právě velmi málo vody. Když Patricie řídí vůz místem brodu, sahá voda jen k nábojům kol. I dobytek se dostal na druhou stranu beze všech potíží;

Když pak byli už čtvrt míle za řekou, vynořili se před nimi Indiáni. Bylo jich více než dva tucty a vytvořili řetěz jako přehradu přes celou šířku trasy malého stáda, krácejícího vedle vozové cesty.

Morg Cleveland nechal zastavit. Zvířata se začala pást. Tři muži se shromáždili u vozu a remundy koní.

Dívka byla trochu bledá a poněkud ztratila svoji hnědou barvu, kterou získala stálým pobytem na slunci a vzduchu. Nic si totiž nenamlouvá. S divokými Komanči už má své zkušenosti. A tady před nimi, to jsou divocí Komančové a žádní zdegenerovaní pacifikovaní Indiáni, nechávající se od vlády živit.

Indiáni přistoupili blíž. Morg Cleveland jim vyjel pár kroků naproti. Očekávali je. Koně stojí vedle vozu klidní a větrí. Patricie sedí tiše a vzpřímeně na kozlíku. Dick a Johnny zaujali místo vpravo a vlevo od záprahu, ostražití a odhodlaní.

Komanče vede starý a větrem ošlehaný náčelník, který poroučí jistě nejen těmto dvěma tuctům bojovníků, ale aspoň i jedné velké vesnici, kde jsou bojovníků dvě stovky.

Náčelník si dlouho prohlíží tři muže, a zdá se, že opravdu větrí, protože se mu nozdry nadýmají a chvějí.

Řekl: „Vidím tři odhodlané bojovníky. A tamto je mladá žena. Vidím malé stádo strakatého skotu, pár koní a jeden vůz. Není toho moc.“

„Opravdu toho není moc,“ řekl Morg. „Chceme na sever!“

Náčelník kývnul hlavou. Jel kupředu, kolem Morga a taky Dicka. Projel kolem vozu, nadzvedl plachtu a podíval se dovnitř. Potom si prohlédl koně a vrátil se.

„Jak dobře umíte střílet s ‚malými puškami‘?“ zeptal se úplně nečekaně. Morg Cleveland vytáhl revolver. Zamířil na jeden nevelký strom. Potom pětkrát vystřelil a pokaždé spadla jedna větvíčka, sotva tloušťky prstu. Bylo to ze vzdálenosti asi dvacíti kroků a výstřely následovaly rychle jeden za druhým.

Něco takového by v celém Texasu nedokázalo ani půl tuctu lidí.

Náčelník kývnul hlavou. „To jsem si myslel,“ řekl. „Máš ve své zbrani ještě náboj, že?“

Morg Cleveland přikývl.

Podívali se s náčelníkem na sebe, a dobře se pochopili. Tento divoch a tento kovboj si rozumí.

„Co mi dáš?“ zeptal se pak náčelník. „Jmenuji se Dva měsíce, jsem ten starší ze dvou nositelů toho jména podle měsíce na obloze. A nejsem žádný malý náčelník.“

„To vím,“ kývnul Morg. Ukázal na koně za sebou. „Dám ti jednoho, náčelníku Dva měsíce, a můžeš si vybrat.“

„Jsi chytrý, kovboji. I ty jsi náčelník. Hned jsem to poznal. Máš malé stádo. Ve voze toho moc nemáš. A ani koní není moc. Ale zaplatili bychom to mnoha mrtvými. Bude lepší, když, se rozejdeme v míru.... Nemyslíš si ale jistě, že máme strach?“

„Ne,“ řekl Morgan Cleveland klidně. „Myslím si, že jste rozumní. Do boje se pouštíte, jen když se to vyplatí. A my bychom vám asi vyprázdnili mnoho sedel, než byste nás zabili. A moc byste z toho neměli, že? Rozejděme se, náčelníku, v míru!“

Ten se na něj díval škvírami svých šikmých očí, jako když bodá. Na pozadí v nich bylo možno vyčíst lítost. Morgovi je úplně jasné, že by se tato horda na bělochy vrhla, kdyby šlo o prosté kolonisty nebo jen průměrné kovboje. Ale tento starý ostrůž bystře zavětril, že tři Texasané před ním by dokázali tolik, kolik jinde celý oddíl.

Náčelník Dva měsíce opět předjel. Klidně vytlačil jednoho koně ze stáda. Ostatní zvířata tím nijak nezneklidnil. Ostatně znaleckým pohledem si vybral z nich toho nejlepššího.

Zavedl jej ke svým bojovníkům a ti se jej ujali. Potom zvedl ruku, až se její hřbet dotknul čela.

Morg jej napodobil.

Potom Indiáni odjeli. Jakmile byli z doslechu, nadechl se Dick dotčeně a řekl: „Bylo to opravdu napínavé a rychlé, ne? Ten starý ostrůž už jistě dostal aspoň jednou od pořádných Texasanů co proto. Proto mu cena za naše koně připadala příliš velká. Přeji mu to, co on přeje nám.... Ha, teď mě něco napadlo! Už jsem vám někdy vyprávěl, jak moje tetička Rozálie-Beáta zkrotila jednoho divokého Apače? Cestovala právě poštovním vozem do Alamo. A tehdy, za krátké zastávky u jednoho pramene vody, musela jednou zajít za roh a...“

„... aby si mohla vyklepat střevíce,“ pronesl Johnny trochu ostrým a varovným hlasem.

„Přesně tak,“ nedal se Dick vyrušit. „Své nohy jakživ nikomu neukázala. Posadila se proto za jedním keřem, a tu vidí, jak se blízko plíží jeden Apač. Chlapík zřejmě chtěl vyřídit kočího. Když Apač přilícil pušku, zvedla se za ním

tetička Rozálie-Beáta a řekla mu, že by se měl stydět. Stál tam potom bez hnutí a styděl se, až přišel kočí, vzal mu pušku, spoutal ho a naložil ho do svého vozu do Alamo. Tam jej předal pověřená pro indiánské záležitosti.“

Jakmile dovyprávěl, obrátil Dick koně a chtěl se vrátit ke stádu.

Ale Johnny na něj zasyčel: „Ty lotře! Chceš nám tady tvrdit, že Apač tak znehybněl, zastyděl se a tetičce nerozrazil lebku jenom proto, že ona mu předtím řekla, že by se měl stydět?“

„On vůbec nerozuměl tomu, co mu řekla,“ prohlásil Dick. „Než ale mohl něco udělat, zabodla mu špici svého deštníku do zad. A protože se Indián neohlédl, považoval tu věc zabodnutou do svých zad za něco jiného. Opravdu tam byl zcela bez hnutí a styděl se, že se nechal tak zaskočit.“

Pak Dick konečně odejel ke stádu. Morg jej následoval. Johnny řekl Patricii: „Sázím se, že mu ta jeho teta jednoho krásného dne, aspoň míli dlouhá, vyleze z krku. To tvrdím já, Johnny Christie!“

S těmi slovy se pak zase ujal své remundy.

Pat se ale smála štěstím. Indiáni zmizeli. Zase je všechno v pořádku a nebezpečí už tu žádné není.

*

23. srpna dojeli k severnímu rameni řeky Red. Přejeli přes ně a na druhé straně, půl míle od jeho břehu u jednoho potoka, se utábořili, i když bylo teprve odpoledne.

Bylo to ale krásné místo a bylo stále ještě pěkné počasí – takové období bylo toho roku dlouhé, trvalo už několikátý týden a bylo přerušováno jen tu a tam krátkou letní bouří.

Zmizeli i Indiáni, kteří je pak ještě dva tři dny pozorovali.

Bylo tedy hezké odpoledne.

Patricie se vykoukala na jednom odlehlém skrytém místě v potoku. Dick kdesi dál proti proudu rybařil, Johnny dohlížel na tábořiště a na stádo.

Morg zatím zjišťoval trasu cesty na další den.

Patricie, která stála ve vodě po pás a šplíchala kolem sebe, si vesele trylkovala písničku, kterou právě dávala dohromady.

Náhle však jaksi získala dojem, že už není sama. Pohlédla na křoví na břehu. Myslela si, že je to nějaký Dickův žert. Věděla, že chtěl jít na ryby. Proto si teď myslela, že je někde blízko.

„Dicku,“ zavolala, „Dicku, zmiz odtud! Praštím tě do hlavy kamenem, jestli hned nezmizíš za tím křovím. Dicku, nebyla bych si pomyslela, že by tě něco takového napadlo!“

Poslední slova křičela rozhněvaně.

A potom poznala, jak se ten muž pohnul a náhle zmizel. Za stejným keřem prosvítala teď zase jasná obloha.

Radost z toho krásného dne tím byla ta tam. Rychle z toho místa odešla, po tom, co se osušila a oblékla. Přemýšlela při tom o Dickovi.

Pospíšila si potom podle potoka k tábořišti.

Za jedním ohbím jeho toku, tam, kde proud za vysokého stavu vody vytvořil hlubokou tůň, tam seděl Dick se svou udicí. Vedle něho leželo v trávě několik velkých pstruhů.

Když dívku uviděl, otočil se k ní a zašklebil se.

Rozzlobeně na něho hleděla a řekla kysele: „Dicku, jestli budeš ještě jednou po mně slídit, až se budu zase koupat... Jestli mě ještě jednou budeš pozorovat za keřem, tak ...“ Nedomluvila, protože se rozplakala. Byla z něj velmi zklamaná.

„Hé!“ zvolal Dick a udice mu vypadla z rukou. Vyskočil se

slovy: „Někdo se na tebe díval, jak se koupeš?“ Vyslovil to ostře a drsně, a ruka sahala po revolveru.

Dívku to přesvědčilo a pochopila, že někde nablízku musí být někdo neznámý. Dick se rychle vydal po její stopě, v jinak nedotčeném pobřežním porostu zcela zřetelné, směrem, odkud přišla.

„Běž do tábora a řekni Johnnymu, že kolem nás slídí nějaký cizinec!“ Zakřičel to na ni ve spěchu přes rameno bez otočení.

O zlomek vteřiny později zazněly dva výstřely z revolveru nepříliš daleko od nich.

„Běž, utíkej do tábora!“ vzkřikl znovu ostře Dick. Potom se vydal tím směrem.

Patricie na slovo poslechla. Byl to další důkaz toho, jak je rozumná. Rychle vyřídila zprávu a Johnny na to řekl klidně:

„Jestli nás tady někdo špehoval, tak jej už asi při tom přistihl Morg. Myslím, že toho chlapíka už má. S Dickem jej jistě brzy sem přitáhne na lase. Počkáme tady. Tu máš koně a já se budu držet těsně u odpočívajícího stáda. Mohlo by se stát, že ...“

Svou obavu nevyslovil, a jistě jich mohl mít celou řadu.

*

Mezitím došel Dick na místo, kde padly výstřely. Narazil na Morga Clevelanda, který klečel u muže ležícího na zemi. Když se k němu Dick přiblížil, rychle se zvedl a opatrně čekal, dokud jej nepoznal.

Dick se na něj krátce podíval a potom pohlédl na muže na zemi. Ležel ještě napolo v houští, ve kterém se skrýval. Měl hodně tmavou kůži, jistě to byl míšenec.

„Pane Bože,“ vzdychl Dick a otřel si pot z tváře. „To je

přece Modrý Petr, Blue Pedro Catalina, ne?“

„Taky si myslím,“ odpověděl Morg rozčileně. Uvažoval už předtím: Kdo jiný by ještě nosil v Texasu a Novém Mexiku revolver se zlatou rukojetí posázenou brilianty? To je určitě Blue Pedro Catalina.

Morg pokračoval: „Modrý Petr patří k bandě Bringhama Flynnna. To ví každý! Takže Bringham Flynn mě nechává hledat. Poslal své nejlepší lidi své nejnebezpečnější a nejsmělejší hochy. A jistě jim dal příkaz, aby mě hned zastřelili.“

Po těch slovech sklonil hlavu a řek bezvýrazným, tichým hlasem: „To tedy byl ten pověstný Modrý Petr, jehož matka údajně byla squaw, žena z kmene Yaqui...“

„ ... a na jehož hlavu byla vypsána odměna,“ dokončil trpkým hlasem Dick.

„Kašlu na odměnu, jen když si budí moct jít svou cestou a už nikdy neuslyším o Bringhamu Flynnnovi a jeho bandě,“ zamručel na to Morg Cleveland. Hlas se mu chvěl rozčilením.

Dick porozuměl a hned ho pochopil.

„Pat se koupala v potoce a jakýs chlapík ji sledoval,“ řekl Morgovi.

„To byl tento,“ odpověděl Morg „Náhodou jsem narazil na jeho stopu, když jsem zkoumal okolí. Šel jsem po ní a našel jeho koně. To jsem pochopil, že nás špehuje. Našel jsem otisk jeho nohy. Když jsem přišel k potoku, slyšel jsem, jak se Pat rozdurdila. Myslela, že jsi to ty, a nadávala dost hlasitě. Ale on mě asi ucítil. Odplížil se a číhal potom tady, v tomto keři. Jak jsem měl jít kolem, tiše na mě zavolal. Řekl mi, že mi má vyřídit vřelý pozdrav od Bringhama Flynnna. Vytáhl jsem revolver a bleskově jsem se otočil. Byl by mě trefil hezky pohodlně, podívej, sem...“

Sáhl si do náprsní kapsy košile a vytáhl z ní zlaté hodinky.

Dick se údivem prudce nadechl, když viděl, jak ty dobré, cenné hodinky jsou rozbité.

„Svedly kulku jiným směrem,“ řekl Morg. „Ucítíl jsem ten náraz jen jako silnou ránu pěstí a budu tam mít modřinu. Ale jsem naživu. Trefil jsem ho, když jsem vrávorál a naklonil se dozadu. Potom jsem několik vteřin klečel na zemi a nemohl popadnout dech. To je všechno. Když se k Bringhamu Flynnovi nevrátí, pošle ten na mě další lidi – nebude prostě mít klid, dokud ...“

Nedořekl a otřel si rukou čelo a oči.

„To je na tom to nejhorší,“ řekl potom rozčileně. „Budu tec? už muset pořád s tím počítat, že se znovu někdo takový vynoří a přinese mi ‚vřelý pozdrav od Bringhama Flynny. Nikde nebudu nacházet klid, jaký potřebuje muž, aby měl pocit štěstí. Neustálá starost mne připraví o mír, který člověk hledá uvnitř sebe sama. Myslím, že by bylo skoro lepší, kdybych se vrátil do Texasu a svědíl s Bringhamem Flynnem boj. Takové věci nemá člověk za sebou nechávat nevyřízené – jinak pak totiž nemá klid.“

Dick na něho upřeně hleděl.

„Bojoval jsi za nás všechny, za naši naději a za naše právo,“ řekl pak. „Jen se vrať do tábora. Já už to tady vyřídím. Děvče nemusí toho mrtvého ani vidět. Já už to tu udělám.“

Morg jej pozoroval s vážnou tváří. Potom se otočil a odešel. Vrátil se i s osedlaným koněm cizince do tábora. Patricie stála u vozu a pozorně jej vyhlížela. Když u ní sesedl a uvazoval oba koně k zadnímu kolu vozu, zeptala se ve zlém předtuše: „Morgu, poslal snad Tob Hunter někoho za mnou? Byl to snad...“

„Ne za tebou, Pat,“ odpověděl skoupý na slovo a načerpal si plný pohár vody ze sudu, který byl upevněn zvenku na voze. Pil velice žíznivě, jak to jindy nedělal.

„Za mnou se sem jeden vydal,“ řekl pak. „A já jsem ho musel zabít. Podívej se!“

Ukázal jí rozbité hodinky. „Je vlastně dobře, že se mně je nepodařilo prodat nebo vyměnit ve Fort Worth. Zachránily mi teď život. Byl to jeden z mužů lupičské tlupy Bringham Flynna. Měl mě zabít. ... A někdy přijdou další, které na mě pošle Bringham Flynn. A ti mě najdou, protože někde uvidí vypálenou tuto značku.“

Udeřil rukou do stěny vozu, do které Johnny jednoho večera při ohni vyřezal podobu vypalovací značky CCH.

„Jednou to bude ...,“ začal s hořkostí v hlase a pak se zase odmlčel.

Tu dívka přistoupila k němu a položila mu ruku na rameno.

„Morgu, tato země, tato divoká země bez zákona, je k mnoha mužům krutá, k těm, kteří chtějí žít v míru, kteří si nepřejí nic jiného, než vycházet dobře se sebou a s lidmi kolem sebe a ponechat si naději na lepší budoucnost. Musí to být jistě velmi zlé, Morgu, stát před tím, co je neodvratné, a muset bojovat. Ale možná ti právě to bylo souzeno! Třeba jsi byl právě k tomu vyvolen! Jak jinak by sis chtěl vysvětlit ten div, že tě ta kulka nezranila a jen ti rozbila hodinky? Pro mě je toto znamení.“

Pozoroval ji s vážnou tváří. V jejích očích vyčetl účast, vroucnost a vřelé přání mu nějak pomoci zbavit se té bezútěšné hořkosti a dopřát mu pocit přesvědčení, že se nelze ničemu vyhnout, že to divoké poměry v této zemi tak vyžadují a nedávají žádnou jinou možnost.

„Děkuji, Pat,“ řekl, jak tak stál, o hodně vyšší, vedle ní. Ona se směrem k němu nahoru dobrácky usmála.

Obrátil hlavu. Od stáda se teď blížil Johnny.

„Vezmi si rýč, Johnny,“ řekl mu. „A jed za místo, kde se řeka točí. Dick ti tam něco ukáže a taky ti všechno poví.“

Johnny přikývl a zadíval se na cizího koně a jeho velmi cenné, stříbrem pobité sedlo.

Neřekl ale nic. Svým klidným pohledem spočinul na Morgovi a Patricii a odjel splnit Morgovo přání.

Když Morg vylezl do sedla a odejel ke stádu, Pat lehce zvedla ruku a zamávala mu, jako projev srdečnosti a dobroty.

Objížděl pak odpočívající nebo pasoucí se stádo a dával pozor na to, aby se zvířata příliš nevzdalovala do šířky. Přitom přemýšlel o oprávněnosti svého jednání.

Jakmile měl sám v sobě jasno, zbýval ještě hluboký pocit lítosti, avšak žádného přechinu nebo dluhu. Teď se ale konečně přesvědčil, že břemeno na něj naložené je opravdu to největší. Pociťoval jaksi neurčitě, že Patricia Moore, se svou mnohdy zázračnou jasnozřivostí ženy, poznala nebo pocítila jednu zvláštní pravděpodobnost. V myšlenkách si opakoval slova, která mu ještě řekla:

„Znám tě dobře! A myslím, že ty jsi vyvolen k tomu, abys dovedl oba své přátele do lepších časů a abys na sebe vzal boje, kterým se při tom nelze vyhnout. Ty máš k tomu schopnosti. A to je zvláštní způsob, jakým může působit statečný osadník tady na Západě, plném darebáků.“

Hořce si sám připomíná: „Nebudu moci už nikdy být beze zbraně, a nebude už nikdy smět být tak nezodpovědný, abych se zamiloval do dívky. Nebudu moci nikdy požádat žádnou dívku, aby byla mou ženou. Ta by se totiž mohla velmi rychle stát vdovou.“

Při tomto pomyšlení jej ale přepadl úděs. Současně s touto myšlenkou se totiž před jeho duševním zrakem zjevil obraz právě jedné dívky.

Byla to dívka se zelenýma očima a s načervenalými vlasy, dívka oblečená po mužském způsobu a řídící vůz, statečné děvče, které opustilo svůj domov, aby si ve světě samo

dobylo své postavení.

Když si ujasnil, na kterou dívku to myslí, pocítil v sobě silnou lítost.

*

Táhli bez ochrany oklahomským teritoriem.

Překročili Washitu a další trasa je teď vede pahorkatinou Arapahoe Hills k řece Canadian. Je to cesta, kterou jim teprve před pár týdny prošlapalo početné stádo Jesse Chisholma. Vede podél vyjeté stopy povozů a táhne se do dáli jako jedno nekonečné pole, rozdupané dvaceti tisíci kopyty předchozího stáda.

Stále nekončící období krásného počasí bylo 15. září náhle jedním rázem ukončeno. Toho dne se totiž od východu přiblížily temné dešťové mraky, jako obzor uzavírající mohutná stěna. A když o dva dny později dorazili k řece Canadian, měli za sebou dva dny nepřetržitého deště, neustávajícího ani na chvíli.

Voda v řece už silně stoupla. Každou hodinou jí bylo o jednu stopu víc.

Morg Cleveland nezaváhal ani na okamžik.

„Jdeme! Stádo napřed!“ Víc nemusel už volat. Jeho dva přátelé si přece umí poradit.

Dívka, která se mokrá a unavená krčila pod vozovou plachtou na kozlíku, se teď dívala na to, jak tři muži hnali unavené a bránící se stádo do řeky, která strhávala všechno s sebou. Její vůz zatím čekal těsně u břehu pod několika stromy, skýtajícími aspoň částečnou ochranu. Přihlížela tomu, jak muži zápolili, jak plavali s koňmi v řece a jak drželi stádo stále pod kontrolou, i když je proud zahnal víc než čtvrt míle dolů. Zmizeli dívce z dohledu,

protože při takovém počasí nevidí člověk ani na sto yardů.

Silný déšť bránil v lepším rozhledu a dívka nezbývalo než doufat, že se mužům podaří dostat šťastně na druhý břeh stádo i skupinu koní.

Tak teď sedí Patricie Moorová, promoklá a úzkostlivá, a připadá jí, že se chce dočkat nekonečna. Dělá si starosti o všechny tři muže.

Klade si v této hodině osamělosti otázku, jak by tomu asi bylo, kdyby došlo k nějakému neštěstí. Je to otázka vyvstávající bezděčně, a dívka si chce zjednat jasno, zda by některého ze tří přátel musela oplakávat víc než ostatní.

Pocítila to hned. A vyděsilo ji to.

V této hodině je jí jasno, že o jednoho ze tří mužů se jí zmocňuje úzkost zvláště silná.

Poněkud se vyděsila, když ten se pak zcela náhle před ní objevil. Přicházel od řeky a z prudkého lijáku.

Je to Morg Cleveland. Přijel k jejímu vozu, sesedl, vzal ze sedla laso a uvázal svého koně na tuto dlouhou šňůru za vůz.

Potom k ní vyšplhal na kozlík, vzal otěže omotané kolem brzdy a pohlédl na Patricii:

„Máš strach?“ zeptal se klidně a ona v jeho očích postřehla neobvyklý výraz. Zahleděla se do těch očí, a náhle bylo něco mezi nimi, co oba zřetelně pociťovali.

Potom ale oba proti tomu bojovali, a to kouzlo mezi nimi zase odešlo, vyprchalo, vyhaslo.

Protože on, Morg Cleveland, si pomyslel: Ne, to se nesmí stát! Jde po mně Bringham Flynn! A mě čeká ještě několik nebezpečných soubojů s revolverem v ruce. Ne, do této dívky se nechci zamilovat.

Ona si však myslela: Ne, nechci se zamilovat do prvního muže, na kterého při svých prvních krocích na svobodě

narazím. Přece se nevzdám všech svých představ a plánů. Nebudu se vázat na jednoho muže, dokud si sama nedobudu kus tohoto světa.

„Teď se dobře drž, Pat,“ řekl Morg klidně. „Tento vůz není nijak moc naložený. Bude plavat jako člun. A tato dvě zapražená zvířata to jistě dokážou.“

Potom uvolnil brzdu a sjel do řeky. Zápřah se ochotně podvolil. Za války sloužila ta zvířata ve vojsku a na nebezpečné přechody řek si už zvykla. Nebojí se, jsou silná a zkušená.

Proud vody je silný. Dívka se nakonec přece jen trochu bojí a pevně se rukama přichytila, jakmile vůz ztratil půdu pod koly a začal opravdu plout jako nějaká hranatá loďka. Jen to byla plavba trochu těžkopádná.

Potom si Pat všimla velkého stromu. Jistě to někde podemlelo strmý břeh a strom se zřítil do proudu. A tento obrovský strom s mocnými kořeny a mohutnou korunou teď pluje volně na hladině a míří k vozu a jeho zápřahu.

„Morgu! Morgu! Blíží se k nám!“ zakřičela úzkostně a ukázala na strom.

Morg zatáhl za opratě a ostře vzkřikl na koně způsobem, který je současně uklidňoval. Zkušená zvířata nepropadla panice. Asi dobře cítila, že na toho dvounožce za sebou je spolehnutí. S lidmi mají zkušenosti.

Koně se podřídili a uhnuli napravo. Silné proudění je teď zcela zachytilo, pomáhá jim, a oni plavou po proudu před vozem. Podařilo se jim to dva nebo tři yardy předtím, než kolem proplul celý les kořenů mohutného stromu. Ten už teď do vozu nenarazí, protože vůz je unášen řekou v řadě s ním. Proudění je nese ohybem toku a za chvíli ucítí pod nohama a pod koly dno. Obrovský strom se zachytil kdesi za nimi a není pro ně už nebezpečný.

Posledními silami vytáhli koně vůz úplně na břeh a pak

se vyčerpaní a chvějící se zastavili.

Morg slezl z vozu a mluví k nim. Jeho klidná slova jim očividně dělají dobře. Jako všechna zvířata, která slouží lidem, jsou vděční za tento způsob, jak s nimi zachází.

Zatím se děvče porozhlédlo uvnitř po voze a Morg slyší její nářek:

„Všechno je tady zničené! Naše dobrá mouka teď bude samá hrudka a bude mít zatuchlou chuť. Fazole nabobtnají a pytel s nimi praskne. Ještě štěstí, že sůl, cukr, rýži a kávu máme v plechových bedýnkách! Ale dvojce moje nejlepší šaty, moje pýcha a nejhezčí z toho všeho, co mám, jsou zničeny. Proč mně neřekl předem, že se ta prokletá řeka usadí i v našem voze! Je div, že nám tady neplavou i leklé ryby, nebo ...Iiiiih!“

Dokončila s ostrým zapištěním. A pak se objevila nad zadní stěnou vozu. Spadla by, kdyby Morg nebyl přiskočil a nechytil ji.

Teď ji drží v náruči. „Je tam ... je tam ... had,“ vzrušením těžce oddychovala. „Ve voze je had, a málem mě uštknul!“

Chce ji postavit na zem a pustit. Ale není to prostě možné. Je mu tak blízko, že cítí, jak jí tepe srdce. A tak nemůže jinak. Musí ji prostě políbit. Chvíli mu polibek opětuje a dává mu pocítit, jak je plná života a ohně. Potom se ale oba zarazili. Vzpomněli si znovu na to, že se přece nechťejí zamilovat. Postavil ji na zem a z prsou se mu těžce vydralo zamumlání: „Odpusť mi, prosím, Patricie! Odpusť mi! Přestal jsem se jaksi ovládat! Já přece vůbec nechci, aby ses do mě zamilovala – to já přece vůbec nechci!“

Prošel kolem ní a podíval se na zeleného vodního hada, který se teď plazil ven z vozu.

„Ten je opravdu velmi jedovatý,“ řekl, vytáhl revolver a

vystřelil.

Hlava jedovaté zmije byla náhle pryč a svíjející se hadí tělo zmizelo v trávě vedle kola vozu.

Dívka teď také zase nabyla duchapřítomnosti. „Zajedu s vozem ke stádu,“ řekla rázně a rychle vylezla na kozlík.

Když se pak Morg objevil vedle ní v sedle svého koně, dívali se jeden po druhém beze slov.

„Ani já se vůbec nechci zamilovat do muže,“ řekla náhle. „Neutekla jsem proto, abych se zamilovala do prvního. ... Ale děkuji ti, Morgu, že jsi zabil toho hada.“ „To nic,“ zamumlal. Potom vyjel dopředu. Půl hodiny nato narazili na stádo. Čekalo v jedné rokli, kde bylo trochu chráněno.

Od ohně mohli se chodit dívat na ně shora a zvířata kontrolovat. Zacházeli velice šetrně se dřevem, které tady našli docela suché pod malým skalním přewisem.

Když Morg a Pat přišli k ohni a přisedli si, řekl Johnny měkce:

„Užijte si jej! Využijte ještě této příležitosti, dejte na má slova! Protože jak já to vidím, tak toto je poslední ohýnek. Dál už nám bude pořád jen pršet.“

Zvedl se. „Dobytek chce zase dál,“ řekl „ale já myslím, že jej dnes necháme celý den v tom výmolu, pokud ten se ovšem přes noc zcela nenaplní vodou.“ Šel ke svému koni a nasedl. Dick držel chvíli kotlík na vodu v dešti a potom jej naplněný zavěsil nad oheň. Zatím dívka vynesla z vozu všechno potřebné a pustila se do přípravy nezvykle časně večere.

Jednou při tom pohlédla na Morga, který seděl na kameni a zamyšleně se díval do deště, jakoby v něm rozeznával nějaké vidění. Byla by se ho ráda zeptala proč nechce, aby se do něho zamilovala. Zvědavost v ní stále narůstala, jak to zřetelně cítila. Všimla si totiž dobře už předtím, že pro něj mnoho

znamená. Ale on toho potom všeho litoval. To ji teď velmi myslí zaměstnávalo.

Je ž ní přece už opravdová žena. A i když na to nemyslí, nebo, lépe řečeno, i když nemá v úmyslu se zamilovat, je v ní přesto ta pravá ješitnost Evy, ženského stvoření. Z toho důvodu by tak palčivě ráda věděla proč Morg nechce, aby se do něj zamilovala. Ví, že pro to musí být nějaké vysvětlení.

Na to jediné správné se jí ale nedaří přijít.

Zatímco loupala brambory a spařovala kávu, myslela si poněkud popuzeně: Jistě už dal slib nějaké jiné dívce a nerad by ...

*

Pršelo přesně sedmnáct dní bez přestání a ze severního ramene řeky Canadian se stal tak prudký, vše strhující živel, že se na druhý břeh nemohli odvážit.

Tak táhli se stádem několik dní podél řeky a našli si nakonec malé a chráněné údolí mezi zalesněnými pahorky. Tam se narodilo několik telat.

Když pak přestalo pršet, zasvitlo zase slunce a mokrá a vodou zcela nasycená země začala pomalu vysychat, vstoupil do kraje podzim. Pat to celkem dobře spočítala, když užaslým mužům sdělila, že toho dne bylo 3. nebo 4. října.

6. října pak mohli konečně přes severní rameno, North Fork řeky Canadian, a 10. října přes řeku Cimarron. Cestou potkávali lovce bizonů, nákladní vlaky a patroly vojska a uslyšeli, že nejsou na ohlahomském území, ale v Kansasu.

Jednou na ně zaútočili lupiči, ale Morg Cleveland dva z nich zabil a zranil tři. Ale i Dick a Johnny museli tenkrát nechat mluvit své zbraně. Byla to divoká přestřelka, při které byli všichni zraněni a přesto ještě měli velké štěstí,

protože jim přišla na pomoc vojenská hlídka.

25. října dorazili k řece Arkansas a přes ni hleděli na dobytčářské město Dodge City. Když překračovali řeku, pozoroval je jeden jezdec, který se tam zastavil v sedle vedle obchodu u lanového prámu.

Patricia Moore, která naváděla vůz na prám, se vyděsila při pohledu na toho jezdce, který na ni hleděl beze slov.

Když pak prám už unášel proud, snažila se jej Pat vysлідit očima na břehu. Viděla, jak přivedl svého koně před verandu obchodu se smíšeným zbožím, ke kterému patřila i krčma.

Patricie byla bledá v obličejí, když sjížděla s vozem s prám a jela pak po břehu proti proudu až k brodu, jímž se přeplavilo stádo.

I když je to jen velice malé stádo, je to tady za poslední dlouhou dobu jediné. Všechna ostatní, která sem dorazila, už dávno zase odtáhla. Vysoký stav řek na trase stád z Texasu jistě mezitím všechna velká stáda zadržel, na jejich putování po stezce Jesse Chisholma nebo i z Nového Mexika a Colorada do měst na železnici, kde už čekali nákupčí továren na konzervy.

Dívka právě přijížděla s vozem, když Morg Cleveland se bavil s asi půltuctem mužů, kteří všichni stále zvyšovali své nabídky za jeho dobytek.

Ještě s kozlíku slyšela Morga říkat: „Jen čtvrtina tohoto stáda je na prodej, pánové. Koupit můžete jen jednačtyřicet kusů. Kdo nabídne nejvíc, tomu dobytek prodáme!“

Patricia seděla tiše a nehybně na voze, zatímco si nákupčí kvůli těm jednačtyřiceti kusům málem vjeli do vlasů. „Nabízím sedmnáct dolarů za kus!“ vzkřikl jeden z nich. Byla to nabídka zvlášť vysoká. Patricie bez hnutí

přihlížela, jak se Morg rychle rozhoduje. Viděla, jak přikývl a jak ostatní nákupčí, kteří tolik nenabízeli, se mrzutě otáčeli a mířili do města. Odjížděli koňmo nebo v lehkých vozech.

„Prodám jednapadesát kusů,“ řekl Morg, „jednačtyřicet pro tu dámu tam na voze a zbytek prodávám za sebe a za své společníky.“

Dívka ta slova uslyšela. Pochopila také, že Morg prodává o deset dobytčat víc proto, aby měl nějaký provozní kapitál pro sebe a své dva druhy.

Bylo jí jasné i to, že se teď jejich cesty rozdělí.

Přitom nezapomněla na onoho jezdce, který čekal v sedle u prámu a pozorně ji sledoval. Myslela teď na něj zase, a s velkými obavami.

Toho muže totiž zná. Ví, že on již vyřídil mnoho věcí z pověření Toba Huntera. Je pevně přesvědčena i o tom, že Al Pastardo – tak se muž jmenuje – ji poznal.

Ale co by mi mohl udělat, ptala se sama sebe. Tady jsem jistě před Tobem Hunterem v bezpečí. Morg Cleveland před ni předstoupil. „Pat,“ řekl pomalu, „ten nákupčí tě vezme sebou ve voze do města. Ubytuje tě v městském hotelu. A já přijdu dnes večer a přinesu ti tvé peníze. Nákupčí pošle několik svých lidí, aby od nás dobytek převzali. Jeho předák vezme peníze hned sebou, takže tady vyměníme dobytek za hotové. Ještě dnes večer za tebou přijdu. Klidně jeď s nákupčím. Jistě toužíš po koupeli, ženských šatech a pořádném lůžku. I, vůz a spřežení tady budeme moci prodat. Máme ti za mnohé co děkovat, Pat.“

Zvláštním způsobem se na ni podíval, jak tak seděla nad ním na voze. A ona v jeho očích chvíli pozorovala zřetelný výraz lítosti.

Seděla tiše a rovná jako svíčka na kozlíku vozu, který jí

byl po mnoho týdnů pojízdným domovem. Teprve teď plně pochopila, že toto je už skoro loučení.

Myslela na dlouhou cestu z Fort Worthu sem, na všechna ta četná táborová ležení, na veselé příhody i na spolu přestálou nouzi a nebezpečí, na vysokou vodu, Indiány, lupiče a na těch několik stampede.

I ona teď v sobě cítí v hloubi duše velkou lítost. Potom ale zvedla bradu. „Tento vůz,“ řekla, „byste si měli nechat. Jistě vám bude užitečný. Jen ten vůz neprodávejte! Ráda bych vám jej věnovala.“

Nákupčí dobytka právě předjel na svém lehkém dvoukoláku. Patricia pochopila, že musí přestoupit. Vlezla nejprve dovnitř do svého vozu a podala do Morgových rukou svazek svých několika věcí. Ten jej od ní vzal, pomohl jí dolů a pak nastoupit do lehkého vozu nákupčího. Položil jí její věci k nohám, krok ustoupil a řekl klidně: „Však se ještě uvidíme, ne?“

„Jistě“, odpověděla, hlasem poněkud stísněným.

Pak se nákupčí rozjel. Patricie se neohlédla. Projeli kolem stáda. *Johnny a Dick ji kousek doprovázeli každý z jedné strany dvoukoláku.

„I my někdy přijdeme do města,“ řekl Johnny. „Pak se trochu projdeme a pojíme v nějaké lepší restauraci, co myslíš, Pat?“

„Měla bych radost, Johnny,“ odpověděla.

„A já si taky něco vymyslím, co tě potěší,“ slíbil Dick.

„Já budu mít radost ze všeho, Richarde,“ odpověděla, a teď mu neřekla Dicku, ale správně Richarde.

Potom oba jezdci zůstali vzadu. Stádo bylo dost neklidné, jakoby chápalo, že se tady o čtvrtinu zmenší. Je teď potřeba na ně dávat dobrý pozor.

Patricie hledí upjatě kupředu.

Ke vši té lítosti z loučení, k té její velké sklíčenosti z

toho, že už nebude patřit do této společnosti dobrých lidí, a že už bude dále sama, se mísí zřetelný a stále silnější strach z toho člověka na břehu.

Stále se jí ještě nechce věřit, že ho za ní poslal Tob Hunter, obchodník ve Fort Worth. Přesto ale cítí hluboko v srdci, že je tomu tak.

Ptá se sama sebe proč se nesvěřila Morgu Clevelandovi. A hned rozeznává i příčinu své mlčenlivosti. Tento Al Pastardo je jeden z nebezpečných střelců od pasu. Kdyby proti němu šel Morg, byl by výsledek jistě velmi nejistý.

*

Na nejbližší tři hodiny pak zapomene na všechny své obavy. Městský hotel je totiž opravdu vynikající. Nejprve udělala několik nákupů, při kterých skoro spotřebovala svých padesát dolarů, které jí ještě zbývaly ve váčku. Nijak jí nevádí, že se za ní otáčejí lidé na ulici a v hotelu, protože je stále ještě oblečena jako muž, v obnošených mužských šatech, které cestou tuze utrpěly. Chodit takto po ulici, to bylo v roce 1868 ještě velmi neobvyklé.

Jakmile pořídila nákupy, stáhla se se svými poklady do soukromí svého pokoje, a tam už na ni čekala koupelnová vana plná horké vody.

A potom pro ni začal svátek: převlékání. Bylo to, jako by sklouzávala do nové kůže, jako kdyby se proměňovala z ošklivé housenky v překrásného motýla.

Dívala se na sebe v zrcadle. Usmívala se nad sebou a mluvila sama k sobě:

Tak, Pat Moorová, myslím, že si dobudeš hezký kousek tohoto světa.“

Přistoupila k oknu. Mezitím už nastal večer. Všude v

Dodge City hoří lampy a lucerny. Ze všech těch mnoha saloonů, zábavních podniků a hotelů, z restaurací, heren a vyšňorených tanečních místností vyzařují paprsky světla na zaprášenou silnici daleko za plachtami kryté chodníky.

Všude stojí ke klandrům uvázaní osedlaní koně. A všude jsou i vozy, s nimiž přijeli do města osadníci a farmáři. Dívka ze svého okna pozoruje různé druhy lidí. Jsou mezi nimi zaměstnanci železnice, kteří se poznají podle svých čepic, vojáci, kovbojové, přistěhovalci, lovci bizonů, kteří zde prodávají získané kůže, kočí nákladních povozů, tuláci mající koně ale ne zaměstnání, hráči, obchodní cestující, nákupčí dobytka, a také všichni ti podlouníci, podezřelé existence, kteří se tu potloukají a mají oči stále otevřené.

Je to město hlučné, divoké a jistě plné neřesti.

Tu a tam vidí Pat i ženy, ale ty jistě nepatří k vážené městské vrstvě.

„Ne, takovou ženou bych se nikdy nechtěla stát,“ říká si.

„Nebudu se nikdy živit tím, že bych dělala společnost mužům, tančila s nimi anebo snad i vystupovala a zpívala na některém z těch malých pódíí.“

Potom se ale zamyslela a přemýšlela o tom, jak má teď dále vést svůj život, jak by se v něm měla zařídit. Bude muset postupovat chytře a účastnit se na nějakém výdělečném podnikání. Moc peněz do začátku tedy mít nebude.

Zítra, říká si, si toto město prohlédnu. A jistě se mi přitom naskytne nějaká příležitost.

Zavřela okno a zatáhla záclonu. Z protějšího domu totiž po ní slídl nějaký muž a kýval na ni. Dala mu tím jasně na srozuměnou.

Šla ke stolu a chtěla si sednout a čekat na Morga Clevelanda. Podle jejího-odhadu musí teď Morg už někdy

brzy přijít a přinést jí peníze.

Už se také ozývá klepání na dveře.

Ah, Morg už je tady, pomyslela si a pocítila v srdci radost i tíseň spolu se smutkem. Její pocity se zmítaly mezi potěšením a hořkostí, mezi smíchem a pláčem.

„Ano! Vstupte!“ zvolala trochu zostrá, a z jejího hlasu bylo poznat vnitřní napětí.

Dveře se hned otevřely.

Avšak nebyl to Morg, kdo vstoupil. Je to ten muž, který byl u prámu. Je to jeden z mužů Toba Huntera, Al Pastardo z Fort Worthu. Vstoupil rychle a s lehkostí pumy, zavřel dveře a zevnitř se na ně přitlačil.

Pozoruje teď Pat, a na rtech má chladný úsměv. Jeho pleť má barvu písku, je to muž hubený, -svalnatý a žádným zvláštním znamením se nevyznačující. Má vodojasné oči a tvrdý pohled – možná toto je právě na jeho vzhledu nápadné.

„Jistě jste mě slečno poznala na tom prámu,“ řekl svým rozvlácným způsobem. „A jistě jste hned pochopila proč tam čekám, že?“

Patricia Moorová se opřela o stůl. Byla nucena, protože jaksi ztratila cit v nohou, které se pod ní podlomily. Bylo jí, jakoby už nemohla stát bez opory.

To ale přešlo. Překonala tuto slabost, zase se vzpřímila a zeptala se:

„Co chcete, Pastardo? Jestli vás poslal Tob Hunter, tak táhněte k čertu! Tady jsme v Kansasu. A já jsem už plnoletá. Nechci už mít nic společného s Tobem Hunterem, který byl mým poručníkem a kterému jsem musela říkat strýčku... Tak tedy ...“

„Nejde ani tolik o to, co chcete vy, Pat,“ řekl Al Pastardo vlídně a udělal dva kroky dopředu. „Rozhodující je tady to, co chce Tob Hunter. A ten chce, abyste se vrátila do

Fort Worthu! Už to trvalo dost dlouho, než jsme zachytili vaši stopu, než nás napadlo, že vy jste se přidala k těm třem s tím malým stádem..." Přerušil a učinil odmítavý posuněk. „Byla to náhoda,“ řekl. „Seržant jedné vojenské hlídky, kterou jste cestou potkali, vyprávěl jednomu z lidí Toba Huntera v hospodě, že tudy táhlo jedno malé stádo se třemi muži a s dívkou s načervenalými vlasy, kterou měl zprvu za nějakého výrostka. Teprve tehdy jsme se dovítbili. ... Měst, kudy může táhnout takové stádo, je jen několik. Jsou to Hays City, Abilene a Dodge City, případně i Westport Landing, kterému se teď říká Kansas City.

Tob Hunter do těch měst rozeslal svoje lidi. A já, který čekám tady v tomto, jsem měl to štěstí. Věděl jsem už včera, že se blíží stádo s honáky. Tady zprávy rychle každého předejdou. Takže, děvče, musím vás zavést zpátky za Tobem Hunterem. Chce vás mít zase u sebe. Je to možná proto, že toho víte příliš mnoho o něm a o jeho obchodech. Znáte..."

„Ano, vím, že přechovává všelijaký lup, že stále vykupuje od několika lupičských band to, co nakradou a naloupí na cestách pošty nebo v Mexiku. Viděla jsem u Toba Huntera bohatou sbírku cenných hodinek a hodnotných šperků. Ano, vím toho o něm hodně.... Ale já s tím nechci mít nic společného. Ani kdybych s tím šla za ochráncem zákona, neměla bych pro svá tvrzení svědky ani důkazy. Jistě by se všechno, co bych vyprávěla, považovalo za chorobné výplody mozku mírně pomatené holky.“

„Jistě,“ pravil Al Pastardo vlídně, „tak by to asi bylo. Ale pan Tobias Hunter nedělá žádné chyby. Nikoho, kdo o něm něco ví, nepřestane hlídat a nenechá jej běhat volně. Takže, zbytečně bychom o tom dlouho mluvili. Musíte jít se mnou. Za dvacet minut odjíždí poštovní dostavník do Fort Worthu. Jízdenky už mám, a dokonce i koš s jídlem na cestu. Sbalte si co byste chtěla vzít sebou!“

Zírala na něho pobouřená a současně užaslá.

„Vy jste se snad zbláznil!“ řekla. „Vy skutečně věříte, že byste mě mohl přimět k návratu za Tobem Hunterem do Fort Worthu ? Milý pane, tady jsme v Kansasu! A kdybych i jen jedinkrát“ zavolala na ulici o pomoc, přišlo by pár tuctů mužů a ti by ...“

„Půjdete se mnou a o pomoc volat nebudete,“ odvětil rozhodně. Jeho hlas nebyl nijak silný, ale velmi tvrdý a ocelový. „Zkrajme to,“ dodal, sáhl do vnitřní kapsy svého koženého obleku a vytáhl složený papír, který měl už navenek ráz úřední listiny.

Rozložil jej a otočil, a potom udělal ještě jeden krok dopředu. Teď může Patricia Moore přečíst co v něm stojí.

Je to příkaz k jejímu zatčení. Jako důvod je udávána krádež. Všechno je orazítkováno, podepsáno a zapečetěno.

„Když s tím půjdu za šerifem,“ řekl Al Pastardo pomalu, „prokážu se jako osoba zastávající funkci policejního pomocníka a předložím žádost o vydání, pak vás budu moci odvést násilím zcela oficiálně. Je to jasné?“

„Ten příkaz k zatčení přece není pravý! Toto razítko a podpisy jsou zfalšované!“

Avšak Al Pastardo zakroutil hlavou. „Všechno je pravé,“ řekl. „Nevím, jak to Tob Hunter dokázal – i to, že jsem já i ti muži, kteří cestovali do ostatních měst, byli předběžně jmenováni pomocnými šerify, je mistrovský kousek. Ale on byl přece vždycky velmi vlivný. Myslím, že trochu pozměnil doklad o vašem narození, který má dosud v rukou. A tak podle toho dokladu ještě nejste zletilá a podléháte jemu, poručníkovi. Tím je asi kryt ten muž, který vystavil tento zatykač. Takže slečno, šla byste tedy konečně se mnou?“

„Nemám to v úmyslu,“ zvolala ostrým hlasem, „nemám v úmyslu nechat se vámi pomocí špinavých triků přivést do Fort Worthu. To raději sejdu na ulici a budu hlasitě volat

o pomoc!“

Poslední slova vzkřikla zcela v zoufalství, protože do takového stavu se teď i skutečně dostala.

Ale tu ji náhle přišla pomoc.

Otevřely se dveře.

Vstoupil Morg Cleveland.

„Potřebuješ pomoc, Pat?“ zeptal se.

Al Pastardo ale nečekal na její odpověď.

Pustil zatykač na zem, obrátil se prudce a vytahoval revolver.

Nepodařilo se mu to.

Dostal odspodu úder na bradu jako kladivem. Tím nástrojem byla pěst Morga Clevelanda. Vyrázil vrávorajícímu muži revolver z ruky, zasáhl jej těsně nad přezkou opasku a potom mu zasadil ještě jeden hákovitý úder odspoda nahoru.

A tehdy se to stalo.

Al Pastardo se svezl k oknu na předprseň, zády narazil na okenní kříž, záclona se roztrhla a Al Pastardo vyhodil nohy nahoru. Jak se propadl dozadu, strhl sebou okenní křídlo i se záclonou a spadl na ulici.

Morg a Patricie se podívali na sebe.

„Mám nápad,“ řekl Morg. „Ten chlapík stál dole na ulici a koukal na tebe nahoru. Ty jsi stála u okna. A pak on vešel do hotelu. Šel jsem za ním a poslouchal u dveří. Víím, jak teď na to.“

Shýbl se a zvedl zatykač. Zmačkal jej a dal si jej do kapsy. Potom přistoupil k oknu a hleděl dolů.

Dole ležel Al Pastardo. Spadl velmi zle. Měl jistě něco vykloubeného. Vytvořil se kolem něj kruh lidí. A jeden ze strážců zákona ve městě se teď dral doprostřed.

Brzy nato se všechny tváře obrátily nahoru.

„Co to bylo?“ zavolal odspodu městský šerif.

„Pronikl do pokoje jedné dámy a velmi zle na ni naléhal,“ zavolal dolů Morg. „Slyšel jsem tu dámu volat o pomoc, vešel jsem a musel jsem se na něj vrhnout, protože na mě vytáhl revolver. Náhodou se skácel na okno a vypadl.“

„Jdu nahoru,“ řekl šerif a dal několika lidem příkazy. Al Pastarda zvedli a odnesli, jistě k doktorovi. Krátce nato vešel šerif. Byl to tvrdý chlapík, opatrný a s bystrými očima, jací byli všichni šerifové v Dodge City až do té doby, kdy Wyatt Earp jako poslední mezi nimi z těch, co museli často sahat po revolveru, město nakonec zkrotit.

Šerif se podíval na dívku. „Vás jsem dnes viděl v kalhotách,“ řekl.

„Přijela jsem s tím malým stádem.“

„A ten chlapík vás ohrožoval?“

„Byl velmi dotěrný,“ odpověděla, a nijak tím nelhala.

„V tomto městě se shromažďuje všechna špína kraje na pomezí,“ řekl otráveně šerif.

Zvedl revolver a prohlížel si jej. „Byl to pistolník,“ zabručel. Potom se zadíval na Morga Clevelanda.

„Dal jste mu pořádně, kovboji,“ prohlásil. „A jak vypadl z okna, zlomil si pár kostí. Zůstanete tady v Dodge City, kovboji ? Slyšel jsem, že jste prodal ze stáda jen malou část.“

„To souhlasí,“ řekl Morg. „Chceme někde založit ranč. Dobytek pro něj potřebujeme jako základní stádo.“

„Tady v Kansasu?“ zeptal se šerif.

„To nepůjde,“ odpověděl Morg. „Před hodinou jsem se dozvěděl, že bývalí vojáci konfедераční armády se nesmějí tady v Kansasu usazovat. Smějí se tu usadit jen vojáci armády Unie. Tak dobrá, potáhneme dál na západ, už zítra. Ještě před zimou musíme takové místo najít.“

„S vámi ?“ zeptal se šerif, obrácený k Patricii. „Je jeden z těch kovbojů váš bratr nebo muž?“

Podívala se na Morga Clevelanda, a rozhodla se rychle.

„Ano, patřím k nim,“ odpověděla. „Táhnu s tím stádem. Jsem nevěstou tohoto muže. Až si postavíme dům, vezmeme se.“

Šerif příkývl.

„Toho chlapíka, co vás tady obtěžoval, na nějakou dobu zavřu a potom vyženu z města. To ale bude ještě chvíli trvat. Ten bude muset dost dlouho ležet a léčit si pochroumané kosti.“

Po těch slovech odešel.

Morg a Pat se ale na sebe podívali.

„Musím odtud pryč,“ řekla. „Ruka Toba Huntera sahá daleko. Odtud musím pryč. Schovej mě někam do bezpečí, Morgu. Bojím se tu.“

„Jistě,“ řekl. „Nakoupíme zásoby. Zítra před východem slunce už budeme na cestě. Potáhneme do Colorada. Mluvil jsem s jedním starým vojenským rozvědčíkem. Řekl mi, že tam na západě mají být překrásná údolí. Tak třeba tam najdeme svou vysněnou louku!“

Následujícího rána seděla Patricia Moorová zase na kozlíku plachtou krytého vozu, který se znovu stal jejím pojízdným obydlím. A tři muži hnali vedle zmenšené stádo a remudu koní. Táhlí po severním břehu řeky Arkansas podél jejího toku na západ.

Ti tři muži stále hledali místo, které si vysnili, krásný kus pastviny.

Čas teď na tři přátele a jejich malé stádo velmi tlačil. Zimu už měli skoro na krku. V noci bylo citelně chladno a každá stojící voda měla tenkou vrstvu ledu, která zmizela teprve po východu slunce.

Někdy přišel od severu studený vítr a ohlašoval nástup zimy. To pak Johnny vždycky zavětril a pronesl důležitě: „To už voní po skutečném sněhu.“

A potom hnali malé stádo a koně rychleji.

Dívce to bylo vhod. Sice se cítila znovu pod ochranou, ale přátel a v bezpečí. A dělalo jí zvláštním způsobem dobře, že zase sedí na voze a veze se. Ale současně hluboko v sobě stále ještě cítila ten velký úlek. Teprve teď správně pochopila, jak nebezpečným člověkem ten Tob Hunter vlastně byl a jak malou naději by asi měla bez těchto tří kovbojů, že mu unikne.

Teď se cítila pod spolehlivou ochranou. Vlastně byla úplně šťastná.

Pokusím se znovu v Coloradu, pomyslela si. Věděla, že už před deseti lety se našlo v přítocích řeky South Platte zlato, a to že se stále ještě nachází všude v horách, a že je v tom státě několik velkých táborů, ze kterých se mezitím stala uspěchaná a životem kypící města, jako například Denver, Golden, Central City, Mount Vernon a Leadville.

Je přesvědčena, že se svým malým kapitálem se bude moci v jednom z těch zlatokopecských měst do něčeho pustit. Při pořizování čerstvého proviantu a různé výbavy se podílela padesáti dolary. A přesto jich teď má v kapse ještě víc než šest set. Ty jí připadají jako veliké bohatství, a ona ví, že mnoho rozvážných žen začínalo s daleko menším kapitálem a přesto uspělo. Ah, už se nemůže dočkat dne, kdy se její peníze z počátečního stavu rozmnoží na desateronásobek.

Vůbec netuší, že ten den už není moc daleko.

Napřed ale znovu řídí vůz.

Prozatím zase patří do stejné společnosti. I když chová pocit vděčnosti za záchranu, cítí v sobě i vzrůstající zlost.

„K čertu,“ řekla jednou dost nahlas, takže obě tažná zvířata nastražila uši, „copak si to tento pán vlastně myslí? Vydám se mu jako jeho nevěsta, a on to vůbec nevezme na vědomí. Dělá tak, jako kdybych byla řekla, že bude druhého dne pršet. Pane Bože, proč se mě aspoň nezeptal, jestli

jsem žertovala nebo jestli jsem to myslela vážně! Mohl se mě dávno zeptat, ten dlouhán od řeky Brazos!“

Má velkou zlost, a to stále větší.

Když večer připravila jídlo, byly vaječné omelety ostré chuti a přesolené. Muži po nich museli vypít mnoho kávy. Při třetí omeletě řekl Dick trochu nabručeně: „Už jsem vám vyprávěl o tom, jak si moje teta Rozálie-Beáta vždycky počínala, když byla zamilovaná?“

„Už jednou drž hubu,“ zavrčel Morg.

„Není pravda, že kuchaři jsou pořád zamilovaní, když tak nešetří solí,“ podotkl Johnny.

„Co to má společného s mou tetičkou?“ zeptal se Dick nevinně. „U ní bylo všechno jinak. Když byla zamilovaná, tak nesolila vůbec, ze strachu, že v opačném případě se prozradí. Když bylo jídlo od tety Rozálie-Beáty bez soli, tak jsme vždycky poznali, že se na dálku a zcela platonicky zamilovala do nějakého muže.“

„Ty tvoje vtipy jsou dnes hrozný, Dicku,“ řekla otráveně Patricie. „Jdu spát. Ty umyj nádobí, Dicku! A za deset minut vytáhni ze žhavého popela ty suchary pečené po holandsku!“

Po těch slovech odešla ke svému vozu, vylezla nahoru a zmizela za plachtou.

Johnny a Dick se podívali na Morga.

„Ty hrdino, víš snad, co se jí stalo?“ zeptal se Dick.

„To přece nebude kvůli tomu chlapíkovi, cos ho vyhodil na ulici,“ poznamenal Johnny.

„Nevím,“ zamručel Morg. Zvedl se, vzal své příkrývky a odešel mezi dva keře.

*

Dny ubíhaly, a Patricia Moore byla zase jako dříve a chovala se úplně přirozeně a normálně. I jinak bylo všechno v pořádku.

Jen počasí se stále zhoršovalo. Ledový vítr foukal teď pořád. Zem byla zmrzlá. V leženích to teď bylo studené a nevlídné. V ranních hodinách byli muži vždy chvíli ztuhlí a špatně se hýbali.

Dick jednou zpíval chraptivě, skuhravě a falešně, asi aby se zahřál:

„Ah, kdybych měl jednu láhev whisky od Pikesa!

To je totiž velmi dobrý pití!

Když Doc Bonescale jednou našel
dvanáct mrtvejch v jednom okrese,
tak jim dal to Pikesovo pití.

Oni se rychle probudili a všichni smekli,
že jako by to o tom whisky nikdy nebyli řekli!

Ah, kdybych měl ještě jednu láhev whisky od Pikesa!

Ah, jaký to je velmi dobrý pití!“

Pohnul se v sedle a jeho klouby slyšitelně zapraskaly.

A z druhé strany malého stáda se teď nesl hlas Johnnyho Christie:

„Když teta Rozálie-Beáta ležela už v hrobě,
přišel Mister Pikes prosit o odpuštění sobě.

Ó, Rozálie, proč je z tebe mrtvola?

To ty ses' jistě mého whisky napila!“

„Ty lumpe, až tam za tebou přijdu, tak ti utrhnu hlavu!“
zařval na něj Dick hlasitě a velmi nasupeně. A potom musel
zahnat zpět několik dobytčat, která, něčím vyplašená, chtěla
utéct od stáda.

Patricia Moorová se ale poprvé zase hlasitě a od srdce
zasmála ze svého kozlíku, a dokonce Morg, který ten den
hnal koně, si toho všiml a měl radost.

17. listopadu je zaskočila sněžná bouře a stádo nepoztráceli jen proto, že našli chráněnou rokli, ve které mohli odpočívat a čekat.

Potom se počasí ještě jednou zlepšilo. Za pár hodin roztál sníh, který předtím napadl už na stopu vysoko.

Pilně hnali dál své stádo, které teď bylo vyhublé, ale počínalo si v pochodu houževnatě. Stále postupovali podle řeky a kolem pramenů v jejím povodí. Krajina byla stále kopcovitější, s malými údolíčky, lesy a potoky.

Postupovali podle řeky proti proudu na západ a dostali se tím hlouběji do hor. Nakonec narazili na starou cestu Španělů, kteří se sem dávno dostali z Mexika. Ta vedla brodem přes řeku Big Sandy a pak se vinula dlouhým údolím. Potkávali znovu řady vozů, poštovní kočáry a jezdce. Mluvili s několika vozky nákladních povozů a také s armádními průzkumníky.

Ale snad by ještě dlouho nebyli našli své údolí, louku svých snů. Možná, že by jen někde přezimovali a snili o tom, jak na jaře se znovu vydají hledat svou pastvinu. Avšak přišla jim na pomoc náhoda.

Začalo to v jednom táboře kolem půlnoci. Nacházeli se v táhlém údolí, jímž se vinula ta stará španělská stezka. Noc byla tak černá jako duše výběččího daní, jak říká Dick. Táborový oheň hořel jasně a vysokým plamenem, protože byla citelně zima.

Morg a Johnny spalí těsně u ohně a Dick právě přišel od stáda vzbudit Johnnyho, který jej teď po půlnoci měl vystřídat.

Přivedl koně až těsně k ohni, podíval se dolů na spáče a zavolal napolo hlasitě: „Hé vzbud’ se, ty maminčin miláčku! Probud’ se! Tam u stáda je proklatě nevlídno. A

já bych taky velmi moc rád jednou ...“

Dál se nedostal, protože v tom okamžiku napadla stádo smečka vlků.

Byli to vlci mohutného vzrůstu, zvaní bizoni, a byla to smečka zkušaná, vedená jedním zvláště chytrým pamětníkem mnoha zim.

Už večer zvětřili telata tohoto hovězího stáda. Drželi se ale dost dlouho stranou, nekonečně trpěliví. A pak se k nim přikradli. Věděli, že v tak temné noci jim to musí vyjít.

Smečku tvořilo sedmnáct vlků. Když se vrhli na dvě z telat a začali je trhat na kusy – což je pro ně daleko lehčí než u telat bizona – nastalo pravé peklo.

Vlci totiž stádo zcela zaskočili. Ani starý a zkušený Starý los je nezvětřil.

Stádo se splášilo a bezhlavě se vrhlo do červne noci jako jedno veliké mnohonohé tělo. Zvířata ze stáda mají v takovém případě jen tři možnosti:

Mohou se zřítit do nejbližší rokle.

Mohou ve svém rozběhu narazit na skalní stěnu.

Nebo jdou za svým vůdcem po dobré cestě, která někam vede, na které ale nečihají žádná nebezpečí, takže se zběsilý úprk po mnoha mílích sám od sebe zastaví.

Dick nahlas a divoce klel.

Johnny ječel jako Indián a hned byl v sedle.

Pat vyskočila z vozu. Měla v ruce pušku a byla velmi rozrušená. Nevěděla ještě ani pořádně co se vlastně stalo.

Jen Morgovi bylo všechno jasné.

„Zůstat tady!“ zakřičel na Johnnyho a Dicka, kteří se chystali rozjet. „Tady zůstaneme, hoši! Nikam se nepojede! Ne v takové tmě! Jestli se stádo zřítí do propasti nebo si někde narazí své šílené lebky, tak bude neštěstí už tak dost. To nemusíte i vy, naslepo k tomu, se

někde honit!“

„Hé, vždyť musíme za stádem! Přece nebudeme sedět tady u teplého ohýnku a čekat, až se rozední! A ta prokletá vlčí smečka...“

Dick vytáhl kolt a začal střílet, tím směrem, odkud bylo slyšet vlčí pranci nad roztrhanými těly. Morg a Johnny si ale uvědomili, co je největším nebezpečím. Hned si pospíšili k lanové ohradě, kde se chystali k útěku koně, ti z remudy i nákladní, stejně tak zachvácení hrůzou, i když mezi nimi a stádem stál vůz a hořel oheň.

Jen s velkými obtížemi se Morgovi a Johnnymu podařilo zvířata uklidnit, a i to snad jen proto, že Dick a dívka vlky střelbou zahnali.

Když ale došli s hořícími klacky v ruce k roztrhaným telatům, poznali, že každá z těch bestií už zatím má v břiše několik liber nejlepšího telecího masa. Ubohých mláďat totiž mnoho nezbylo. Dvě tři minuty stačily, aby většina z nich byla sežrána.

Zazněl hlas Morga Clevelanda: „Jedeme ! Zapřahat! Uděláme světlo v obou lucernách a pojedeme ve stopách našeho stáda! Rychle, Dicku! Ty jeď s vozem!“

Za několik minut zrušili tábor. Dick řídil vůz. Patricie se choulila vedle něho. Jeli za Morgem a Johnnym, kteří postupovali se svítilnami před nimi a sledovali širokou stopu nočního stampede.

Byla to velmi zlá jízda, plná rozčilení a s rychlými přechody mezi nadějí a rezignací.

Dívka dobře tušila a uměla si představit, co to do jejích tří mužských společníků teď vjelo.

Od jara uskutečňují svou představu. Pochytali všechen ten dobytek jako mavericky v křovinách u Brazos River, vytahali je tam z houští, a riskovali při tom často zdraví i život. Potom zvířatům vypálili svou značku. Když se pak

se stádem chtěli vydat na cestu, na trail honáků dobytka, objevili se lupiči. Jednoho z nich musel Morg Cleveland zastřelit. Potom přišlo to všechno ostatní, čehož už ona byla svědkem, při té tvrdé, namáhavé práci se stádem na pochodu. Byli tu Indiáni, několik stampede, banditi. Potom nekonečné týdny deště a zase úseky projížděné za veliké žízně. A teď ženou ten dobytek za ledového větru do studených tábořišť. Byl to všechno velice náročný život pod širým nebem.

Mělo to nakonec být marné?

„Milý Pane Bože na nebi,“ modlila se Pat skoro nehlasně, „zachovej těmto dobrým kovbojům jejich stádo. Nedopusť, aby o ta zvířata přišli. Protože co se stane, když ztratí to, co je jejich utkvělou myšlenkou? Co se z nich stane, když před nimi už nebude žádný cíl, když už nebudou potřebovat hledat si nějakou pastvinu, protože nebudou mít co na ní pást?“

Dick, který vedle ní vedl spřežení, její modlitbu neslyšel. Vůz sebou totiž házel tak divoce a vítr fičel tak studeně a mocně, že nebylo jinak slyšet zhola nic.

Tak tedy jeli a vezli se celý zbytek noci v patách uprchnuvšímu stádu. Když dlouhé údolí zabíhalo k západu, stopy dobytčího úprku je nesledovaly.

Začalo trochu pršet. Potom se kapky změnily v bílá zrnka.

Padají kroupy, pomyslela si Pat. Stopa ale vedla dále do rokle, která se zužovala a stoupala. Vyvedla je na vysoko položenou rovinu a kolem jednoho srázu dolů do údolí.

Stopu bylo už těžko rozeznat, protože začal naplno padat sníh. Žluté světlo obou svítilen osvětlovalo strmé svahy, porostlé smrky a jedlemi.

Konečně narazili na první tele. Sedělo vyčerpáno na zadních a žalostně bučelo. Byl div, že vůbec bylo schopno se

dostat se stádem až sem.

Morg sesedl a zvedl je do vozu.

V krátkých odstupech pak našli ještě tři z nejmenších telat a měli je tak ve voze už čtyři.

Jízda pokračovala dál pomaleji a končila v údolí, které začínalo jako úzké hrdlo láhve, ale zdálo se pak rozšiřovat směrem na západ, sever a východ.

Tady, na místě úzkého vjezdu, čněly svahy strmě k nebi, a pokud se to dalo ve světle obou luceren poznat, rostly zde všude na úbočích smrky a jedle.

Stopa, která vedla z úzkého vstupu do otevřeného údolí, byla teď ale úplně zaváta sněhem.

„Tady počkáme až do denního světla,“ řekl Morg. „Dicku, posad se na koně, jed zpět a přiveď naše koně!“

Dick beze slova poslechl. Zavezl vůz mezi několik vysokých jedlí, slezl z kozlíku a odvázal svého osedlaného koně, vedeného dosud za vozem. Ale než odjel, řekl vztekle:

„Tak jedu pro naši remundu. Jedno vám ale říkám už teď: Jestli jsme přišli o dobytek, jestli všechna ta námaha posledních osmi měsíců má přijít nazmar, tak zcela určitě brzy zastavím někde nějaký tučný poštovní kočár! To udělám!“

S těmito slovy odjel.

Na východní straně se na obloze objevila světlejší zář. Ještě to nebyl den, který by vyháněl noc na západ, ne, to byl konec jednoho mraku. A stále se přibližoval.

Dick mohl brzy jet za svitu měsíce a hvězd.

I Johnny, Morg a Patricie, kteří seděli u ohně u vjezdu do údolí mezi dvěma jedlemi a stále mysleli na svůj dobytek, na nic jiného než na dobytek, brzy nato zažili kouzlo jedné velkolepé proměny.

Všechny temné mraky odtáhly k západu.

Na místě, které opouštěly, se měnila černá noc v zářící nebeskou klenbu. Nebe se vyjasňovalo a vyčišťovalo, a lidí se zmocňoval dojem, že někdo blízko znějí zvony, protože všechno se jevilo tak zářivé, mohutné a zvučící.

A protože bylo tak jasno, měli tři lidé u ohně teď široký výhled po rozlehlém údolí, které bylo jakoby uzavřeno plotem hor a skalních stěn v širokém kruhu.

Noc byla v tu chvíli tak světlá, že by se daly bez potíží číst noviny. A výhled se nabízel na mnoho mil.

„Tady to vypadá na nějaké krásné údolí,“ zašeptal po chvíli Johnny. „Kdybychom jen věděli, že se našim zvířatům nic nestalo ...“

„Teď začínám už doufat,“ prohlásil Morg Cleveland rozvázně.

*

O tři hodiny později vyšlo slunce a začalo zase rozpouštět napadaný sníh.

Bylo jasno a bez námahy bylo vidět jistě na sto mil.

Tady ale byl výhled omezen. Údolí mělo tvar ruky se třemi prsty.

Jeho „dlaň“ měla průměr asi šest až sedm mil. A každý ze tří „prstů“ byl přibližně stejně dlouhý a necelou míli široký. Tam, kde by musel být palec, se nacházela soutěska vjezdu. Bylo to zelené údolí, s ostrůvky lesa, širými pastvinami a na východě s vodopádem. Z toho se živil potok, který se vinul údolím a spojoval se s druhým potokem, přitékajícím z prostředního prstu.

Všude kolem byly skalní stěny, svahy, terasy.

Uprostřed údolí už sníh sešel. Tam bylo možno zřetelně

rozeznat těch asi sto dvacet zvířat stáda. Jejich stampede se zastavilo, zvířata si lehla a začala se pást.

Patricia Moore pozorovala oba muže. Sama přece žila víc než čtrnáct let na jednom malém ranči a ví, jak má vypadat dobrá pastvina: musí být v chráněné poloze, mít vodu, trochu lesa a přirozené hranice.

To všechno teď měli tady před sebou.

I divoká zvíř tu byla. Z místa, kde stáli, viděli antilopy, jeleny a několik losů.

A tak se dívka dívala na oba muže, i když se jen těžko odtrhovala od pohledu na toto krásné místo.

Přišla si ale při tom na své.

Pozorovala nevěřicný údiv Johnnyho Christie, sledovala jeho nedůvěřivé pátrání očima po tomto neskutečném obraze. Nakonec ale zjišťoval Johnny stále zřetelněji, že toto velkolepé údolí, které mu leží u nohou, je zcela volné a nedotčené. Viděla, jak zvedl ruku a protíral si oči a třel si čelo. Sledovala, jak těžce polkl, otočil hlavu a podíval se tázavě, plný naděje, na Morga Clevelanda.

Morgův obličej byl tichý a klidný. Stále se ještě nehýbal, jen se pořád rozhlížel kolem sebe.

Pak pohlédl na Johnnyho a přitakal mu pohybem hlavy. „Well, posadme se do sedla a pojedme se na to podívat! Nejásejme předem. Napřed se na to podívejme!“

Oba se chtěli otočit a spěchat ke koním. Tu si ale vzpomněli na dívku, čekající tiše a bez hnutí.

„Ach, Pat, usad se tu zatím pohodlně,“ řekl Morg. „Musíme to údolí prozkoumat. Protože...“

„Protože to by mohla být ta pastvina, o které sníme!“ zvolal Johnny nahlas a s nadšením. „Třeba je to ta naše louka snů! A naše stádo nás sem zavedlo samo! Za to ale zase vděčíme těm vlkům. Pane Bože milý, jak je ten svět kolikrát zmatený!“

A zhoupnutím se dostal do sedla. Morg nasedl hned po něm.

Hnali před sebou zachráněná telátka.

Pat chvíli sledovala oba jezdce se čtyřmi mlád'aty. Potom si udělala snídani a pustila se do pečení chleba. Prozpěvovala si při tom všechny písně, které znala. Před polednem pak dorazil Dick se záložními koňmi. Byl dost unavený a vrhl se hladově na jídlo, které mu Patricie předložila.

Při jídle sklouzl jeho pohled na kruhovou přírodní hradbu před sebou. Rázem zapomněl na hlad a vyskočil.

„To je přece ...,“ začal. „Cožpak jsem byl slepý?“

„To asi bude ta vaše vysněná louka,“ řekla mu dívka. „Až se Morg s Johnnym vrátí, budeš to vědět i ty.“

*

Morg a Johnny se vrátili až pozdě večer, a od předešlého dne nic nejedli. Přesto nevypadali, že by měli hlad. Přijeli k ohništi a pohlédli na Dicka a na dívku. A potom řekl Morg prostě: „Našli jsme to. Údolí je volné. Našli jsme jen stopy zvěře. A pro dobytek, koně i vozy existuje jen tento přístup, který je současně i východem. Je to nejkrásnější, nejlepší a nejchráněnější louka, jakou jsem kdy viděl. Je tu všechno přímo ideální. Dicku, našli jsme ji!“

Pootočil se v sedle a ukázal k západu.

„Dost pastvy pro čtyřicetitisícové stádo. Tady u vchodu si postavíme srub. Později, až budeme mít začátky za sebou a budeme si každý chtít postavit vlastní dům, rozdělíme se o ty tři prsty údolí. Každý z nich sám má dost pastvy pro tři až čtyři tisíce kusů. Dlaň toho údolí budeme pak mít za společnou pastvinu. Dicku, našli jsme tam

všechno. Už zítra pojedu do nejbližšího města a nechám na naše jména zapsat u pozemkového úřadu vlády toto údolí. Vezmu s sebou vůz, protože přes zimu budeme muset ulovit hodně dravé zvěře. K tomu potřebujeme ještě víc střeliva a pastí, do kterých budeme dávat vlkům návnadu. Padne na to náš poslední dolar, ale na jaře dostaneme pěkné peníze za kůže vlků a kožešinové zvěře. Nu a tam na západě udělali bobři na potoce přehradu, takže vzniklo velké jezero. Ulovíme tak mnoho bobrů, ondatr, ale i norků, kun, lišek ...“

Náhle přerušil svá slova a pohlédl na Patricii Moorovou. Bylo to, jakoby si teprve teď uvědomil, že tady ona je. I oba ostatní muži se na ni podívali.

Ah, ta přece už zná ty tři přátele dost dlouho! Vlídne se usmívá. Ví velmi dobře, že teď jsou jejich myšlenky zcela zaměřeny na cíl, který je nyní tak jasně rozeznatelný.

Teď budou ti muži pracovat ve dne v noci. Nejprve postaví primitivní chýši. Budou dávat pozor na dobytek a současně se z nich stanou trapeři, tedy zálesáci, zimní lovci kožišin. Budou toho mít v tomto skvělém údolí tolik na práci!

Patricii je ale jasno: Tři přátelé to dokážou. A jednoho dne budou i mít čas zase na jiné myšlenky.

A tak se tedy usmívá a říká: „Já pojedu zítra s Morgem do nejbližšího města. A myslím, že se na jaře zase uvidíme, ne?“

Potom připravila Morgovi a Johnnymu jídlo. Dick ale zatím popadl největší sekeru a odešel na nedalekou terasu na svahu.

Za denního světla začal mohutnými údery kácet první stromy. Jakmile se Morg a Johnny najedli, spěchali za ním a také se hned pustili do práce. Teprve když večer vystřídala noc, vrátili se všichni do tábora.

Patricia už ležela ve voze na svém lůžku.

Znovu jí nebylo lehké při pomyšlení na loučení. A tentokrát odejde na celé měsíce, to je jisté.

Nejbližší město se jmenovalo Pikes Creek, nazvané podle stejnojmenného potoka. Bylo to divoké a uspěchané město hledačů zlata.

To zjistili Morg a Patricie, jakmile se dostali na starou španělskou stezku, která je i dnes hlavní dopravní tepnou země. Tato stezka vede od La Junty a pokračuje přes Colorado Springs do Denveru.

Morg a Pat potkávají cestou nákladní povozy, poštovní kočár do La Junty, karavanu vozů osídlenců při treku, mnoho jezdců a vozidel všeho druhu, takže je na té dopravní spojnici docela rušno.

Mluvili s jedním mexickým chovatelem ovcí a ten jim povyprávěl všechno, co chtěli vědět.

„Toto město je důležité tábořiště,“ řekl ten člověk, „kde deset tisíc zlatokopů se ryje v zemi všude kolem. Ti tam budou všichni přezimovat. Potravin nebude dost, a libru čerstvého masa budou ve městě vyvažovat zlatem. Rychle jsem se svým stádem ovcí odtáhl. Brzy totiž přijde den, kdy hladoví hledači zlata zabijí každé živé zvíře a sní je.“

Morg a Patricia jeli zamyšleně dál.

Po několika mílích se Morg zeptal: „A v tak divokém městě, jako je Pikes Creek, chceš, Pat, bydlet?“

„A vydělat hodně peněz,“ řekla mu a přikývla.

Další dvě míle mlčeli. Potom silnice objížděla zčásti vysokou skálu a sjížděla dolů do kaňonu. Nebyla to přitom žádná skutečná silnice, ale jen koly vozů vyhloubená stopa, udupaná kopyty stád.

Morg vedl vůz kolem skály a pak zastavil, protože mu v další jízdě bránil nějaký muž s rozevřenými pažemi. Vedle něho stál skoro překlopený vůz, opřený o skalní stěnu.

Levé přední kolo měl zlomené. Byl to vůz nepřiliš velký, starý a dost křehký. Dva ubozí koně stáli ještě zapražení vedle. A ty koně někdo zle zbil bičem, jak bylo teď vidět – pruhy, které jim naskočily, byly ještě čerstvé.

Morgovi to všechno bylo jasné jediným pohledem. Potom se tvrdě podíval na toho muže. Byl malý, šlachovitý, s očima jako lasička a bylo na něm vidět, jak je všemi mastmi mazaný a že má něco za lubem.

„Potřebuji pomoc,“ řekl. „Mohl byste vzít i můj náklad a odvézt mě s ním do Pikes Creeku? Je to tam už jen dvacet mil. A já bych zaplatil sto dolarů!“

Morg zpozorněl. Sto dolarů odměny za dopravu nákladu na dvacetimílovou vzdálenost, to je nepravděpodobná částka.

„Co máte naloženo?“ zeptal se tichým hlasem.

Chlapík váhal. Potom trhnul úzkými rameny a neochotně prozrazoval: „Broskve! Šest set kilových bedýnek broskví, velkých, žlutých a sladkých jako cukr.“

Teď už byl Morg chytřejší.

Ano, už slyšel, že se teď ovoce prodává v bedýnkách konzerv. A umí si představit, jak se zlatokopové na ně vrhnou. Jestli ten chlapík nakoupil ty broskve dost lacino, může s nimi na zlatých polích vydělat malé jmění.

Morgovi se ten muž ale nelíbí. Lidé, co s bičem v ruce jsou schopni tak zacházet se svými zvířaty, se mu ještě nikdy nelíbili.

I Patricie je zřejmě téhož názoru. Prohlašuje teď totiž rozhodným hlasem:

„My nejsme, pane, žádní přepravci! Nemůžeme vám pomoci!“

Tím je vše rozhodnuto i pro Morga, a ten zvedá otěže, aby uvedl oba své koně zase do pohybu.

Tu si ale muž na silnici počíná jako šílený.

„Musíte mně přece pomoci! To musíte! Vždyť mě pochopíte! Musím se svými broskvemi dojet do Pikes Creeku než zase bude padat sníh! Nemohu vám zaplatit víc než sto dolarů, ale dám vám ještě deset bedýnek, a ty vám jistě vynesou čtyři nebo pět dolarů každá! A daruji vám oba koně. Nemohu se odtud hnout, abych odněkud dovedl pomoc. V této zemi kradou všichni, když jde o proviant, jako straky. Už příští karavana zlatokopů, která pojedje kolem, mi vůz vyprázdní. Taky nemohu čekat na nákladní povoz, protože všechny ty, co chtějí dojet do Pikes Creeku, jsou naloženy úplně vrchovatě, až i přetíženy, když každá unce nákladu tady znamená vydělat hotové peníze. Jestli tedy máte ve svém voze ještě místo pro můj náklad, tak mi prostě musíte pomoci! Koneckonců na tom i docela vyděláte, ne?“

Morg se na něj zadíval. Ten chlapík se mu nelíbil. Navíc si teď všiml, že má v každé kapse jeden lehký revolver derringer a pod kabátem další. Chlapíkova těkavá očička teď na něj zírala docela nebezpečně.

Morg se podíval na dívku a hned poznal, jak počítá a jak ta nabídka podráždila jejího podnikavého ducha. Než mohl něco říct, promluvila:

„To je můj vůz, pane. A já žádné cizí náklady nedopravuji. Mohu vám ale udělat návrh.“

„Ano?“ zeptal se chlapík. „Požadujete spoluúčast? Chcete mou situaci využít?“

„Koupila bych ty konzervy,“ řekla. „Dala bych vám za jednu bedýnku jeden dolar. To vám nabízím. Přijímáte?“

Podíval se na ni tvrdým pohledem.

„Jste chytrá a vyznáte se v obchodování,“ zabručel. „Vy ještě uděláte v zemi zlata štěstí. Tak krásná a žádoucí, a přitom tak studená a obchodnický založená!“

Jeho hubený obličej lasičky se zkřivil úšklebkem a bylo

na něm vidět, jak hledá nějaké východisko. Zaměřil svůj neklidný pohled na Morga.

Uvědomil si, jak tvrdý chlapík, před kterým je třeba se mít na pozoru, tam sedí vedle dívky na sedátku pro kočího, ne jenom prostý kovboj. Je to pořádný kus chlapa, jakého ne tak snadno potkáš.

Patricia Moorová řekla klidným hlasem: „Jed' dál, Morgu! Nezblázním se kvůli bedýnkám s broskvemi.“

Morg tedy chtěl definitivně odejet. Tu ale ten chlapík zaryčel, spíše zaječel, až mu hlas přeskakoval: „Tak dobrá! Tak dobrá! Prodám svůj náklad hned tady na místě!“

Rozjíždějící se vůz se zase zastavil.

Morg se zahleděl na dívku tím pohledem, který muži někdy používají, když jsou opravdu překvapeni. Patricie nedává totiž peníze z ruky napřed. Předně si nechala ukázat potvrzení o nákupu toho ovoce, vystavené v Santa Fé. Teprve potom sestavila smlouvu o nákupu. Nakonec otevřela jednu ze šesti set bedýnek a okusila obsah.

Nechala ochutnat i Morga, a ten jenom řekl, spolu s přehnaným gestem uznání: „Ó, jak chutné, madam!“

„Ano, jsou dobré,“ přikývla. „A to jsem vzala tu nejrozbitější a nejzrezivější ze všech. Nu dobrá!“

Nechala ji Morgovi v rukou a řekla muži: „Budeme překládat! Až bude všechno v mém voze, dostanete své peníze. Tak do práce!“

Muž váhal. Ale Morg jej ostře sledoval. Nakonec chlapík přisvědčil. Brzy se všichni zabývali překládáním šesti set bedýnek broskví.

Když s tím byli hotovi, Patricie zaplatila. Potom se s Morgem dívala, jak muž vypřahal své koně, jednoho si přichystal k jízdě a na druhého upevňoval svázaný uzel svých věcí.

Dívali se, jak po cestě odjížděl, po té, kterou sem přijel.

Třeba si někde zase opatří náklad cenných lahůdek, něco, za co se v zemi zlata draho platí. A jistě si na to vezme pevný vůz a silné koně. Bude si to moct dovolit, protože vydělal tři sta dolarů. Patricia Moore ale vydělá daleko víc.

Morg jí to řekl slovy: „Teď budeš, Pat, opravdu brzy bohatá. Ano, ty zbohatneš daleko rychleji, než my!“

*

Kolem poledne čtvrtého dne se Morg Cleveland z Pikes Creeku vrátil. Když projížděl s vozem úzkým vstupem do údolí, zastavil a žasnul.

To, co viděl, bylo pozoruhodné. Pochopil, že Johnny a Dick museli pracovat snad bez přestávky dnem a nocí.

Stála před ním pevná dřevěná chata s kamenným komínem na vnější straně. Dokonce i dveře byly náležitě zavěšeny v kožených stěžejích. Chyběla jen okna – místo nich viděl prázdné čtyřúhelníky. Morg se vesele zašklebil. Nepřivezl sice okenice, zato ale mnoho prázdných lahví whisky, a sice průhledných, z nebarevného skla.

Z těch budou hezky tlustě okenice, jakmile je zakytují hlínou.

John a Dick se blížili od započaté stavby korralu. I když bylo studené počasí, potili se. A dívali se na Morga tak zvláště, jakoby chtěli dát najevo směs výčitky a radosti.

„Toho myslím známe, ne?“ zeptal se Dick, jakoby byl na pochybách.

„Řekl bych, že je to Mister Morgan Cleveland,“ bručel Johnny. „Je-li to on, tak toho jsme kdysi dávno znali.“

Potom ale odtud ujel s jedním hezkým děvčetem a léta o něm nebylo vidu ani slechu.“

Obrátil se na Morga a nadzdvihl klobouk: „Promiňte, pane,“ zašeptal, nejste náhodou nějaký Mister Cleveland, co před mnoha lety utekl svým dobrým kamarádům?“

„Jsem Morg Cleveland,“ odpověděl vážně. „A hledám dva hochy, na které jsem už skoro zapomněl.“

„Tak to jsme my,“ řekly mu dva hlasy současně. „Nebo si snad myslíš, že před tebou stojí veverka s mývalem?“, zeptal se Johnny rozhněvaně. Pak už to ale nemohli vydržet.

„Co je s Pat?“ zvolali znovu dvojhlasně, jako kdyby to měli nacvičeno.

Morg podal každému z nich jeden doutník, ale zůstal sedět na voze.

„Je to s ní dost špatné,“ pronesl pomalu, a bylo na něm vidět, jak si dělá starosti.

Oba jeho přátelé si v tom okamžiku zapomněli doutníky zapálit. Hned za ním přišli až k vozu. A potom Dick na něj spustil hodně rozhněvaně:

„Mister, vyžadujeme podrobnou zprávu. A jestli teď hned nerozhýbáš čelisti, abys nás, ubohé osadníky, o všem přesně informoval, tak tě sundáme z vozu a zarazíme tě do země jako sloup našeho korralu. To pak budeš mít na mlčení celou zimu, kterou tam hezky prostojíš!“

Morg si ale napřed doutník zapálil. Byla to jaksi odměna pro něho samého za tu dlouhou a namáhavou cestu. Teprve potom začal o všem vyprávět, jak se Patricia Moorová dostala k nákladu konzerv broskví z Kalifornie jako jejich nový majitel.

„Mám tady pár bedýnek na voze,“ řekl. „Pat mi je dala pro vás. Mám od ní i pozdravovat!“

I když by Johnny a Dick jistě rádi poznali, jak chutnají

konzervované broskve v zimě, nejevili teď o ně zájem. Johnny se domáhal s netrpělivostí: „Tak dál! Co bylo potom? Naše trpělivost je už opravdu u konce!“

Morg přikývl. „Přijeli jsme do Pikes Creeku později v noci,“ podával další zprávu. „To město je jako tábor v divočině, postavené překotně a ne tak, aby mohlo existovat i po letech.“

Ale sídlí tam správní úřad, především tedy vládní pověřenec pro osídlování. Nechal jsem tam zapsat naše nároky na toto údolí a dostal za to příslušné potvrzení. Bylo dosud neobsazeno. Už nám tady nemůže nikdo křížit plány.“

Johnny a Dick nato začali sténat tak bolestivě a kroutit se, jako kdyby je rozbolelo břicho.

„Jak můžeš nechápat, že chceme slyšet o Pat, o všem, co se sní stalo?“

Morg Cleveland si povzdychl. „To děvče,“ vyprávěl tichým hlasem, „nebylo k udržení. Úplně ji to zachvátilo. Dostala horečku – chápejte, tu horečnatou touhu rychle zbohatnout. Pozdvihnout se, obchodovat, něčeho se domoct, rychle, odvážně a bezohledně. ... Přijeli jsme tedy uprostřed noci. Chvilí jsem město objížděl, ale u nikoho nebyla volná místnost. Každá postel, bedna, každá otep slámy, každá stáj – ach, každé přístřeší už bylo obsazeno, pronajato. Tak jsme pro Patricii nic nesehnali. Proto jsme s vozem zamířili na náměstí Abrahama Lincolna. Tam hořely velké ohně a sudy dehtu. Bylo tam několik velkých stanů, kde bylo možno dostat bizoní řízky a játra a pivo. Měli tam i whisky, které si sami pálili. Indiáni Utahové přihnali předtím stádo koz a nad ohněm si opékali kozí maso. Seděli tak kolem několika ohňů. By to docela svátek. Ne každý den je bizoní maso a kozí pečínka! Byla to docela šťastná sešlost. Všichni, kdo tam měli dost

peněz nebo zlata, se cpali masem do zásoby, na příští týden. Nu a do tohoto svátku jedlíků masa jsme přijeli se svým nákladem broskví. Když si tak bohatě užili masa, velice toužili všichni ti lidé po nějakém moc dobrém zákusku. Dívka hned pochopila, že teď musí jednat.“

Morg přerušil svá slova, vtáhl do sebe z doutníku a pak si rukou přejel oči a čelo.

„Pane Bože,“ řekl pak, „jak ta Pat chytila takovou příležitost za pačesy! To děvče vám ale umí bojovat! Dvě bedýnky obětovala – otevřela je a rozdala obsah. Zvědavci se na její vychvalování rychle shromáždili hustě kolem vozu.... Pat vám začala vyvolávat, jako: „Lidi, vezu vám léto z Kalifornie!“, nebo: „Zelené ovoce, sladké a zdravé jako rajské slasti!“ „Šest dolarů za bedýnku!“ „Jedno kilo rajských broskví za šest dolarů!“ „V těch konzervách jsou zataveny jehly, léto, a všechna sladkost Kalifornie!“ ... Volala ještě i jiné a lepší věci, jaké si jinak umí vymyslet jen poblázněný básník. A za chvíli, jak jen první diváci ochutnali, se to rozběhlo! Vůbec jsme nestačili prodávat. Skoro nás i s vozem převrátili, tak moc se ti lidé tlačili. Posledních deset bedýnek Pat nakonec vydražila tomu, kdo nabídl nejvíc. A za tu úplně poslední bedýnku dostala přes dvě stě dolarů ve zlatě! Jeden velkohubý zlatokop jí za ni dal váček zlatého prachu. A tak udělala veliký kšeft. Teď má ta holka v kapse na čtyři tisíce dolarů. Posílá vám tyto doutníky a na voze je ještě několik bedýnek pro vás. Tak to tedy bylo.“

„Á co bylo potom?“ ptal se Johnny zuřivě nedočkavě.

„Řekni, co bylo dál, ty mlčenlivej náhrobní kamene,“ domáhal se netrpělivě zprávy Dick.

Morg pokýval hlavou a zase si utřel oči a čelo. „Pat neměla chvíli klidu, byla jako proměnná, jako v divokém opojení – ale v kontrolovaném opojení.“

Dokázala se uhlídat. Počínala si chytře. Všechno si spočítala. Strhla ji touha obchodovat. Jednala tak, jakoby vyrostla na tržišti tisíce zlodějů v Mexiku. Ještě teď mi zvoní v hlavě z toho, co všechno ona za pár hodin dokázala, hoši, jak rychle se ta postavila na nohy!“

Zase se odmlčel, a potom začal na prstech vypočítávat:

„Napřed přemluvila lovce bizonů, kteří předtím přivezli to maso, aby s ní uzavřeli smlouvu. Celý ten jejich tým teď loví jen pro „Hostinec Pat u Moorové.“ I Indiáni Utahové, kteří sešli s kozami z hor, je teď budou prodávat už jen pro její hostinec, a taky berany, a co jiného budou moct dodat.“

Morg se zase zamyslel a potom poklepl na třetí prst.

„Pár dní předtím tam zavřeli krčmu zvanou Colorado Saloon. Majitel a rozdavač karet při hře podváděli. Potom zastřelili jednoho z městských šerifů. Ale Pat se dohodla s městským úřadem a s majitelem, který teď sedí ve vězení. Směla^ten saloon zase otevřít, protože z něj udělá restauraci, kde se budou podávat jídla, protože mohla předložit smlouvy s lovci bizonů a s Indiány Utahy. Úřadům velmi záleží na tom, aby bylo ve městě co nejvíce míst, kde se dá pojist, protože ty dosavadní stále nestačí.... Pak nakoupila několik kamen, nádobí a všelijaké další věci. Tak to tedy je.“

Sestoupil z vozu. „Vydělá hodně peněz,“ řekl posmutněle. „Snad se ale bude moct zbavit i těch mužů, co se už teď kolem ní točí jako hladoví kocouři. Ta se prosadí, jak to vidím já.“

Johnny a Dick na něj podivně hleděli.

„Ty troubo,“ řekl mu pak Dick naplno. „Vždycky jsem myslel, že jsi z nás ten nejchytřejší. Teď ale vidím, jaký jsi hlupák. Jak jsi ji tam mohl nechat samu?! Cožpak nemáš všech pět pohromadě? Jak jsi mohl nechat to ubohé a

bezbranné děvče jen tak bez pomoci mezi tou divokou smečkou?!“

„Tak tak, to se tě já ptám taky,“ připojil se Johnny.

Morg se na oba díval zaraženě. Potom sklonil hlavu a řekl:

„Byli jsme se svým stádem dost dlouho na cestě z Texasu. Zatím se toho moc udalo. Bringham Flynn a jeho banda byli z Texasu vyhnáni. Jsou teď v coloradském teritoriu, tam v Pikes, Creeku. Potkal jsem Bringhama Flynnna. On samozřejmě nevěděl kdo jsem. Jen jsem slyšel, jak se o něm baví dva muži, právě když přijížděl k obchodní usedlosti Wells Fargo. Měl u sebe půl tuctu pistolníků. Byla to opravdu smečka darebáků. Z Texasu je vyhnala severanská okupační armáda. Tady ale žádná armáda není. Tady by musel nějakou ozbrojenou sílu dát napřed dohromady šerif. A nemyslím, že by se k této službě někdo hlásil.“

Opřel se o stěnu vozu.

„Ano, proč bych to nepřiznal,“ řekl. „Nakonec jsem z Pikes Creeku utekl. Patricia Moorová stála vedle mě, když si lidé začali ukazovat na toho vůdce banditů a když se městský šerif ukrýval za rohem, aby jej při tom ani nebylo vidět. Dívka hned pochopila situaci a nutila mě, abych zmizel. Co jsem tedy měl dělat? Zůstat tam a čekat, až Bringham Flynn zjistí, kdo jsem? Jistě má náš přesný popis. Koupil jsem u Wellse Fargo pasti, jed na vlky a všechny ty jiné věci, které tady budeme přes zimu tolik potřebovat. A potom jsem odtud utekl. Nezbyvá mi než doufat, že Bringham Flynn nepřesídlil do Colorada kvůli nám, že nesledoval naše stopy až do Kansasu a že mu v Dodge City neřekli...“

„Ale tys to děvče tam nechal! Tys nechal Pat v tom divokém táboře! Ona to tam nepřežije. Nemůže být přece

tak bystrá, tvrdá a zdatná v podnikání, aby nepotřebovala ochranu! Měl jsi ji...”

Morg teď také ostře a hrubě přerušil Johnnyho Christie, který jej přerušil předtím:

„Měl jsem ji sem snad odvléct násilím? Měl jsem ji donutit se přestěhovat sem, do této divočiny? Copak bychom jí tady tak asi nabídli?! Pane Bože, to děvče se už o sebe postará! A já nechci, abych zase musel někoho zabít. Pochopili jste to?! Nebojím se Bringhamu Flynna, já ne! Ale nechci s ním muset bojovat. Toho vyženou i z coloradského teritoria, jednou jej vyženou! Potom půjde jistě dál na sever, aby jej od moci zákona oddělovalo indiánské území. Potom bude pryč a snad na mě už i zapomene.“

Po těch slovech se otočil, odešel za vůz a otevřel tam sklopnou desku.

Beze slov a aniž by si všímal přátel, začal vykládat z vozu. Házel na zem pasti všech druhů a velikostí a nakonec vytáhl několik pytlů a žoků.

Když se pak obrátil na Johnnyho a Dicka, stáli tam ti dva stále bez hnutí a dívali se na něj.

„Hé!“, vykřikl ostře, jako kdyby je chtěl vzbudit ze spaní. „Co je s vámi?“ zeptal se pak.

Pozorovali ho, potom se podívali na sebe, a náhle mezi sebou uzavřeli dohodu. Nepotřebovali na to ani slovo, a přesto cítili, jak jsou zajedno.

Když se pak podívali odhodlaně na Morga, rozhodli se oba udělat totéž.

„Řekni mu to ty, Dicku,“ pronesl Johnny pomalu a jakoby s obtížemi. Morg viděl, jak při tom těžko polknul.

Dick ale váhal a pak řekl pochybovačně: „Nevím, jestli najdu ta pravá slova. Ale pokusím se o to. A řekneme si to úplně na rovinu.... Dobrá, našli jsme tady pastvinu našich

snů. Ano, našli jsme tady to, co hledáme už měsíce a o čem jsme snili už za války.“

Dick udělal ve své řeči krátkou přestávku.

„Teď tu jsme,“ pokračoval. „A máme tu i stádo, vybraný dobytek, ty nejlepší dlouhorohé kusy, které jsme našli u řeky Brazos. Je to skoro úplně tak, jak jsme to chtěli mít. A už nám teď vlastně nezbývalo nic než pořádně přiložit ruku k dílu a být pár let trpěliví. Brzy bychom dosáhli svého. Vždyť...“

„Tak je to,“ řekl tvrdě Morg. „A přes zimu tady chytíme spoustu kožešinové zvěře. Až svůj úlovek na jaře jako trapeři prodáme, nebudeme se mít špatně. Dostaneme spoustu peněz.“

Podívali se na něj a přikývli. „Dobře, dobře,“ mumlal Johnny. „Tak by to bylo jistě správné, a mohli bychom se mít za šťastlivce, kdyby...“

Tady se zastavil a sklonil hlavu.

„... kdyby?“ zeptal se strohým hlasem Morg.

„Je to s námi zlé,“ řekl Dick. „Oba jsme se do Patricie Moorové pořádně zamilovali, abys věděl, ty starej brachu. Úplně nám to ale došlo, teprve když jsi ji odtud odvezl. Teprve pak jsme si to plně uvědomili. A tak tu pracujeme ve dne v noci. Chtěli jsme to všechno tou prací přehlušit. Věděli jsme, že nám to nedává spát, a že ustavičně...“

Nepokračoval a pohnul rukou jakoby bezmocně. Potom mumlal dál: „Morgu, nenacházím ta správná slova, neumím to přesně vyjádřit. Ale už je to prostě tak, že nám to děvče moc chybělo. A teď mluvím jen za sebe, Morgu, ne za Johnnyho. Ale teď ti říkám, že to tady už nevydržím, dokud budu vědět, že to děvče je tam samo mezi tou sebrankou. Nemůžu být tady, dokud bude ona sama v Pikes Creek...“

Domluvil, trhnul svými širokými rameny a otočil se.

Johnny mu pomalu příkyvoval: „Mně je Morgu taky tak. Promiň, ale z toho našeho společného rančrování na konečně nalezené vysněné louce nebude asi nic! Nic z toho s takovou nebude! Já musím do Pikes Creeku totiž taky. My, co jsme byli tady, Dick a já, jsme za poslední tři dny a noci zjistili, že náš život patří té dívce. Dobrá! Ona si chce z tohoto světa, z tohoto velkého rozinkového koláče, odkrojit pro sebe velký kus, chce se prosadit sama. Buďsi! Bude ale potřebovat dva věrné pomocníky, na které se může skutečně spolehnout. Proto toho tady všeho necháme a pojedeme za ní.... Morgu, kdyby ses tak moc do ní zamiloval jako my, tak bys to teď mohl tady lip chápat.“

Udělal pohyb [rukou, který vyzněl jako gesto, prosba a prominutí, ale který současně byl i pozdravem na rozloučenou.

Morg na něj hleděl. Když pak odešli, pochopil, že si Johnny a Dick tam ve srubu balí své věci. Za chvíli se zase objevili. Dívali se na něho neklidně, zmizeli za rohem a jistě si teď v korralu osedlávají koně.

Morg Cleveland kopnul do jednoho pytle s fazolemi, obešel vůz, opřel se o něj zády z druhé strany a zíral do prázdna. Myslel na jednu věc, o které se Johnnymu a Dickovi nezmínil. Stále přemýšlel o tom, jak žádal Patricii Moorovou, aby se stala jeho ženou, jak jí to říkal těmito slovy: „Vezmi si mě, Pat. A pak se se mnou vrať do údolí! Jistě, první zimu to tam bude dost tvrdé. Ale už narok bude všechno lepší. Pat, v tomto zdivočelém městě můžeš sice hodně vydělat, ale jistě i hodně ztratíš, protože tady sama ztvdneš. Žena, která se musí prosadit mezi tvrdými a tak bezohlednými muži, hodně ztrácí ze všeho, co v ní je a co z ní dělá pro muže takovou cennost – přijde o všechnu tu něhu a dobrotu, měkkost a ...“

Pokračovat nemohl. Přerušila jej totiž stroze. Řekla: „Morgu, před šerifem v Dodge City jsem se vydávala za tvou nevěstu. A tys na to neřekl nic. Ani slovem jsi o to nezavádil za celou tu dlouhou cestu. Předtím jsi mi ale tvrdil něco jiného. Jednou jsi mi řekl, že si nepřejesh, abych se do tebe zamilovala. Tak dobrá, Morgu. U toho zůstaneme. Na začátku jsem byla úplně chudá. Teď jsem svůj malý počáteční kapitál skoro zdesateronásobila. A už nemíním přestat. Jsem teď na svobodě. A ta se mně líbí! Dále chci jít svou cestou. A nemyslím, že bych zhrubla, myslím hluboko, ve svém nejvlastnějším jádru, tak moc, abych snad později už nebyla schopna vnímat pocity, které jsou čistě ženské a které bych pak měla poslouchat. Nemyslím, že ztverdnu. Ale teď tě nemůžu následovat do osamělého, odlehlého údolí. A je tu i Johnny a Dick, ne? Ti mě milují! Ti mě oba milují velmi hluboce! Nechtěla bych zničit vaše přátelství tím, že bych ...“

Ale pak už nepokračovala. Políbila jej na rozloučenou na tvář.

A potom byl sám.

Na to teď myslí – a taky na svou cestu domů, na velkou lítost, kterou pociťoval stále silněji, výrazněji s každou milí, o kterou se od Patricie vzdaloval.

A teď jej opustí i Dick a Johnny.

Dívá se za nimi, a hořkost je teď v něm jako hlodající bolest, jako palčivá rána. Cítí se unaven a vyčerpán, vnitřně prázdný. Připadá si být nejosamělejším člověkem na světě.

Chvilí přemýšlí o tom, co má dál dělat, a už teď cítí, jak se hluboko v jeho srdci probouzí první vzdor, ono vzdorovité „a přece jen!“, které v každém člověku bojovného ducha roste, když je neštěstí nejhorší a když jsou obavy největší.

Zvedl oči a pozorně se díval do dálky. Jeho pohled klouzal po hranicích jeho pastviny, po dlouhých úbočích a skalních stěnách.

„To je moje říše,“ šeptal si pro sebe.

Hluboko se nadechl a potom pronesl se vzdorem: „Aťsi, ale vydržím to! I třeba sám! Toto je moje místo, to jsem chtěl najít! Toto je ta pastvina, o které se mi tolikrát zdálo. Tady vybuduji svou dobytkářskou říši.“

A jakmile to vyslovil, pustil se do práce.

*

Je to víc než jen práce. Je to boj, zápas jednoho muže s nesčetnými těžkostmi.

Ve své osamělosti skoro nenachází Morg Cleveland klid, a brzy přestal počítat dny a týdny.

Vánoce, které by byl tak rád slavil se svými přáteli a Patricií, strávil venku ve sněhu u dobytka.

Když potom bylo sněhu víc, i na mýtinách a zalesněných terasách svahů, nebylo nijak snadné opatřit zvířatům krmení.

Přesto však to všechno, práce na domě a v ohradách, lov vlků a pum-horských lvů, tedy ochrana stáda, dále obstarávání krmiva pro zvířata v korralech, to všechno nebylo pro Morga Clevelanda hlavním zaměstnáním.

Vždyť na jaře bude potřebovat spoustu peněz. Jeho malé stádo by se přece mělo rozmnožit, a to znamená, že v příštích letech, nesmí prodávat žádný dobytek, jen několik přespočetných býků. Musí si proto opatřit jiné možnosti výděлку.

A tak stále více klade pasti, stává se z něj traper. Tato práce si vyžaduje času nejvíc. Úspěchy jej ale povzbuzují

stále více. Už v lednu má slušnou kořist cenných kožešin.

Je ještě šlachovitější než byl po tom dlouhém treku z Texasu přes Kansas do Colorada, a kdo by jej viděl, jak se hbitě pohybuje lesem, ten by jej mnohdy měl málem za Indiána majícího na sobě oblečení bílého muže.

Stokrát za den i za noc, zvláště v hodinách lovu a při přípravě ukořistěných kůží a kožešin, kdy je na vnitřní straně oškrabává a potom napíná, musí ale myslet na Patricii, ke které se vrací stále znovu.

Jen jedna věc jej těší a dává mu pocit uspokojení, totiž že jsou Dick a Johnny u ní.

Je přesvědčen, že je tak pod dobrou ochranou.

I v tomto ohledu pociťuje ale někdy jisté pochybnosti. Vrací se mu pokaždé, když musí myslet na Bringhama Flynna. Co by ten asi udělal, kdyby ještě byl v Pikes Creeku a nějak se dozvěděl, že Dick a Johnny jsou společníci a přátelé toho muže, který zastřelil jeho bratra Jesse?

Už dvakrát se chtěl vydat do Pikes Creeku, protože si myslel, že to dál nevydrží.

Poprvé se o to pokusil v únoru, a na koni i urazil kus cesty. Sníh totiž přechodně roztál a potom zase zmrzl. Ta zmrzlá vrstva byla všude tak tlustá a silná, že unesla koně i s jezdcem.

Ale když se Morg vzdálil z údolí na dvě nebo tři míle, musel se zase obrátit.

Blížil se sem od Wyomingu blizzard, sněhová bouře. Přinesl sebou i led a chlad Aljašky. Morg se vrátil a bojoval potom s tímto nepřítelem o svá zvířata.

To se mu tedy stalo v únoru a potom ještě jednou uprostřed března. A pak to vzdal. Nová telata a hříbata jej tu potřebovala. A nastražené pasti dávaly stále znovu

hodně kořisti. Navíc sníh už roztával a jízda na koni byla v takové situaci nemožná.

Přesto ale Morga tížila samota stále více.

*

Jakmile nastal odměk, staly se z obou údolních potoků dravé řeky. A potom tu najednou bylo jaro.

Morg Cleveland je pozoruje všude. Hlásí se mu i tisíci jásavými hlasy.

Jednoho večera naložil vůz vrchovatě kůžemi a kožišinami. Byl toho pořádný náklad – jen vlků bylo sto dvacet sedm. Bobřích kůží měl přitom ještě víc. Dostane hezky zapláceno i za stříbrné lišky, norky, kuny a ondatry.

Za ranního rozbřesku je už na cestě. O dobytek a koně se starat nemusí – dravá zvíř má teď v lese všude snazší kořist.

Morgovi narostly vousy a teď je tento kovboj od traperů k nerozeznání. Je celý netrpělivý a mnohdy hluboko v srdci pocítí zlé tušení. Necháává oba tahouny stále klusat, dopřává jim přestávky jen nezbytně nutné, a jede celý den a ještě pak dlouho do noci. Pár hodin se prospal u ohně, zase zapřáhne a jede dál ještě za tmy. Kolem poledne se dostal do údolí potoka Pikes.

Brzy nato je vidět město. Před ním zabočí a dojede do staré obchodní usedlosti společnosti Wells & Fargo, která tu byla ještě dříve než město a ve které provozovali její agenti obchody s Indiány v době, kdy tu široko daleko byli jedinými bělochy.

Několik Indiánů a traperů sedělo v kruhu na verandě. Z domu vyšel utažský náčelník a s vážnou tváří cumlal zelenou cukrovou tyčinku. Agent přišel z kanceláře a

pozdravil Morga. Podíval se pak na náklad a prohlížel si kůže.

„Je to dobrý úlovek,“ řekl. „Vy jste byl u mne přece na podzim a dostal jste malý úvěr. Nu, teď jej můžete splatit z výtěžku.“

„Tady mám seznam všech kůží,“ řekl Morg. „Porovnejte je a přesvědčte se. Musím do města. Udělejte mně dobrou cenu, jestli chcete mít ode mě kůže a kožešiny zase narok. Mám ve svém širokém údolí hodně divoké zvěře. Můžu hned dostat zálohu?“

Agent na něj pohlédl a potom ocenil náklad.

„Mohu vám dát zálohu tisíc dolarů,“ řekl. „Jsou-li všechny kůže jen průměrné, má tento náklad hodnotu dvou tisíc dolarů. Vy jste přece byl kovboj, že? Byl jste už někdy ...“

„Otec byl osadník a řadu let jsme žili jen z úlovku,“ vysvětloval Morg.

Sel za agentem do jeho kanceláře a nechal si vyplatit tisíc dolarů. Chvilí nato už směřoval do města. Byl teď šlachovitější než jindy, vousatý a dost roztrhaný a neupravený. Je to muž, který strávil sám dlouhou zimu a který musel zastávat práci tří.

Teď to s ním ale bude všechno daleko lepší, když už bude vědět, co se stalo s Patricií Moorovou, Dickem Hilliarym a Johnnym Christie.

Moc jej to pudí dostat odpověď na tuto otázku.

*

Město je klidné a působí tichým a přívětivým dojmem. Není divu – většina lidí je někde na svých claimech, zlatých polích, nebo v důlních štolách, a hledá tam pro

sebe nebo pro své zaměstnavatele zlato.

Jako první ze všeho šel Morg Cleveland do prvního obchodu a koupil si prádlo, hrubé kalhoty, holínky, zelenou flanelovou košili a vestu z telecí kůže.

Potom zašel k holiči, nechal se ostříhat a oholit a na hodinu si v lázních najal velký dřevěný sud s horkou vodou až po bradu.

Za tu hodinu se několikrát drhnul kartáčem a mezitím se myl mýdlem. Černoch, který nosil vodu, mu musel vydrhnout záda.

Potom se Morg celý umyl levandulovou vodou, a když pak na sebe navlékal úplně nové prádlo a oblečení, velmi doufal, že už není cítit jako traper, po všech těch kůžích a kožešinách a také po skunkovi. Tohoto zvířete ukořistil mnoho kůží, přes dvě stě kusů. Mělo to ale i jisté nevýhody.

Když nakonec Morg od holiče a z lázní odcházel, cítil se velice čistý, velmi svěží, velmi spokojený a neméně netrpělivý. Už se teď nijak neostýchal předstoupit před Patricii Moorovou. Ať už ta tady mezitím zaznamenala jakékoliv úspěchy, může se i on něčím vykázat. Se dvěma tisíci dolary dobře vyjde až do příštího jara, mnoho věcí zařídí a bude pokračovat s rozšiřováním svého sotva započatého ranče.

Vydal se proto do Hostince u Patricie Moorové. Věděl ještě dobře, kam má jít.

Ale na štítu nad hlavním vchodem už tento nápis nebyl. Morg Cleveland tam četl následující:

„Oáza

tanec a zábava!

dobré whisky a všechny druhy her!

podnik patřící Tatu Slowovi“

Morg zastavil jednoho starého muže, který chtěl kolem

něj projít s okovem zelené barvy.

„Mister, nebyl toto na podzim hostinec?“

Starý muž se na něj zadíval a uvědomil si, že Morg Cleveland vypadá jako typický kovboj, jako jeden z těch šlachovitých a bystrozrakých mužů, kteří pocházejí z Texasu a přijíždějí odtamtud v sedle,.

Přikývl. „Ano, to byl Hostinec u Patricie Moorové,“ řekl pomalu a stále se na Morga díval. Jakoby váhal, pak ale dodal: „Ale teď je to jeden ze zábavních podniků Tata Slowa, a sice ten největší a nejvýnosnější. Důvodem ale bude asi to, že slečna Moorová tam pro ty žíznivé hochy zpívá i jim něco ukazuje.“

Morg se velice vyděsil. Popadl toho chlapíka za rameno.

„Hej, slečna Moorová, která to tu vedla, teď zpívá v tomto zábavním podniku pro...“

„Ano,“ řekl starý muž. Uvolnil se z Morgova sevření a spěchal dál svou cestou.

Morg zíral na ten saloon. Nemohl tomu uvěřit. Přesto teď pochopil, že s Patricií toho velmi mnoho není v pořádku.

Měl náhle pocit, že jej někdo pozoruje a znovu se rozhlédl kolem. Na rohu spatřil jednoho muže, který jej ostře sledoval. Ten se ale náhle obrátil a zmizel. Morg k tomu rohu zamířil. Potom se znovu zastavil. A náhle si věděl rady. Přesně si vzpomněl, kde už toho chlapíka jednou viděl. Už je tomu dávno, celé měsíce. Ten muž nemá nijak všední podobu. Morg Cleveland si znovu přesně vzpomněl na ten den, kdy musel zastřelit divokého a trochu bláznivého pistolníka Jesse Flynnna. A tento muž byl jedním z lidí Jesse Flynnna, tehdy u řeky Brazos.

Teď je tady v Pikes Creeku, a to asi znamená, že je u Bringhamy Flynnna. Za tři vteřiny Morg Cleveland všechno pochopil. Je mu jasné, že vběhl do léčky. Všechno v něm

začalo vřít. Vzpomněl si na Patricii Moorovou a na své dva přátele.

Přestal si dělat iluze. Je mu teď už jasné, že za tu dobu, co pracoval a lovil ve svém údolí, se toho tady muselo udát opravdu hodně. A ať se udalo cokoliv, nebylo to nic příznivého!

Vykročil, vystoupil na verandu velkého zábavního sálu, vrazil do létacích dveří a vstoupil.

Je z něj teď šlachovitý, bystrozraký, opatrný a ledově chladný Texasan. Jeho trochu propadlá tvář byla úplně klidná a bez výrazu. Jen chřípí nosu se mu stále chvělo.

V jeho kouřově šedých očích je' studený úsměšek.

Je to velmi velká místnost. Je tam pódium pro kapelu a stojí tam klavír. Ale hudebníci tam ještě nejsou. Jistě přijdou až večer.

Je tam i malé jeviště, před kterým teď visí opona. V místnosti je mnoho stolů a židlí, mnoho plivátek, velké svícny zhotovené z vozových kol, ve kterých hoří karbid.

Je tam bar dlouhý více než sto stop s mosazným zábradlím a mosaznými operami pro nohy.

Je tam několikero dveří se závěsy, za kterými se nacházejí další místnosti. Schodiště vede nahoru ke galerii a k prostorům, které snad slouží k bydlení, ale i pro všelijakou společnost lidí, kteří chtějí mít své soukromí.

Morga pozorně sledují oba barmani, kteří teď v té mrtvé době skoro nemají co dělat. Oba tito zkušené chlapíci hned pochopili, že právě vstoupil muž neobvyklého druhu.

Morg se zadíval na velký plakát, který zakrýval zeď vedle jeviště. V nadživotní velikosti na něm byla znázorněna dost nedostatečně oblečená žena, v pestrém a třpytném provedení.

Pod tím stálo křiklavě napsáno:

„Pat Moorová zpívá pro vás !!!“

Četl si to pomalu, slovo za slovem. Vlevo od něj byl výčepní pult. Od něho se zeptal jeden z barmanů: „Přejete si whisky? Nebo gin? Máme i rum! Všechno přišlo včera s prvním nákladním vlakem! Po té zimě začíná člověka pomalu zase bavit život.“

„Ano, byla to dlouhá zima,“ zabručel Morg. „Pro některé lidi byla ta zima dobrá, a pro jiné zase špatná. Vypiji si jeden gin. A k tomu bych rád jeden doutník.“

„Jste tady nový?“ zeptal se barman.

Morg přikývl. „Úplně nový.“ Ukázal doutníkem na plakát.

„Ještě tady zpívá?“

„Jistě, každý večer,“ řekl barman. „A to tady pak mnohdy není volné ani jedno místo na stání. Okouzluje svými písněmi všechny muže.“

„Tak...“ řekl Morg. Ukázal na schodiště. „Ona bydlí tam nahoře, v těch místnostech?“

„Kde jinde, pane z Texasu,“ zabručel barman. „Ta přece patří k tomuto domu. Bydlí tam nahoře. Ale nikdo k ní nesmí. Návštěvy žádné nechce. S nikým nemluví. A ani Tate Slow nechce, aby ji někdo obtěžoval.“

„Tak ...“ utrousil Morg znovu. Potom vyprázdnil sklenici a ještě jednou zatáhl z doutníku, než jej pečlivě odložil na jeden z popelníků.

„Já si za ní nahoru zajdu,“ řekl potom.

„Vždyť jsem vám říkal...“ začal barman. Morg si jej ale nevšímal. Přistoupil ke schodům a barman pochopil, že slovy toho Texasana nezadrží a od jeho úmyslu neodvede.

Proto zvedl ruku, hlasitě luskl prsty a dodal suše: „Mulforde, objasni mu to, že tam nahoru nesmí!“

Vedle schodů se zvedl muž sedící u stolu, kde ještě s jedním hrál partii hry halma.

Taková partie halmy je jistě neškodnou a skoro] dětskou]

zábavou. To se ale nedá říct o tom muži.

Zastoupil Morgovi cestu a řekl: „Kamaráde, tady nahoru nemůžeš. To musíš uznat. Běž si dát ještě jednu sklenici! Nebudeme přece jeden druhého dráždit, ne? Podívej se, mě platí za to, že tu udržuji klid a pořádek. Co z toho budeš mít, když ode mě dostaneš na kebuli?“

Řekl to zešíroka a nijak nepřátelsky. Je to ale chlapík zcela určitě tvrdý a bezohledný, když nepořídí slovy.

Morg si také ponechal přívětivý a mírný výraz. Řekl mu klidně: „Tlustej, vždyť já chápu, že mě musíš zadržet, protože tě tu za to platí. Ale opravdu tě toho maléru nemohu ušetřit. S Pat Moorovou musím mluvit. Víš, ona a já, my se dobře známe. Bude mít velkou radost, když mě zase uvidí. Musím hned za ní. Jestli chceš, tak běž nahoru sám a zeptej se jí. Slibuji ti, že tady zatím budu v klidu čekat.“

Vyhazovač mrkl k výčepnímu pultu. Tam potřásl barman hlavou. A to pro prvního chlapíka, jehož postavení bylo jednu příčku pod barmanem, bylo rozkazem.

„Ne,“ řekl. „Jestli chceš projít kolem mě ke schodům, tak mě musíš napřed porazit, dlouháne!“

Morg se na něj pozorně zadíval a zaznamenal u toho muže neohroženost, sebedůvěru a opatrnost.

„Tak dobrá,“ zamručel a napolo se obrátil. Je mu ale jasné, že tohoto zkušeného bojovníka tím neodradí. Ví, že ten muž drží své pěsti připraveny a nenechá se napálit.

A opravdu, jak se Morg otočil a shýbal, přiletěly na něj ty pěsti, rychle a přesně.

Protože ale Morg počítal s tím, že jeho zastírací manévry nevyjde, sklonil se ještě hlouběji, pěsti podběhl a objal toho muže pod kolena. Prudkým škubnutím jej zvedl a přehodil jej přes sebe.

Potom vystoupil po schodech.

Vyhazovač jej vztekle následoval.

A všichni muži v lokále tomu přihlíželi. Biga Mulforda viděli při práci už dost často a nemyslí si, že by ten dlouhý a hubený Texasan měl nějakou naději. Ještě stále byli toho mínění, že jej Mulford jistě hned shodí se schodů.

„Zůstaň stát!“ rozčiluje se Mulford a snaží se Morga, za kterým zůstal o několik schodů pozadu, chytit za nohy. Chce popadnout Morga za klouby chodidel a odtrhnout jej od schodů.

Dostal ale kopanec do ramene, zakolísal a musel se pevně chytit zábradlí, aby nespadl.

A tu Morg o několik schodů seskočil. Přistál na schodu, který byl vedle Mulfordova, a protože ten se musel držet zábradlí a nedosáhl ještě rovnováhu, bylo to pro Morga velmi jednoduché. V ruce držel revolver, když dopadal na schod vedle Mulforda.

Nato Morg udeřil. Mulford vzdychl a spadl dolů.

„Opatrně!“ vzkřikl ostře Morg. Oba barmani, kteří už drželi ruce pod výčepním pultem, asi aby tam sáhli taky po revolvrech nebo po brokovnicích, se hned ve svých pohybech zastavili. Už teď vědí, že toho hubeného Texasana jistě podcenili.

„Tak je to dobře!“ zvolal na ně od schodů.

„Hoši, jen mě nechtě na pokoji. Radím vám, abyste si nemysleli, že to jen tak mluvím, když vám říkám, že by to s várna mohlo být hezky zlý, kdybyste mě moc namíchli!“

Ani ne tak ta slova sama, ale daleko spíše ten klidný, jistý a tak rozhořčeně znějící hlas byl pro ně varováním, a sice varováním toho druhu, které by člověk neměl přehlížet. Náhle se zeptal jeden z hráčů od jednoho ze stolů vzadu:

„Texasane, nejste snad Morg Cleveland?“

„To jsem,“ řekl Morg a vystupoval bokem otočený po schodech nahoru. Nikdo dole ve velkém sále se ještě ani

nepohnul. Jeden hlas ale řekl ostře: „Půjdu za Bringhamem Flynnem a řeknu mu...”

Víc Morg neslyšel, protože už šel po chodbě a otevřel první dveře. Jeden muž tam ležel v posteli a chrápal. Morg šel dále.

Když chtěl otevřít nejzadnější dveře, ukázalo se, že jsou zamčeny. Ale ženský hlas za nimi se ptal: „Kdo je to tam?”

Byl to hlas Patricie.

„To jsem já, Pat,“ odpověděl klidně. To jsem já, Morg Cleveland! Jen otevři, Pat!“

*

Napřed bylo pár okamžiků ticho. Potom bylo slyšet výkřik, který byl směsicí radosti, úžasu, strachu a bezradnosti.

Potom ji slyšel říct stísněným a nezvykle pronikavým hlasem: „Morgu, odjed! Rychle! Posad se na koně a rychle ujed! Jinak tě tady zabijí! Zabijí tě, jestli jen ještě minutu...”

„Jestli neotevřeš hned dveře, tak je vylomím!“ Těmito slovy ji přerušil a položil ruku na kliku a mocně s dveřmi zacloumal.

Jeho dosud tak klidný a rozvláčně znějící hlas je teď rozhodný a ostrý. A jistě by už nečekal ani chvíli a dveře vylomil, kdyby dívka v tom okamžiku neotevřela.

Nechala jej vejít, hned ale dveře zase zavřela, otočila klíčem a zastrčila závoru.

„Morgu!“ zvolala tak vyděšeně. On ale na to ještě nedbal. Nejprve obešel pokoj, nakoukl do malé komory na převlékání vedle a přistoupil i k jednomu z obou oken. Pohlédl na ulici, ale zatím neviděl nic, čemu by musel

věnovat pozornost.

Teprve teď se otočil a přistoupil k Patricii. Stála uprostřed pokoje a hleděla na něj jako vyjevená, jak ji dosud neznal.

Zastavil se před ní a měřil ji strohým pohledem.

Připadala mu velmi nešťastná, zralejší, starší a zahořklá. Pochopil, že Pat má za sebou pár hezky tvrdých zkušeností.

„K čertu, proč tady vystupuješ jako zpěvačka?“ Zeptal se to v hněvu, který v něm teď zcela náhle vzkypěl a který jej dohnal k nespravedlnosti, tvrdohlavosti a hrubosti. „K čertu, před pár měsíci jsem si tě chtěl vzít. Chtěl jsem tě odvést s sebou do svého údolí. Ale ty...“

Hlas mu selhal a Morg znovu zadržel svoje rozhořčení a svůj tak zarputilý výraz. Jeho rozhořčený pohled ztratil výraz a vyzněl tupě. Obličej měl neprůhledný, nehybný, skoro klidný.

„Pat, přesně mně vysvětli, co to všechno má znamenat! Měla jsi tady svůj hostinec. Měla jsi tu prvotřídní začátek a ... Ach, jako zpěvačka tady vyděláváš peníze rychleji a snadněji? A kde jsou moji přátelé Dick a Johnny, kteří tě nechtěli nechat samu a odešli ode mě? Kde jsou? To oni taky vystupují s tebou?“

Poslední otázka v sobě měla hořkou ironii.

„Sedni na koně a ujeď!“ Zavolala to pronikavě, a byla to zatím jediná odpověď, kterou mu dala.

Morg udělal dlouhý krok, postavil se vedle ní, popadl ji a mocně jí zatřásl.

„Tak mi konečně vysvětlíš ...“ začal. Ona ale k němu vzhledla a on poznal v jejích očích všechn ten smutek a ubohost, všechnu tu velkou bídu ... a potom slzy.

Rychle sklopila hlavu. Po tváři se jí kutálely slzy a padaly mu na zápěstí, protože ji pevně držel v ruku.

„Tak dobrá,“ šeptala. „Tak já ti to všechno přesně povyprávím. Už je asi stejně pozdě na to, abys utíkal. Už jsi tu stejně příliš dlouho. Jak vyjdeš na ulici, budeš stát tváří v tvář Bringhamu Flynnovi. A ten se svými pistolníky má za tuto zimu na svědomí už hezkých pár lidí. Morgu, tomuto městu vládne Bringham Flynn, on a jeho banda. Má městskou správu i šerifa v rukou. Pánem je tady on. Po celou tu dlouhou zimu bylo toto město od ostatního světa prakticky odříznuto. Tím Bringham Flynn získal na moci a velikosti. A nikdo se tady nestará o to, že je to z Texasu uprchlý bandita. Jeho přítelem a partnerem je Tate Slow.“

„Ten tvůj šéf?“ zeptal se. „Jeho jméno je namalováno tam venku na tom velkém štítě. Je to tady teď Oáza, podnik Tata Slowa.“

„Ano, tak je to,“ odpověděla. Vytáhla lokty ze sevření jeho rukou. Zase se teď ovládala a už neplakala. Její hlas zněl nepoddajně a tvrdě.

„Povyprávím ti to pěkně po pořádku,“ řekla a začala chodit po pokoji.

„Začalo to velmi dobře. Ty sám jsi to ještě zažil, však víš. Rozjela jsem to i s hospodou hezky rychle. Sehnala jsem dost pomocníků a moji lovci dodávali dost masa. Dvakrát denně jsem vydávala vždy tisíc porcí jídla. Už jsem si vypočítala, jak budu bohatá a samostatná, jestli mě budou lovci až do jara dobře zásobovat a pokud mně vystačí zásoby mouky, cukru, kukuřice, fazolí, rýže, brambor a všeho, co jsem nakoupila. Musela jsem totiž udělat taky hodně dluhů. Mých čtyři tisíce dolarů zdaleka nestačilo, protože tady bylo všechno velice drahé – kamna, palivové dříví, ostatní zařízení. Ale když se pak ta restaurace rozběhla, začaly mi peníze zase rychle proudit zpět. Měla jsem denně skoro tisíc dolarů čistého příjmu.“

Odmlčela se, zastavila se u okna a pohlédla na ulici. Morg se ale posadil na jednu z židlí a pohodlně se široce rozkročil. Ostruhy jeho bot ryly do podlahy. Napadlo mu, že by mu kotouče ostruh mohly překážet, sehnul se a odepnul je.

Potom se zeptal: „Tak dobrá, měla jsi tedy denně tisíc dolarů čistého zisku. Máš teď ještě víc?“

Podívala se po něm horce a smutně, a jaksi s pochopením i odpuštěním.

„Přála jsem si,“ pokračovala, „abych byla tehdy přijala tvou nabídku a šla za tebou do tvého hezkého údolí. Ale děvče jako já musí asi na svou tvrdohlavost napřed řádně doplatit. A teď už je na všechno pozdě.“

„Dál, dál!“

„Přišli Dick a Johnny,“ řekla prostě. „Nenechali se ode mě přemluvit a poslat zpátky za tebou. Řekli mi úplně jasně, že zůstanou ve městě tak dlouho, dokud se budu snažit o štěstí tady. A řekli mně, že dva věrné psy nezazenu ani kamením.“

Stále víc jsem poznávala, jak moc mě milují, nesobecky a aniž měli nějakou naději. Pochopila jsem, že chtějí u mě zůstat jako moji věrní, jako mí ochránci a bratři. A tak jsem je nechala ve své blízkosti. Dávala jsem jim úkoly a funkce. Podíleli se na mých obchodech. Často jsme, Morgu, mysleli na tebe. Často jsme si představovali, jak jsi jistě osamělý, zklamaný a zahořklý. Ale Dick a Johnny už odtud nemohli. A já jsem zase nechtěla. Chtěla jsem jen vydělávat peníze, zbohatnout, být volná, samostatná, nezávislá.“

„Co bylo potom?“ zeptal se Morg. „Kde jsou Dick a Johnny teď?“

Obrátila se k němu, pozorovala jej Vážným pohledem a se zřetelným výrazem soucitu.

„Lituji toho všeho,“ řekla pak. „Vám, tobě, Morgu, Dickovi a Johnnymu jsem přinesla neštěstí. Kvůli mně jsi ztratil své dva dobré přátele, kteří ti byli jako bratři. Opustili tě. A já, já ...“

Hlas jí selhal.

„Co je s Dickem a Johnnym?“ Zeptal se to teď zostra a hlas mu při tom zařinčel. A protože mu stále neodpovídala, ptal se jí dál: „Jsou mrtví? Ano? Jsou mrtví?“ A tu ona zavrtěla hlavou. „Už skoro byli mrtví,“ řekla. „Bringham Flynn je velmi zle zřídil svou pistolí.“

Pak si Pat musela sednout. Zavřela oči a musela několikrát těžce polknout. „Kdybych byla s tebou šla do tvého údolí,“ šeptala, „tak by Dick a Johnny nebyli přišli do Pikes Creeku. A potom by...“ „Dál!“ domáhal se ostře. Lehce sebou škubla. „Dick a Johnny dostali oba od Binghamy Flynny do těla olova. Kulky vězely na životu nebezpečných místech. Oba podstoupili operaci, bez které by nepřežili. V Pikes Creeku je jeden mladý lékař. Nechala jsem ho zavolat. On se ale neodvážil tu operaci provést. Báł se. Skoro plakal, ale řekl mi, že by mu pacienti asi zemřeli pod nožem.“

Poradil mi, abych se obrátila na Mistera Millera. Řekl mi, že ten pán byl kdysi slavným chirurgem. Potom se ale dopustil nějakých temných činů, které jej stály diplom. Ale ...“

„Dál, dál!“ naléhal Morg.

Patricia Moore sevřela rty. Potom zase polkla. „Nechala jsem vyhledat toho Mistera Millera a přivést ho sem,“ řekla. „Když jsem jej uviděla, myslela jsem, že je to nějaký špatný vtip, protože vypadal jako jeden z těch vousatých, nevzdělaných zlatokopů, co o sebe nedbají. A taky tu hledal zlato. Tak on tedy přišel. Já jsem ho prosila, aby oběma umírajícím pomohl. Napřed se na ně pořádně

podíval. Potom prohlásil, že ten mladý lékař z tohoto města by takový zásah opravdu nemohl provést, protože k tomu je potřeba chirurgických zkušeností nasbíraných za aspoň deset let. A pak chtěl jít. Prosila jsem ho tak, jak ještě nikdy nikoho v životě. Ale on stál tvrdě na svém a byl rozhněvaný. Byl nesmiřitelný a lidskou společnost nenáviděl. Řekl, že bych mu nemohla dávat žádnou vinu, když on přece už není lékař. Ach, jakých zlých a zlobných slov se napovídal.“

Přerušila, zvedla se a prošla spěšně na druhou stranu místnosti. „Padla jsem před ním na kolena,“ řekla potom. „Náhle jsem totiž zřetelně pocítila, že on je jediný člověk, který by mohl Dicka a Johnnyho zachránit. Nabídla jsem mu peníze. Nabídla jsem mu moc peněz. ...A když ta nabídka už byla pro něj dost vysoká, souhlasil. Řekl mi ale, že to, co pro mě a oba umírající udělá, je trestné. Řekl, že by jej to mohlo stát mnoho let nucených prací, že je to z jeho strany opovážlivost, kterou zákony ...“

„To mě nezajímá,“ naléhal Morg.

Patricie přikývla. „Operace se podařily,“ ukončila to stroze. „Podařilo se mu ty kulky odstranit. Dick měl dvě, a jedna uvízla skoro až v srdci. U Johnnyho to byla kulka jedna. Asi po týdnu jsme věděli, že zůstanou naživu. Ale potřebovali ošetřování a nejlepší možné podmínky. Já jsem ale zchudla. Nabídla jsem Misteru Millerovi dvacet tisíc dolarů, a taky zaplatila. Musela jsem prodat Tatu Slowovi své smlouvy na dodávky masa, svůj hostinec, své zásoby, všechno, co mi patřilo. A ještě jsem se musela zadlužit osmi tisíci dolary.“

Když teď domluvila, věděl už Morg všechno.

Potom zvedl hlavu. Venku někdo stoupal po schodech. Potom zazněly těžké kroky na chodbě.

„To je Tate Slow,“ řekla Patricie a v jejích zelených

očíh se objevil strach.

„Do jaké míry mu patříš?“ zeptal se Morg stroze.

Oči jí teď zahořely. „Jako zpěvačka si u něj odpracovávám svůj dluh,“ odpověděla. „Mám s ním smlouvu, podle které musím každý večer vystupovat, až do odpracování dlužné částky. Víc mu ze mě nepatří, ještě ne.“

„Ale on by tě chtěl mít celou, ne?“ Zeptal se to zpřímá. Němě přikývla.

Ozvalo se zaklepání těžké ruky.

„Otevřít!“ Byl to hlas temný, velmi stručný a jasný.

„Tak to já s ním chci mluvit,“ řekl Morg Cleveland klidně a zvedl se. „Jen ho pusť dovnitř, Pat! A už si nedělej starosti. Teď jsem tu já. Jsem zase u vás a všechno dám do pořádku. Brzy bude zase všechno dobré.“

Podívala se na něj nevěřícíma a zmatenýma očima.

Když muž tam venku začal tlouct na dveře velmi rezolutně, pohnula se, šla k nim a otevřela.

A potom Tate Slow vešel dovnitř.

*

Byl velký, masivní, měl světlé narůžovělé vlasy a pihovatou pleť. Měl tlusté rty, široké a masité, a široký obličej. Na bradě měl jizvu. Byl oblečený ve tmavém obleku, měl hedvábnou vázanku a klobouk s tuhým okrajem.

Třemi kroky vstoupil do pokoje a potom se zarazil. Vrhл rychlý pohled na Patricii Moorovou a pak se obrátil na Morga. „Mister,“ pravil, „to je porušení domovního klidu! Podám u městského šerifa trestní oznámení. Opusťte můj dům – ihned!“

Morg si jej prohlížel od hlavy k patě.

„Jistě,“ řekl, „zase půjdu. Ale slečnu Moorovou vezmu s sebou. Už tady nezůstane.“

A aniž by věnoval pozornost pohledu Tata Slowa, zeptal se jí: „Kolik mu ještě dlužíš, Pat?“

„Ještě asi dva tisíce dolarů,“ odpověděla a hryzla se pak do spodního rtu.

Morg kývl na Tata Slowa. „Ty peníze dostanete. Mám u obchodní společnosti plný vůz kůží a kožešin. Pošlete tam během dvou hodin někoho s účtem. Budu tady a ty peníze zaplatím.“

Obrátil se na Patricii. „Sbal si své věci! Nech si všechno odvézt do domu Společnosti! Tam stojí ten vůz. Kde jsou Dick a Johnny?“

„V jednom z mých hotelů, a mají tam dobrou místnost,“ odpověděl mu Tate Slow. „Ale jestli slečna Pat dá výpověď, vyhodím je na ulici.“

Široce se ušklíbl. Byl to úšklebek tvrdý a zlý, škodolibý a výsměšný.

„Člověče, budete brzy mít úplně jiné starosti,“ poznamenal suše. „Bringham Flynn na vás čekal celou zimu. Má tady s sebou jednoho člověka, který byl přítom, když jste mu v Texasu zabil bratra. Tento muž poznal už Dicka Hilliaryho a Johnnyho Christie. Teď jste na řadě vy. Až bude Bringham Flynn s vámi hotový, nebudete se už moct starat o Pat Moorovou. Ta zůstane pod mou ochranou. A mohla by se mít daleko lip. Člověče, co by se bylo stalo s oběma vašimi přáteli, kdybych nebyl Pat půjčil tolik-peněz? Bylo by po nich! Ten Miller by totiž bez vysoké odměny pro ně ani nehnul rukou! A nebyl by se tím dopustil ničeho nečestného, když přece už nesmí působit jako lékař!“

„Děkuji vám, Mister Slow,“ řekl Morg klidně. „Zachoval

jste se laskavě.“

Obrátil se na Patricii. „Sbalíš si věci a půjdeš se mnou, Pat, až se vypořádám, s Bringhamem Flynnem?“

Přikývla. Ale jinak byla strachem a hrůzou celá strnulá a neschopná slova. Jen se stále na něj dívala.

„Proti Bringhamu Flynnovi nemáte naději,“ řekl Tate Slow. „Proti němu nemá naději nikdo.“

Morg se na něj podíval.

„Vy jste Flynnův přítel?“ zeptal se.

Tatu Slowovi se zúžily oči. „Dělal jsem všechno pro to, abych v něm neměl nepřítele,“ řekl. „Za tuto zima zle zřídil spoustu lidí, kteří si jej zneprátelili nebo se mu nepodřizovali. Když nás zákon nedokáže ochránit, protože tedy v tomto městě ani v zemi zlata kolem Pikes Creeku není mezi lidmi jednoty, žádné lidské společenství, tak se musí každý starat o svou bezpečnost, jak umí. Neudělal jsem nic, co by mi Bringhama Flynna zneprátelilo. A nebudu to dělat ani v budoucnu. Tak tady smýšlí každý. Celé město se podle toho chová. Takže budete úplně sám, Mister, až jej budete mít proti sobě.“ Morg Cleveland přikývl. „Ve kterém hotelu leží oba moji přátelé?“ zeptal se pak.

„V Sunshine-House. Je to dva bloky domů odtud na rohu ulice.“ Tate Slow to vyslovil se širokým úškebkem. Jeho žluté oči svítily sebevědomě. „Vy se snad vůbec nebojíte?“ zeptal se. Morgův pohled ztratil jakýkoliv výraz. „Musím jít svou vlastní cestou,“ odpověděl. „Začalo to v Texasu, a dosud to není skončeno. Musím dovézt domů toto děvče a oba své přátele – do toho údolí, na naši louku snů. To musím udělat.“

Zaměřil pohled na Patricii. Palcem si poklepal na prsa, tam, kde mu bije srdce.

„Cítím zcela zřetelně,“ řekl klidně, „že pro nás všechny

už najdu nějakou cestu. Nikdo mě nezadrží.“ Potom vyšel.

Když byl ve dveřích, opustila Patricii konečně její strnulost. Konečně byla zase schopna řeči. Vrhla se kupředu a zvolala hlasitě a snažně: „Morgu! Morgu Clevelande!“

Tate Slow ji ale zadržel. Dokonce ji pevně stiskl. A potom na ni, o tolik nižší než on, promluvil:

„Pat, jestli on vyhraje, tak tě budu muset vydat. Potom ztratím tebe i všechnu naději tě znovu získat. Ale štěstí mu přeji. Nejsem nijak počestný člověk, to vím. Jsem dost špatný. Jsem hodně tvrdý, bezohledný a vypočítavý. Tebe ale, Pat, miluji upřímně. ... Ale tomu Morgu Clevelandovi přeji přesto, aby vyhrál.“

Pustil ji a měl se k odchodu. Patricie řekla rychle: „Až bude po Bringhamu Flynnovi, budete tady velkým mužem vy sám, Tate Slowe! Proč vlastně Morgu Clevelandovi nepomůžete?“

Vážně se na ni zadíval.

„Vždyť jsem říkal, že jsem dost tvrdý a vypočítavý,“ mumlal v odpověď. „Přeji tomu Morgu Clevelandovi úspěch, protože si vážím neohroženého a odhodlaného muže, protože před správným mužem mám respekt. Nehnu ale ani prstem pro to, aby mi vás mohl odvést, Pat. To přece pochopíte. Mohu vám jen slíbit, že vám a jeho přátelům nebudu dělat žádné potíže. Dokonce vás zprostím povinnosti dodržet naši smlouvu. Nejste mi už nic dlužná, Pat. To, že jste v mém domě zpívala hostům, mi přineslo velký zisk. Dokonce i kdyby měl prohrát, ten Morg Cleveland, tak jste volná, Pat.“

S tím odešel. Ona ale ještě několik vteřin stála na místě zase tak strnule. Potom se ale měla k činu. Zavřela dveře a hodila vedle do převlékárny své oblečení a oblékla si zase ty staré a obnošené mužské šaty, které tu nosila, když sem

první den přišla.

*

Ulice byla prázdná a to bylo znamením toho, že se zpráva už rozšířila. Už po celou tu dlouhou zimu to bylo každému ve městě jasné. Bringham Flynn tu čekal na Morgana Clevelanda, celou tu dlouhou zimu.

Morg klidně krácel po laťkovém chodníku, přecházel napříč uličky města a šel kolem domů i volných míst mezi nimi, obchodů, saloonů a nejružnějších jiných budov, usedlostí a krámů.

Všude viděl za okny a dveřmi zvědaví tváře.

Konečně došel do hotelu Sunshine tedy slunečního svitu, vešel a řekl muž za recepčním pultem: „Kde najdu...“

„V čísle jedna!“

Muž odpověděl rychle, a z toho Morg poznal, jak jsou v tomto městě v tomto divokém tábořišti, již všichni dobře informovaní.

Vyšel po schodech. Než otevřel dveře, zastavil se a naslouchal. Uvnitř totiž bylo slyšet hlasy obou jeho přátel. Slyšel jak Dick říká: „Johnny, dávám ti své slovo, že se o své tetě už nikdy ani jménem nezmíním, a že už vůbec nebudu vyprávět ty hloupé vymyšlené příběhy o ní, jestli se Morgovi podaří zůstat naživu a bude-li zase všechno v pořádku s ním a s Pat.“

Jakmile Dickův hlas zmlknul, prohlásil Johnny zrovna tak slavnostně a vážně: „A já ti přísahám, Dicku, že budu mít velikou radost z jakékoliv historky o Rozálii-Beátě, že se jí budu smát nebo nad ní žasnout, jestli se to Morgovi podaří.“

Morg se nad těmi slovy zašklebil. Otevřel dveře, a v tom je uviděl.

Dick seděl v lenošce u okna. Opřeny vpravo a vlevo od něj stály dvě berly. Johnny ležel v posteli. Napolo při tom seděl a měl v rukou pár hracích karet. Byl tak tenký a vyhublý, že Morgovi připadal skoro průhledný. I jindy tak zavalitý a těžký Dick byl hubený a měl propadlé tváře.

Dívali se na něj jako na nějakého ducha. Ale i on na ně překvapeně zíral, protože teprve teď opravdu pochopil, kde se s nimi shledává, jak byli předtím moc nemocní.

„Jak se vám daří?“ zeptal se nakonec vlídně. „Proč ještě ležíš v posteli? A proč tam vidím dvě berly? Je to, hoši s vámi špatné? Řekněte mi! Řekněte mi to rychle!“

Ale oni stále ještě žasli nad jeho přítomností.

Potom pravil Dick: „Vždyť on je tady, náčelník! Pane Bože, připomíná mi toho Indiána, který tetu Rozálii--Beátu jednou tak vystrašil, že její hlas přestalo být slyšet teprve když už nemohla dýchat.“

„To je Morg,“ řekl Johnny. „Mně se daří docela dobře, dodal. Každý týden teď přibírám dvě libry.“ A i Dick jednou ty berle odloží. Jen si nedělej starosti, kamaráde.“

„Mám tady vůz,“ řekl. „Vezmu vás s sebou. Snesli byste cestu?“

Nic mu na to neřekli. Jen se na něj dívali. A v očích jim mohl vyčíst všechno. Věděl, že teď z nich nedostane slovo.

„Odvezu vás odsud,“ řekl jim prostě. Potom se otočil a odešel.

*

Když vyšel na ulici, uviděl jednoho muže. Byl vysoký, hubený, světlavý a nosil žlutý knír, jehož zakončení mu

visela vedle brady jako dva ,srpky.

Ten muž měl na sobě černé kožené oblečení a pás na pistole se dvěma pouzdry.

„Jsi Morg Cleveland?“ zeptal se.

Morg přisvědčil. „To jsem já,“ řekl.

„Já jsem Bringham Flynn,“ promluvil zase ten muž. „A vyšlo to docela dobře, že jsem musel z Texasu utéct, protože tím jsem se náhodou dostal do tohoto města. Celou dlouhou zimu už čekám, že se tu ukážeš.“

„Chceš se mnou bojovat?“ zeptal se Morg.

„Byl to můj bratr, ne? A který muž nechá smrt svého bratra nepomstěnu?“

„Nutil mě k boji,“ řekl Morg vážným hlasem. „Bojoval jsem o svůj život. A teď mě i ty chceš nutit k souboji, o který nestojím. Daleko raději bych odtud odvezl své nemocné přátele a nevěstu a odešel z města.“

Zdálo se, že Bringham Flynn přemýšlí. Potom zavrtěl hlavou.

„To nejde,“ řekl.

A pak vytáhl bez jakéhokoliv varování svůj levý revolver.

Tasil rychleji než Morg. Ten ucítil kulku jako ránu bičem na jednom žeburu.

I jemu vyštěkl revolver v ruce.

Už když stiskl spoušť, věděl, že trefí dobře. A tak tomu i bylo.

Bandita se stočil stranou. Vystřelil ještě víckrát, ale zcela jiným směrem. Potom padl a už se nehýbal.

Několik mužů vyšlo z protějšího, saloonu. Morg držel revolver v ruce a hleděl na ně. Měl je za Flynnovy lidi. Přistoupili k ležícímu, poklekli u něj, vytvořili mlčenlivou skupinu a pak se obrátili na Morga.

„Flynn říkal, že nemáme nic dělat, jestli se ti podaří nad

ním zvítězit,“ řekl jeden z těch mužů. „A my musíme tak jako tak pryč. Všechny cesty jsou zase otevřeny!“ Nastalo dlouhé ticho. Z levé strany tam někdo utíkal. Všichni muži, i Morg, tím směrem otočili hlavu. Byla to Patricia Moore.

V ruce držela brokovnici. Muži, i diváci, kteří se skrývali za okny a dveřmi, pochopili, že tato dívka skutečně Chce svést boj.

Pochopil to i Morg. A ještě jinou věc si uvědomil: On sám ještě žije. Bringhamem Flynnem, jedním z nejobávanějších pistolníků, byl přinucen k boji. Bringham Flynn patřil dokonce k těm několika málo mužům, kteří dokázali tasit rychleji než on. Podařilo se mu to o zlomek vteřiny rychleji a vystřelil první. Nepodařilo se mu ale jeho, Morga, správně trefit.

Morg Cleveland je stále naživu. Jen cítí bolest ze škrábnutí kulkou tam, kde má druhé žebro. Uvědomil si, že zvítězil. Dívka je teď u něj. Postavila se vedle něho a namířila pušku na lidi Bringhama Flynnu, kteří znovu pohlížejí na svého bývalého vůdce, jakoby stále ještě nemohli pochopit, že už je po něm. „Vrať se do hotelu, Pat,“ řekl jí Morg. „Neměla jsi sem jít jako Indián na válečnou stezku. To tady... to tady není pro dívku.“

„V tom má úplně pravdu,“ řekl jeden z Flynnových mužů.

Všichni se dívali na Morga a na ni. Pochopili, že ti dva k sobě patří. Umějí si představit, že tento kovboj už dokáže najít pro sebe a pro dívku pevné místo. A že ona mu bude dobrou ženou, že mu dá všechnu něhu, kterou umí poskytnout jenom dobrá manželka.

„Má pravdu,“ opakoval ten muž. Potom před Patricií smekl.

„Bringham Flynn se na to díval jako na osobní spor mezi

vámi dvěma,“ řekl pomalu. „A tak jsou zase otevřeny všechny cesty. Sníh už je pryč. Průsmyky jsou volné. Už v tomto městě nemůžeme zůstat. Byla to tu opravdu příjemná zima. Hodně štěstí!“

Obrátil se a odcházel. Ostatní šli za ním.

Jen poslední z mužů se ještě jednou zastavil a oslovil Morga: „Bringham Flynn asi tušil, že vy to s revolverem umíte rychleji a lépe než on. Celou zimu se tímto problémem zabíral. Tak mu teď zaplaťte pohřeb!“ A s těmi slovy odešel i on.

Z domů teď vycházeli lidé. Byli to místní, cizinci, zlatokopi – všechno, co se právě tehdy v tom městě nacházelo, v domech, obchodech i lokálech.

Přiběhl jeden mladík s černou taškou. Morg pochopil, že je to ten mladý lékař, o kterém mluvila Patricia.

„Phile, postarejte se přece o ten pohřeb,“ řekla Patricia poněkud stísněným hlasem. Zjistila, že Morg pod košilí krvácí. Položila konečky prstů na tu tmavou skvrnu.

„Pojď! Morgu, pojď!“

A Morg poslechl. Dal revolver stranou a šel za ní.

*

O několik dnů později před srubem zastavil vůz – před tou stavbou, kterou Johnny s Dickem tehdy začali a Morg dokončil.“

„Tu jsme,“ řekl Pat, sedící vedle něho.

Hleděli do dálí. Byl teplý jarní den. Louka byla zelená a les se zelenal vysoko až ke hřebenům skalních hřbetů. Dokonce i ve skalní stěně, celou míli dlouhé, byly všude zelené keře a porost.

Kdesi se pásł dobytek. Byl rozptýlen po louce a přesto

jako stádo pohromadě.

„Líbí se ti to?“ zeptal se Morg měkce. „Počkej jen, až tu postavíme pořádný ranč.“

„Je to nádherné,“ řekla. „Nechápu, proč jsem chtěla mít něco jiného. Vždyť tady je všechno, na překrásném místě, a ty jsi tady, Morgu Clevelande.“

„Co mě zlobí,“ ozval se Dickův hlas z vozu za nimi, „co mě moc zlobí, je to, že jsem si na vaší svatbě nemohl zatančit. Měli jste ještě chvíli počkat, nemyslíte?“

„Ne, my už jsme nemohli čekat,“ řekla Patricie Moore. „Když člověk konečně pochopí, co chce mít a co je dobré, tak pak už nemá čekat ani minutu.“

„To vždy říkala moje tetička Rozálie-Beáta,“ prohlásil hned Dick. „Jednou poznala, že by pro ni bylo nejlepší si konečně nějakého muže vzít. Ale potom...“

„Slíbil jsi už nikdy o své tetičce nemluvit,“ řekl Johnny lkavým hlasem.

„A ty jsi přísahal, že si o tetičce Rozálii-Beátě všechno trpělivě vyslechněš a že z toho budeš mít radost,“ opáčil mu Dick.

Morg a Pat se smáli dvojhlasně. On seskočil z vozu a sundal ji dolů.

„Tak tedy,“ řekl, „tady začínáme!“

*

A byl to opravdu začátek.

O Tobovi Hunterovi už nikdy neuslyšeli.

Ještě dnes jsou ve Slunečním údolí Sunshine Valley tři ranče. Clevelandi, Hilliaryové a Christie tam žijí dosud. Samozřejmě už nechovají dlouhorohý dobytek, protože jeho doba je už dávno ta tam. V Sunshine Valley se daří

nádherné rase bělonosého hovězího dobytka, chovaného s úspěchem pro maso.

A chovají se tam koně a soumaři, a je to slavný chov.

Lidé v tom údolí spolu dobře vycházejí.

Vždyť jejich praprarodiče byli tak spřáteleni. A toto přátelství už všem zůstalo v rodě.

KONEC

G. F. UNGER – vydává jako neperiodickou publikaci MOBA, spol. s r. o.,
Brno, Kotlářská 53, ve spolupráci s Bastei-Verlag
Tiskne Moravská typografie, a. s. Brno

© MOBA, spol. s r. o.

© Bastei-Verlag, Gustav H. Lübbe GmbH&Co“ Bergisch Gladbach